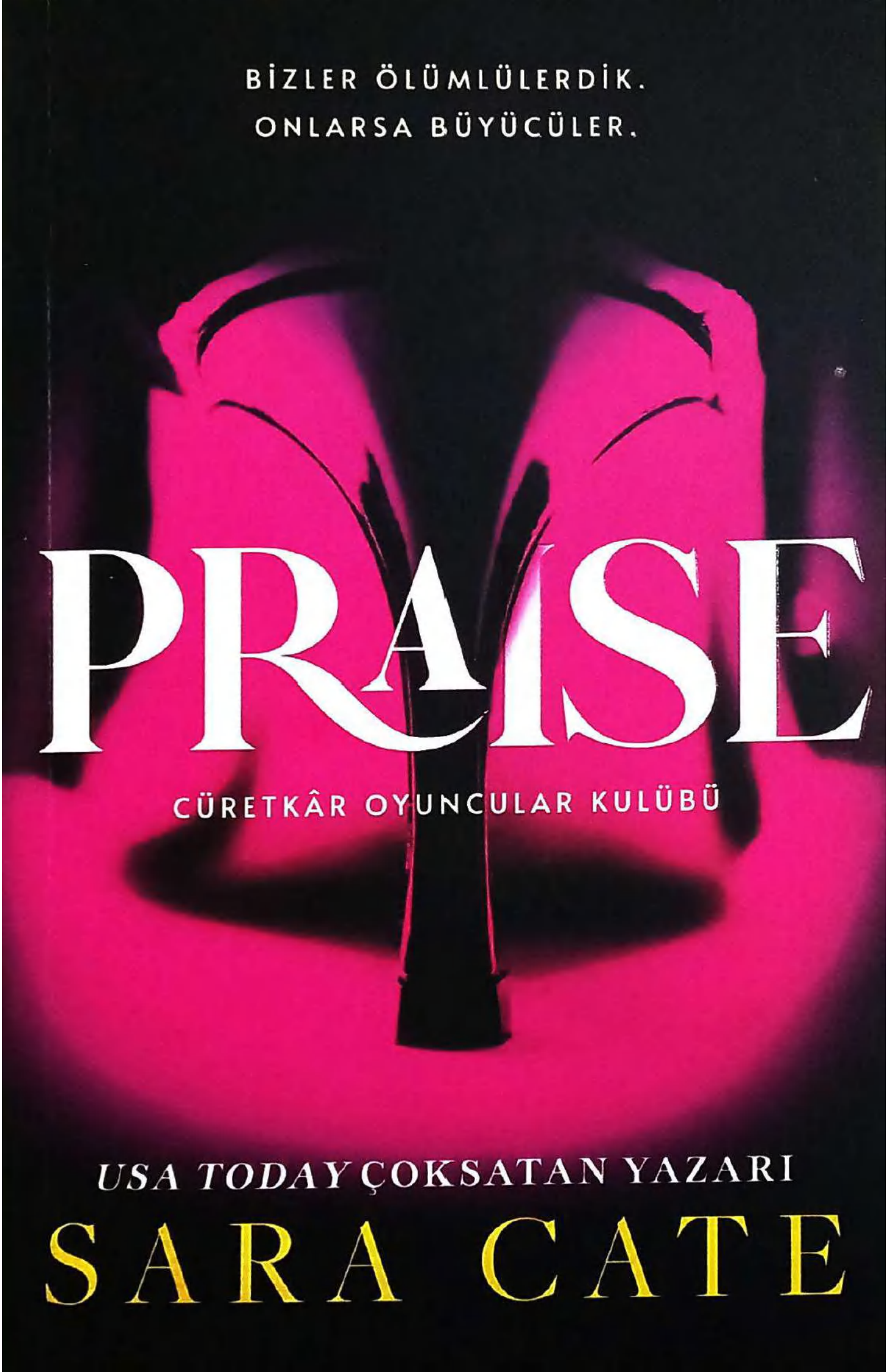
BİZLER ÖLÜMLÜLERDİK.
ONLARSA BÜYÜCÜLER.

PRAISE

CÜRETKÂR OYUNCULAR KULÜBÜ

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

SARA CATE

CÜRETKÂR

OYUNCULAR
KULÜBÜ

PRAISE

SARA CATE

PRAISE

Yazar: Sara Cate
Orijinal Adı: Praise *(Salacious Players Club #1)*
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Çeviri: Melda Dinçel
Editör: Görkem Kankavi
Düzelti: Sevim Neşe
Kapak Uygulama: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

Basım Yılı: 2023
ISBN: 978-625-6476-34-9

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2022, Sara Cate
Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

PRAISE

SARA CATE

ÇEVİRİ: MELDA DİNÇEL

EPHESUS

TEŞEKKÜRLER

Praise'i okuduğunuz için teşekkür ederim. Kendimi yeni bir kitaba adayabileceğimden emin değildim ama bu kitap benim için sıcak bir kucaklaşma gibi oldu. İhtiyacım olan her şey meğer bu kitapta mevcutmuş! Yazım sürecimde bana yardımcı oldukları için teşekkür etmem gereken çok fazla insan var.

Her şeyden önce, şimdiye kadar yazdığım en havalı küçük kız kardeşi yazmama yardım ettikleri için okurlarım Amanda ve Adrian'a çok teşekkür ederim. Desteğinize sahip olmak benim için dünyalara bedel. Sophie ve ben çok teşekkür ederiz.

Bu yıl yanımda olan reklamcım Amanda Anderson'a KOCAMAN sevgi dolu bir teşekkür borçluyum. Başka söze gerek yok, arkadaşım. Bunu sensiz yapamazdım.

Ve tabii ki canım ekibim:

Editörüm *Rebecca's Fairest Reviews* ve redaktörüm Rumi Khan.

Dünyanın en tatlı okur grubu.

Her nevrotik mesajı, çılgın fikirleri dinleyip bu kitabın bin iki yüz versiyona şahit olan en iyi arkadaşım Rachel.

Benim için bu yıl boyunca sevgi ve desteğin yolunu açan herkese teşekkür ederim. Böyle bir trajediden sonra 95.000 kelimelik bir hikâye yazmak akıl almaz görünüyor ancak bu yıl duyduğum cesaret verici sözler sayesinde henüz tükenmediğimi kendime kendime kanıtlamayı başardım.

Sizlere ne kadar teşekkür etsem az!

GİRİŞ

Yedi Yıl Önce

Emerson

"İkimizin de kendinden geçtiği o anda saçından sıkı sıkı kavrayıp gözlerinin içine baktım ve 'Uslu bir kız gibi aletimi ağzına al bakalım,' dedim. Bir anda gerinip suratıma bir yumruk indirdi."

"Yok artık," dedi Garrett yüzünü buruşturarak.

"Pes!" diye inledi Hunter.

Masanın diğer tarafında oturan, grubun tek kadın üyesi Maggie'nin ise ağzı açık kaldı.

Gözümü çevreleyen mor halkaya dokunur dokunmaz irkildim.

Maggie kıkırdayarak, "Hoşuna gitmemiş demek," dedi ve beyaz şarabından bir yudum aldı.

"Öyle mi dersin?" diye çıkıştım. Gözümün etrafındaki sızlamayı azaltmak için soğuk bira şişesini yüzüme doğru bastırdım. Gerçi çiğnenen gururumun yanında gözümün acısı az kalırdı. Haftalardır flörtleştiğim ve aletimi kaldırmak için yanıp tutuşan minyon esmer güzelinin gözümü morartarak beni küçük düşürmesi canımı daha çok yakıyordu.

"Yani... İyi gidiyorduk sanki. Her şeye açık gibiydi, öyle davranıyordu. Fakat yanılmışım. Sevişirken aşağılanmaktan hoşlanmıyormuş demek ki."

Masada sessizlik oldu. İşten üç arkadaşımla birlikte perşembe geceleri barda bir şeyler içmeyi gelenek haline getirmiştik. Çalıştığımız eğlence şirketinden aynı derecede nefret ediyorduk. En başında bu işe girmemizin sebebi sektöre karşı duyduğumuz heyecandı. Şimdiyse haftada bir içki içmek için buluşup nelerin yolunda gitmediğini ve kendi işimizi kurarsak ne kadar başarılı olabileceğimizi tartışıyorduk. Fakat tek yaptığımız buydu. Hiçbirimiz düzenli işlerimizi bırakıp yeni adımlar atmaya hazır değildik.

Sıklıkla seks hakkında konuşuyorduk. Her birimiz savaş hikâyelerini paylaşan yaşlı adamlar gibi en kirli yatak odası sırlarımızı ortaya döküyorduk. Hanım hanımcık Maggie bile bize katılıyordu. Uzun süredir Isabel'le birlikte olan Hunter haricinde hepimiz bekardık ve öyle kalmayı planlıyorduk. Eğlence sektöründe çalışmanın avantajlarından biri de özel gecelerde, partilerde, alkolün su gibi aktığı davetlerde görev almamız ve bu sayede de birileriyle takılma imkânımızın olmasıydı. Nihayetinde birlikte geçirdiğimiz her anımızda işimizden şikâyet etmek yerine konuşacak başka şeylerimiz oluyordu.

Düşüncelere dalıp gitmiş olan Garrett, "Sikeyim böyle işi," dedi birden. "Yatak odasında farklı şeyler yapmayı seven insanları bir araya getirmenin bir yolunun olmaması ne boktan."

Masadaki herkes kahkahalara boğuldu. Garrett hep bunu yapıyordu. Bir espri yapıp kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez herkesin kahkahalara boğulmasını bekliyordu. Artık buna alışmıştık.

"Çok ciddiyim. Seninle aynı sapkın şeyleri yapmaktan hoşlanan birileriyle tanışmak istemez miydin? O zaman seni azdıran şeylerden utanmana ya da bunları saklamana gerek olmazdı."

"Saçmalıyorsun, Garrett," diye karşılık verdi Hunter. Bense içkimi bitirip kadehimi masaya koyarken bu fikrin büyüsüne kapılmıştım bile. Neden çöpçatanlık uygulamalarında insanları sapkın yönelimlerine göre bir araya getirmenin bir yolu yoktu? Ya da... böyle arzuları olan birisini tutmak daha iyi olmaz mıydı?

Hem de onlarla vakit geçirecekleri güvenli bir yerde.

O anda eğlence sektöründe deneyimi olan bir grup insanın böyle bir şeyin altından rahatlıkla kalkabileceğini fark ettim. İlk adımı atacak cesaretimiz olursa tabii. Önce tek gecelik ilişki ya da takılmacadan fazlasını sunacak, insanların keyif aldıkları yönelimleri yüzünden utanmalarını gerektirmeyecek ciddiyette bir çöpçatanlık hizmetiyle başlayabilirdik.

Sonra işleri ilerletirdik. Uygulamadan hizmet veren şirkete... sonunda gerçek bir kulübe doğru...

Garrett, "Saçmalamıyorum," diye karşı çıktı. "Paylaşmaktan çekindiğimiz uçuk yatak odası fantezilerimiz yok mu? Emerson hariç tabii, bu konuda gayet rahat o."

Herkes güldü. Hunter bana dirseğiyle vurdu. Zihnim hâlâ düşüncelerle meşgul olduğu için karşılık veremedim.

"Ben çok ciddiyim," dedi Garrett. "Onca deneyim yaşamanıza rağmen kimseyle paylaşamadığınız fantezileriniz yok mu? Bence hepinizin var! Dökülün bakalım."

"Önce sen," dedi Maggie sırıtarak. Hem grubumuzdaki tek kadın hem de bu konularda içine kapanık biri olarak dikkati kendinden uzaklaştırmak için sohbeti hep bize çevirirdi.

"Peki."

Garrett'ın tahmin ettiği üzere herkesin kendine sakladığı en karanlık, en gizli cinsel fantezileri masaya dökülürken onlara kulak verdiğim söylenemezdi. O kadar da tuhaf fanteziler değildi doğrusu.

Benim aklıma takılan bir soru vardı. Eğer bu masada oturanların böyle paylaşmaya çekindikleri tuhaf fantezileri varsa, bardaki diğer insanların da var olabilir miydi? Peki şehirdekilerin? Ya ülkedekilerin? Dünyadakilerin?

"Evet, Emerson," dedi Hunter omzuma vurarak. "Sıra sende."

"Onunkini biliyoruz ya," diye araya girdi Garrett. "Biraz önce anlattıklarını dinledik. Emerson karşısındakini aşağılamayı ve buna karşılık olarak da yumruk yemeyi seviyor."

Herkes kahkahalara boğuldu. Karşılık vermeden ben de onlara katıldım. Ardından gülümseyerek içkimden bir yudum aldım. Aşağılamayı sevdiğimi düşünüyorlardı ama bunun gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu.

Ertesi sabah çalıştığımız şirketin battığını söyleyen bir telefon aldık. Bankaya iflas durumunu bildireceklerini ve hepimizin işsiz kalacağını belirttiler. Henüz işsizlik başvurusunda bulunmadan iş planımızı hazırlamıştık bile. Ben şirketi kurdum, Garrett müşterilerle ilgilendi, Hunter yazılımcılarla çalıştı ve Maggie yönetimi devraldı. İşte bu kadar kolaydı.

Cüretkâr Oyuncular Kulübü kuruldu.

KURAL #1: APTAL ERKEK ARKADAŞINIZA SAKIN KATLANMAYIN — O ZAVALLIYI DERHAL TERK EDİN.

Charlie

Arabamın camları açık olarak otoparka girdiğimi gören Beau bana, "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen, Charlie?" diye çıkıştı. Dişlerimi sıkarak arabadan indim ve kapıyı hızla kapattım. Yan koltuktan beni izleyen kız kardeşime bakıp aptal, eski erkek arkadaşımın beni yeni evinin bahçesinde böyle azarlamasını duymazdan gelmeye çalıştım.

"Defol git, Beau," diye mırıldandım. "Depozitomun yarısını ver de gideyim."

Kamyonetten kucakladığı koliyi eve taşıyan Beau tam ortada durdu. "Bende olsaydı verirdim. Ancak ev sahibiyle yaptığımız son görüşmeye gelmediğin için parayı babama gönderdiler. Ondan alacaksın."

"Babana mı? Ne? Neden?"

Beau üzerinde 'X-Box ıvır zıvır' yazan kutuyu evin girişindeki televizyonun yanına bırakıp kamyonete doğru yöneldi. Yeni evini en yakın arkadaşıyla birlikte tutmuştu. Görünüşe bakılırsa ondan ayrıldığım için bana karşı kin besliyordu. On beş ay boyunca yaşadığımız ilişkinin altı ayını kiralık boktan bir evde geçirdikten sonra birbirimizden nefret ettiğimizi anlamıştık. Gelişigüzel şekilde dışarıda görüşüp sevişmekte sorun yoktu ama yalnızca yetişkin insanların sürdürebileceği düzeyde olgun bir ilişkiyi yürütmemiz imkânsızdı.

Üç ay sonra beni aldatmaya başlamıştı. Ya da ben onu üç ay sonra yakalamıştım.

"Evet, Charlie. Babama. Depozitonu almaya gelmediğin için sözleşmede kefil olarak imzası olan babama gönderdiler."

"Siktir," diye mırıldandım. "Gelemediğim için kusura bakma, Beau, çalışıyordum." Son cümlemin üstüne iyice bastırdım çünkü ben iki işte birden çalışırken o tek işte bir aydan fazla tutunamıyordu.

"Paten sahasında sosis kızarttığın için bu ilişkideki sorumluluk sahibi kişi sen olmuyorsun."

"En azından faturaları ödeyen kişi oluyordum."

"Başlama yine!" diye bağırarak kamyonetin arka kapağını çarptı. Beau'nun öfke problemi yoktu. Sadece pisliğin tekiydi işte.

"Sen başlattın."

Arabadan bizi izleyen Sophie'ye baktım. Kaşlarını çatmış, dudaklarını bükmüştü. Eski erkek arkadaşımla aramızda geçenlerden hiç hoşlanmadığını her haliyle belli ediyordu.

Ona hak veriyordum. On dört yaşındaki kız kardeşim, ilişkimizin başından beri Beau'ya karşıydı. O zamanlar benim aşktan gözüm kör olmuştu, tabii. Daha on dört yaşında olmasına rağmen kum rengi bukleleri, insanı delip geçen mavi gözleri, bir seksenlik boyu ve karın kasları olan erkeklerin büyüsüne kapılmayacak kadar güçlüydü.

Varlığımı görmezden gelerek koli boşaltmaya devam eden Beau'ya, "Ne yapacağım peki ben?" diye sordum.

"Depozitonun yarısını almak istiyorsan babama gideceksin."

"Sen alsan olmaz mı?"

Saçma bir şekilde bu olayda da kendimi suçlu hissetmiştim. Beau böyleydi. Bana her zaman kendimi değersiz ve ondan gelecek her türlü ilgiye muhtaç hissettirmenin bir yolunu bulur-

du. Böylece günlerimi kendi mutluluğumu düşünerek değil; sürekli onu memnun etmenin yollarını arayarak geçirir olmuştum. Ayrıldıktan sonra bunu daha net görmeye başlamıştım. Hani derler ya, sel gider kum kalır.

"O şerefsizle konuşmadığımı biliyorsun."

"Kendi payını almayacak mısın yani?"

"Hiç uğraşamam," dedi. Arkasından ben de eve girdim.

"Benim para kaybedecek durumum yok, Beau."

Uzun ve huzursuz iç çekişten sonra gözlerini bana doğru devirdi. "Peki. Al." Cebinden telefonunu çıkartıp kaşlarını çatarak bir şeyler yazdı. Bir saniye sonra çantamdaki telefonum titredi. "Adresini attım. Derdini onunla çöz."

Hemen sonra arkasını dönüp gitti. Ağzım açık bir şekilde bakakaldım. "Ciddi misin sen? Bu kadar mı?"

"Paranı almayı bu kadar çok istiyorsan dün ev sahibiyle görüşebilirdin."

"Pislik," diye mırıldanarak onu yeni evinde yerleştirmek zorunda olduğu eşyalarıyla baş başa bıraktım. Airpod kulaklıklarımı takmış, arabada beni beklemeye devam eden kardeşime doğru yürürken kendimi toplamaya çalışıyordum. Arabaya binip kapıyı kapattığım anda bakışlarını üzerimde hissettim. Ağlamamak için kendimi sıkarak başımı öne doğru bıraktım.

"Beau götün teki," dedi sessizce. Güldüm. Ablası olarak Sophie'nin yanımda küfretmesine izin veriyordum. Annem ikimizin de küfretmesine dayanamadığı için baş başayken bundan rahatsız olmuyordum. Bu durumda ona karşı çıkmam imkânsızdı zaten.

"Evet, farkındayım."

"Neyse ki ayrıldınız."

"Keşke paramı da alabilseydim." Telefonumu çıkartıp Beau'nun attığı mesaja baktım.

"Ne oldu ki?"

"Aptallık ettim. Şimdi gidip babasından depozitoyu almam gerekiyor. Muhtemelen oğlu gibi götün tekidir."

Tanımadığı birinden para alma konusunda oldukça heyecanlı görünen Sophie, "Haydi gidip paranı alalım," dedi.

"Adamın nasıl bir yerde yaşadığını bilmiyorum. Seni kenar mahallelere götüremem." O sırada adresi kopyalayıp haritaya yapıştırdım. Kırmızı nokta okyanus kenarına düştü. "Olamaz."

Sophie telefona doğru eğilerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Okyanus kenarında yaşıyormuş."

"Haydi gideliiiim."

Yeniden gülerek Sophie'nin rengi akmış mavi saçlarını okşadım. Yazın kısacık kestirdiği için saçlarının boyu henüz kulaklarına bile ulaşmamıştı.

"İyi denemeydi, küçük Şirine ama piyano dersin var. Yine geç kalırsan Bayan Wilcox benim kellemi uçurur."

Özel ders aldığı şehrin diğer ucundaki liseye doğru yola koyulmak üzere otoparktan çıkarken kardeşim gözlerini devirip içli içli bana baktı. Yol boyunca Beau'yla tartışmamızı kafamda çevirip durdum. Sert ses tonu zihnime kazınmıştı. Babasıyla yüzleşmem gerektiği gerçeğiyse resmen boğazıma düğümlenmişti.

Beau, ilişkimiz boyunca ailesinden neredeyse hiç bahsetmemişti. Ne zaman onları soracak olsam utangaç bir tavırla konuyu değiştirirdi. Babasını kefil gösterirken bile çok zorlanmıştı ve bundan kısa süre sonra yaşadıkları tartışma aralarındaki bağların tamamen kopmasına yol açmıştı. En başta birbirimize bağlanmamızın sebebi babalarımıza duyduğumuz bu tiksintiydi zaten. Eğer Beau'nun babası da benimki gibiyse tanışma faslının çok eğlenceli geçeceği kesindi.

KURAL #2: SURAT ASMAK YOK.

Emerson

Bana neden öyle bakıyor ki? Masamın yanında diz çökmüş halde duran, Bettie Page'in ikizine benzeyen, siyah kaküllü, hoş kıvrımlara sahip o kız... surat asıyordu. Kırmızı dudaklarını bükmüş, gözlerini bana dikmiş halde kahve içerken beni izliyordu. *Yapmaması* gerekenler listesini tamamlıyor gibiydi.

Aslında bunların hepsini dikkat çekmek için yapıyordu ama zaten benim dikkatimi çektiği için buradaydı. Başını okşamayı ya da onaylanmayı hak etmesi için ona para veriyordum. Buradaki kilit kelime hak etmekti. Fakat şimdiye kadar yaptığı tek şey bana patronluk taslamak olmuştu. Onu kapı dışarı etmeme ramak kalmıştı. Çok ciddiydim.

Dikkatimi çekmek istiyorsa bunun için çabalamalıydı. İtaat etmeliydi. Söylediklerimi yapmalıydı. Ya da sessiz kalmalıydı. Bunları götlük olsun diye söylemiyordum, şu anda bu oyunu oynuyorduk. Bu işe girerken kuralların hepsinden haberdar olmasına rağmen kızın kuralları uyguladığı falan yoktu.

Ona bakmadan, "Yere bak," diye emrettim.

Bakışlarını yere çevirmeden önce memnuniyetsizce ofladı. Umarım şımarıklık yapmıyordur çünkü başvuru formunda bundan hiç hoşlanmadığımı açıkça belirtmiştim.

Yanımda geçirdiği son üç saat dayanılacak gibi değildi. Fakat gerçek bir beyefendi olduğum için gitmesini istemedim. Öğle yemeğimi getirdi, sıkıcı konferans görüşmesi sırasında ayakları-

mı yere vurunca gösterişli göğüslerini kucağıma yasladı ve ben e-posta yazarken tamamen sessiz olmayı başardığı için başının okşanmasını hak etti.

Sabrının tükendiğini görebiliyordum. Yeniden ofladığını duyup, gözlerini devirdiğine bile şahit oldum. Buraya kadardı. Uzanıp çenesinden yakaladım ve yüzünü kendime çevirdim. Göz bebekleri endişeyle büyüdü.

"Sen gözlerini mi devirdin?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Hayır, efendim," diye mırıldandı. Sesinin titremesinden heyecanlandığını anlamıştım. Kesinlikle şımarıklık yapıyordu.

Ceza vermekten hoşlansaydım şimdiye kadar cezasını almıştı. Bunu istediğine emindim. Fakat onu dizlerime yatırıp saygısızlık yaptığı için aletimi ağzına vermek yerine, "Ayağa kalk. Eşyalarını topla. İyi günler," dedim.

"Ama..."

"Elveda, Rita."

Onu görmezden gelerek bilgisayarıma doğru döndüm.

Oflarak ayakkabılarını giydi, montunu sırtına geçirdi ve kapıyı çarparak çıktı. Onun arkasından Garrett'ı aradım.

Telefonu açar açmaz, "Tahmin edeyim, onu sevmedin," dedi.

"Surat asıp durdu. Erkekler surat asan kızlardan mı hoşlanıyor?"

Hattın ucundaki Garrett güldü. "Biz herkesin hoşlandığı şeylerden hoşlanmıyoruz ki. Bu durum işimi zorlaştırıyor ama sana en doğru kızı bulmaya çalışıyorum, Emerson."

"Rita'dan benim adıma özür dile. Bir daha da bana yollama."

"Anlaştık."

Yazılımcılardan yeni uygulama için haber alan Maggie'nin attığı e-postayı okuduğum sırada bir anlığına sustum.

E-postayı okumaya devam ederken, "Öyle değil," diye mırıldandım. Telefondan gelen seslerden Garrett'ın arabada olduğu anlamıştım.

"Ne öyle değil?" diye karşılık verdi.

"Herkesin hoşlandığı şeylerden hoşlanmadığımızı söyledin ya, aslında çoğunluğun zevkleri aynı. Bizi benzersiz kılan şey zevklerimizin peşinden gitmemiz."

"Tabii bunu sağlıklı bir şekilde yapabiliyor olmamız da önemli."

"Evet."

"Sana yarın yeni birini yollarım," dedi.

"Gerek yok."

Bıkkın şekilde iç çekti. "Emin misin? Gergin gibisin. Haftaya kulüp açılışı var, yatırımcıları memnun etmeliyiz. Devlet yetkilileri de tepemizde."

Doğru, gergindim. Garrett'ın saydıklarının haricinde oğlum dört aydır telefonlarımı açmıyordu. Fakat surat asan biriyle daha tanışma fikri beni çok geriyordu.

Dalgınca, "Bence sen neyi istediğini bilmiyorsun," derken telefonuma bir bakış attım.

"Bildiğimi sanıyordum. Bu kızlar övülmek istiyorlar ancak övgüyü hak etmek için çabalamak istemiyorlar."

"Kötü ilgi de ilgidir," diye karşılık verdi.

"Şımarık tipleri sevmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, Emerson. Ancak birini kovmadan önce seni etkilemesi için izin vermelisin. Sana yarın yeni birini göndereceğim. İstediklerini yapmak için can atan bir sürü kız var."

"Haftaya bakarız. Başvuruyu açık tut."

"Anlaştık."

Telefonu kapattıktan sonra masanın üzerindeki mektup yığınına göz gezdirdim. Çoğu çöptü ancak zarfın üzerinde el yazısı olan dikkatimi çekti. Zarfı yırtıp açtığımda içinden bir çek çıktı. Tanımadığım birinden gelen iki bin dolarlık bir çek. Çekin bilgi bölümünde *623 numaralı dairenin depozitosu*, yazıyordu.

Kısa süre içinde bunun Beau'nun adresi olduğunu hatırladım. Eski adresi. Taşındığından haberim bile yoktu. Depozitoyu bana geri göndermesi ise tamamen sürpriz olmuştu. Hem orada kız arkadaşıyla beraber yaşamıyor muydu?

Benden utandığı için benimle tanıştırmadığı kız arkadaşı, diye geçirdim içimden.

İyi olmuştu. Parayı geri almak isterse benim ayağıma gelecekti. Çaresizliğimi yansıtmamaya çalışarak ona bir mesaj yazdım.

Ev sahibin depozitoyu bana göndermiş.

Senin için saklıyorum.

İhtiyacın olduğunda alırsın.

Beklediğim üzere cevap gelmedi. Ekran cevapsız mesajlarla doluydu. Yaşadığına ve iyi olduğuna dair annesinden bilgi alıyor ve bu sayede geceleri rahat uyuyordum. Keşke benimle konuşsaydı. Bu haftanın teması hayal kırıklığı olacaktı belli ki.

KURAL #3: HER ZAMAN SANA SÖYLENENİ YAP —ÖZELLİKLE DE MİLYONER PARA BABALARI İÇİN DİZLERİNİN ÜZERİNE ÇÖKMEN GEREKTİĞİNDE.

Charlie

"Yok artık."

Karşımda bakımlı palmiye ağaçları, yuvarlak pencereleri ve taşlı yolu olan İspanyol tarzı, üç katlı bir malikâne duruyordu.

Eski sevgilim gizli zenginlerdense ne kadar öfkeleneceğimi söylememe gerek yoktu. Biz akşam yemeğinde *Taco Bell*[1] yiyebilmek için koltuk minderlerinin altında bozuk para ararken babasının burada yaşadığını düşünmek istemiyordum.

Sahil tarafındaki bu havalı mahalleye ait olmadığımı bilerek arabadan indikten sonra siyah kadife eteğimdeki köpek tüylerini silkeleyip ön kapıya doğru ilerledim. Okyanusun sesini buradan duyabiliyordum.

Ne saçmalık ama...

Burada yaşayan kişi benim bin dolarlık çekimle poposunu silerdi anca.

Kapıyı çaldım. Otuz saniye kadar öylece bekledim. Yabancılarla iletişime geçmenin yarattığı rahatsızlığı yaşamayacağım için evde kimse yok diye sevinmem gerekirdi. Fakat beş parasızlığım buna izin vermiyordu. Paraya ihtiyacım vardı.

[1]Fast food zinciri. (Editör Notu)

Sophie'ye doğum günü hediyesi olarak nisan ayında düzenlenecek Anime Festivali'ne gideceğimize dair söz vermiştim. Ayrıca hayatımın sonuna kadar annemin evinin arkasındaki kulübede yaşayamazdım.

Kapıyı bir kez daha çaldım.

İçeriden yükselen yumuşak bir ses, "Geliyorum!" dedi. Taş zeminin üzerinde ilerleyen topuk sesleri duydum. Kapı açıldı ve karşımda iri mavi gözleri, kahverengi bukleli saçları ve dolgun dudakları olan bir kadın belirdi.

"Merhaba... Bay Grant'i görmeye geldim."

Gözleri büyüdü, dudakları aralandı. Bir süre öylece kaldı. Sonra saatine baktı. "Ya, öyle mi? Bugün geleceğinden haberim yoktu. Neyse. Gel, içeri gel."

Geleceğimden haberi yok muydu? Ben kimseye geleceğimden söz etmemiştim ki. Belki Beau ailesine çek almaya geleceğimi söylemişti, kim bilir?

"Siz eşi misiniz?" diye sordum. Beau'nun annesiyle babasının o henüz bebekken ayrıldıklarını biliyordum. Babası yeniden evlenmiş olabilirdi.

Kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Bugünlük ona yardıma geldim. Birazdan döner. Onu çalışma odasında bekleyebilirsin."

"Peki, teşekkür ederim," diye mırıldadım ve beni yönlendirdiği yüksek tavanlı, geniş, yerleri boydan boya mermer kaplı salondan geçip, diğer tarafa açılan Fransız kapılara doğru ilerledim. Okyanusa bakan cumbaları olan geniş çalışma odasına girdim. Açık denize bakınca nutkum tutuldu.

Kapının önünde donakalıp, "Vay be," diye fısıldadım.

Kadın baştan aşağı siyaha bürünmüş halime bakarak, "Kıyafetin çok şirinmiş," dedi. Yuvarlak yakaları olan uzun kollu

ve transparan bir bluz ile siyah kadife kalem etek giymiştim. Ayağımda da siyah *Docs* botlarım vardı.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Farklı tabii ama hoşuna gideceğine eminim."

"Efendim?" dedim ancak telefonu çalınca uzaklaştığı için cevap alamadım. O telefonda işiyle alakalı ilgimi çekmeyen bir konu hakkında konuşurken ben de odanın içinde tur atarak etrafı incelemeye koyuldum. Yine de kıyafetimin beğenileceğine dair söylediği şey aklıma takılmıştı. Buralarda kadınlara böyle mi davranıyorlardı yani? Nasıl göründüğüme dair görüşlerini benimle paylaşma gereği duyma sebebi ne olabilirdi ki?

Bu tuhaf duruma karşın en azından çalışma odası çok güzeldi. Evin kalanına hâkim olan soğuk ve sıkıcı renklere inat çalışma odasının zeminine parlak kırmızı kilim serilmiş, maun renkli büyük masayı iki tane gri renkli rekli koltuk çevrelemişti. Parmaklarımı koltukların üzerinde dolaştırdım.

"Geliyor," dedi kadın birden. "Muhtemelen dizlerinin üzerine çökmelisin."

Yanlış duyduğumu düşünerek şaşkınlıkla ona doğru döndüm ama Fransız kapıları kapatarak odadan çıkıp gitti.

Dizlerimin üzerine çökmemi mi söyledi o?

Burada insanın içini ürperten bir hava vardı. Neyse ki Sophie'yi getirmemiştim. Varoş mahallesinde değildim ama ne olacağı hiç belli olmazdı. Beau'nun beni babasıyla tanıştırmamasının nedenini anlamaya başlıyordum. Hemen çekimi alıp buradan tüymeliydim.

Tam kadının peşine düşüp neler olduğunu soracaktım ki *onu* gördüm. Fransız kapıların arkasında kalan holde çıkışa doğru ilerleyen kadınla konuşuyorlardı. Ne dediklerini duyamasam da adama tutulup kalmıştım.

Beau'nun babasının fotoğrafını bile görmemiştim. Nasıl biriyle karşılaşacağımı bilemesem de beklediğimin bu olmadığı kesindi. Uzun ve yapılı bedeni güneşten kararmıştı. Kahverengi saçları düzgünce yana yatırılmış; şakaklarına ve saçlarının ön kısmına kırlar düşmüştü. Üzerinde koyu lacivert renkli, ilk bakışta pahalı olduğu belli olan takım elbise vardı.

Onu sadece yandan görebilmeme rağmen kusursuz takım elbisesi ve bedeninin kusursuz yüzüyle eşleştiğini anlayabiliyordum. Yapılı çenesi, çıkık elmacıkkemikleri, kirli sakalı vardı. Ben onu incelerken bana doğru dönünce yüzüm kızardı. Odaya doğru harekete geçtiği anda hemen başımı okyanusa çevirdim.

Beau'nun babası odaya girer girmez ben dahil her şey küçülmeye başladı sanki. Kapıyı arkasından kapatıp ceketini çıkarttı ve uzun meşe askılığa astı. Geniş omuzlarından gömleğin gergin kumaşının altında kalan sırt kaslarına doğru onu süzerken ağzım kurudu.

"Merhaba, ben Charlie," dedim. Ellerimi önümde birleştirmiştim. Neden bu kadar gerildiğimi anlamıyordum. Normalde bu kadar utangaç değildim.

"Dizlerinin üzerinde olmalısın. Ben odaya girerken karşımda dikilme sakın. Ayrıca istemediğim sürece sesini çıkartma. Bana sadece *efendim* diyebilirsin, başka şekilde hitap etme. Anladın mı?" Sesi okyanusun derinliklerinden geliyor gibi boğuk ve hissizdi. Ağzından çıkan kelimeleri anlamlı kılmaya çalışıyordum. Aniden beklenmediğim bir yere girdiğimde gelen panik hissi bedeni sarmaya başladı.

"Pardon?" diye mırıldadım. Durdu. Keskin gözleriyle beni baştan aşağıya süzdü. Ensemde bir sıcaklık hissettim.

"Dizlerinin üzerine!" diye bağırınca nefesim kesildi. Çığlıklar atarak oradan kaçmam gerekirken, emirlerini yerine getirmeyi *düşünmemeliydim*. Tüm kadınların ona boyun eğmesini isteyen gösterişçi pisliğin teki miydi bu adam? Bunu düşünmek

bile tansiyonumu yükseltirken neden bir yandan da heyecanlanıyordum ki?

"Neden?"

Ona tokat atmışım gibi baktı. "Paranı almak istiyor musun?"

Lanet olsun.

Hayır, hayır! Charlotte Marie Underwood, bunu bir saniyeliğine bile aklından geçirmemelisin. Bu çıkarcı pislik seni kontrol edemez. Onun karşısında diz çökemezsin. O para zaten senin, geri almak için bunları yapmana gerek yok!

Gözlerinden alevler çıkartan bakışlarla ona itaat etmemi bekliyordu sanki. Beynimin sağlık düşünebilen her hücresi karşımdaki pisliğe siktirip gitmesini, belasını bulmasını, gebermesini söylemek istiyordu. Ancak kontrol beynimin o bölümünde değildi.

Ondaydı.

Dizlerimi kırmaya başladım. Kendime inanamıyordum. Yere dokunduğumda kendimi aşağılanmış hissedeceğimi düşünüyordum. Öfkelenmeliydim. Ancak karşımdaki psikopatın bana neler yapacağını beklemeye koyuldum.

Bin dolarımı geri almak için onunla yatmamı falan beklemiyordu herhalde, değil mi? O kadar da değildi.

Değildi.

Kesinlikle değildi.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Daha iyi," dedikten sonra içimi garip bir huzur kapladı.

Uzansa bana dokunabileceği mesafeye kadar yürüdü. Sarhoş edici parfümünün kokusunu alabiliyordum. Karşımda dağ gibi dikilen adam birden yanağımı okşadı ve çenemi avcunun içine aldı.

İçimde *uygunsuz davranış* alarmı çalmaya başladı. Bunun kabul edilemeyecek kadar uygunsuz bir davranış olduğunun farkındaydım ama bu durumdan nasıl çıkacağımı bilemiyordum. Diz çökmüştüm bir kere.

"Normalde yere bakmanı tercih ederim ama şimdilik seni incelemek istiyorum." Yüzümü daha iyi görebilmek için çenemi kaldırdı.

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Avuç içinde duran bir av misali çaresizce bekliyordum. O aslandı ve bense dişlerinin arasındaki narin ceylan...

Yüzü yumuşadı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Güzel."

Sözleri içimi omurgamdan aşağıya kayan sıcak bal gibi ısıttı.

Çenemi bırakıp masasının diğer tarafına doğru yürüdü.

"Garrett seni nereden buldu?"

"Garrett mı?" Kafam karışmıştı. Beau'yu mu kastetmişti?

"Bugün kimseyi göndermemesini söylemiştim. Senin eğitime ihtiyacın olduğu aşikâr ama..."

Birinin beni çimdikleyip bu rüyadan uyandırması gerekiyordu. Sözünü keserek, "Ne diyorsunuz siz?" diye çıkıştım.

Sözünü kestiğim için öfkelenmiş halde bana döndü.

"Garrett da kim? Ne eğitiminden bahsediyorsunuz?"

"İsmin ne senin?" diye sordu sakince.

"Charlotte Underwood. Sizden çek almaya geldim."

"Charlotte mu? Çek derken..." Gözünün seğirmesi bu işin içinde tuhaflık olduğunu anladığını işaret ediyordu. Yüzündeki o ciddi ve sakin ifade yerini şaşkın ve af dileyen ifadeye bıraktı. "Tanrım, hemen ayağa kalk."

Ayağa kalktım.

Endişeli düşünceler içinde çenesini ovuşturarak, "Sen Beau'nun kız arkadaşısın," diye inledi.

"Eski," diye düzelttim. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Ayrıldınız mı?"

Konumuz bu muydu şimdi?

"Evet."

Derin bir nefes vererek sandalyesine oturdu. Bir şeyler söylemesini bekledim.

"Çekteki ödemenin yarısını alacağım. Bana adresinizi o verdi."

İrkilerek alnını kaşıdı. "Tabii. Ne kadar gerekiyor?"

Masasının çekmecesini açıp çek defteri ve kalem çıkarttı.

"Depozito iki bin dolardı. Yarısı benim."

Gözlerini yerden bana doğru çevirdiğinde içimin titrediğini hissettim. Oldukça korkutucuydu, Beau da bu özelliğini babasından almıştı belli ki. Gerçi Beau kendini olduğundan daha güçlü gösteriyordu. Bu adam ise gerçekten güçlüydü. Bu su götürmez bir gerçekti.

Çeki doldurup yırttı ve bana doğru uzattı. Hızla ileri atılarak çekip aldım. Artık bulunduğum yerden hemen uzaklaşmalıydım. Almak için geldiğim şeyi almıştım. Bu tuhaf karışıklığı arkamda bırakmalıydım. Daha fazla vakit kaybetmenin manası yoktu. Yine de hareket edemiyordum.

"Charlotte, sana bir özür borcum var. İçeri girince seni başkasıyla karıştırdım."

Konuşurken bana bakmıyordu. Manşetlerindeki düğmeleri çözüp kollarını sıvamaya başladı. Gözlerim ellerinin hareketine takıldı. Beyaz gömleğinin vücuduna nasıl yapıştığını izliyordum.

Yutkundum. "Kim olduğumu sandınız?" diye sordum. Cevabını öğrenmeye hakkım olmadığını bilsem de inatçı ve pervasız biri gibi davranmak istiyordum.

Yeniden gözlerini bana dikti. "Önemli değil."

"Sizin yanınızda çalışan biri mi? Yoksa özel olarak çağırdığınız biri mi?"

Neyi kastettiğimi anladığında keskin bakışlı gözlerini kısarak bana baktı.

"Dediğim gibi, önemli değil. Aramızda geçenleri Beau'yla paylaşmazsan sevinirim."

"Onunla konuşmuyorum, konuşmayı da düşünmüyorum."

Dişlerini sıkarak nefes verdi. "Güzel."

Topuklarımın üstünde dönerek kapıya yöneldim. Bir yandan da uğruna aşağılandığım kâğıt parçasına bakıyordum. Tam kapının koluna uzanmıştım ki Sophie'nin yüzü gözlerimin önüne geldi. Doğum günü yaklaşıyordu ve Anime Festivalinin biletleri oldukça pahalıydı. Ayrıca en sevdiği çizerle tanışabilmek için VIP bilet istemişti.

Durdum.

Çok saçma olduğunu bilsem de şansımı deneyecektim.

Hayatım boyunca tanıdığım insanlar arasında beni en rahatsız eden insanla yüzleşmek için arkamı döndüm. Ve onu orada, boydan boya cumbalı camların önünde duran devasa masasının arkasındaki kocaman sandalyesinde görünce kadınların neden buraya gelip onun karşısında diz çöktüğünü daha iyi anladım. Bana kalırsa ona karşılık veren, sözlerine karşı gelen, hayatını cehenneme çeviren kadınlara hiç de alışık değildi.

Ama bana borçluydu. Onun için *dizlerimin üzerine çökmüştüm.*

"Aslında Beau'yu yine görebilirim," dedim dikkatle. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bunları ağzımdan kaçırmam umarım..."

Ne kadar da cesursun, Charlie.

Ellerim titriyordu ancak bocaladığımı görmesini istemediğim için hemen onları arkama sakladım. Başımı dik tuttum, omzumu kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

Tek kelime etmeden çek defterini çıkarttı. Durumdan hiç memnun olmadığı her halinden belliydi. Fakat bu benim umurumda olmamalıydı. Bana kızması, benden nefret etmesi ya da onu sinirlendirmiş olmak hiç ama hiç umurumda olmamalıydı.

Fakat umurumdaydı. İkinci çeki yazarken yüzüne yerleşen mutsuz ifade beni rahatsız etmişti. Yine de paraya ihtiyacım vardı ve şu anda bu parayı alabilecek durumdaydım.

Sophie için yapıyorsun, dedim kendi kendime.

"Sessiz kalman için ne kadar gerekiyor?" diye homurdandı.

Hızla dudaklarımı yaladım. Bilmiyordum ki. Anime Festivali VIP biletlerinin fiyatını söyleyiverdim. "İki bin beş yüz."

Şaşırmış gibi bana baktı. Fazla mı söylemiştim? Yoksa az mı söylemiştim?

"İki bin beş yüz mü?"

Başımı sallayarak onayladım. Bir anlığına durup düşündükten sonra çeki yazdı ve defterden koparıp bana uzattı.

Hızla ona doğru yürüdüm. O sırada vücudumu izlediğini fark ettim. Göz göze geldiğimiz sırada çeki elinden bırakmadı. Bir şey söylemek ister gibi bana bakıyordu. Durdum. Aksilik çıkarmamasını umuyordum.

Nihayet çeki bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Başını sallayarak beni selamladı. Aceleyle odasından çıktım ve arabaya varana kadar hiç durmadım. Şoför koltuğuna oturur oturmaz uzun süredir tuttuğum nefesi verdim.

Elimdeki iki çeke baktım. Bin dolarlık ve beş bin dolarlık iki çek.

Nasıl...

Yanlış mı görüyordum? Rakamları tekrar tekrar okuyor ve yanlış anlaşılmanın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir an geri dönüp korkunç bir hata yaptığımı söylemeyi düşündüm. Sonra çekin not kısmında yazılanları fark ettim: telefonun numarası ve üç harf, *COK*.

Bunlar onun baş harfleri değildi. Not kısmını görünce bu miktarı bilerek yazdığını düşünmeye başladım. Geri dönmeme gerek yoktu. Yeterince parası vardı zaten. Bu miktar benim için ev kredisi ve Anime Festivali'nin biletlerini karşılayacak kadar değerliydi ancak onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bir sevinç çığlığı atıp çekleri yan koltuğa bıraktım. Arabayı çalıştırıp hızlıca eve doğru yola koyuldum.

Kendimi beş bin dolar uğruna küçük düşürmüş olabilir miydim? Kesinlikle evet.

KURAL #4: ESKİ SEVGİLİNİN BABASININ ÖNÜNDE KENDİNİ KÜÇÜK DÜŞÜRDÜYSEN, GÜNÜN SONUNDA İYİ HİSSETMEK İÇİN TACO YİYİP MARGARİTA İÇEBİLİRSİN.

Charlie

Garson, insan kafası büyüklüğündeki kızarmış dondurmayı masanın üzerine bıraktığında Sophie kendinden geçti. Yanımda oturan annem ise kendi kafasından büyük margarita kadehine gömülmüş haldeydi.

Kardeşim bir kaşık dolusu dondurmayı bana doğru uzatınca gülümseyerek kabul ettim. Nefes almadan karamel ve vanilya karışımına gömüldük.

Annem çakırkeyif gülümsemesiyle, "Charlie, bu harika! Bizi yemeğe çıkarttığın için teşekkür ederiz," dedi. Rahatladığını görmek beni mutlu etmişti. Hastanede çalıştığı fazladan saatler yüzünden iyice gerildiğinin farkındaydım.

Ağzım, yüzüm dondurmaya bulanmış bir şekilde, "Ne demek," diye mırıldandım.

Sophie, "Donuk beyin!" diye bağırarak alnını ovuşturdu. Annemle birlikte güldük. Bebekliğinden beri söylediği bu ifadeyi düzeltme ihtiyacı duymamıştık. Biz de artık *donuk beyin* diyorduk.

Eve beş bin dolar fazlayla dönünce onlara hemen üzerlerini değiştirmelerini, yemeğe çıkacağımızı söylemiştim. Sonuçta salı günleri *taco* yenirdi.

Beş bin doları neteden bulduğumu anlatmaya gerek duymadım ki bunun bir önemi de yoktu. Zaten depozitoyu alacağımı biliyorlardı ve paranın oradan geldiğini düşünmeleri bana yeterdi.

Peki, Beau'nun babası neden bana numarasını vermişti?

Onu aramama gerek olacak mıydı?

COK kısaltması da neyin nesiydi?

Arama motoruna yazdım ama işe yarar bir cevap alamadım. Fakat evime 12 kilometre uzakta Sicilya Pizza Restoranı vardı, bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

Bir yandan dondurmayı kaşıklarken bir yandan da yanağıma dokunuşunu, *güzel* demesinin verdiği o tuhaf tatmin edici hissi düşünüyordum. Bana güzel göründüğüme dair iltifatta bulunmamıştı. Başka türlü bir güzeldi bu. Beni övüyor gibiydi.

Hiç tanımadığım birinin beni övmesinden keyif almam çok saçmaydı. Tanımadığım biri bile değildi. O, *Beau'nun babasıydı*. Bu düşünce tüm bedenimin irkilmesine sebep oluyordu. Hoş biriydi ama benden yaşça çok büyüktü. Nereden bakarsan bak, yirmi yaş kadar. Babam yaşındaydı resmen. *İğrenç, iğrenç.*

Hem neyi övüyordu ki? Yüzümü. O anda ona karşı heyecanlandığı için hain bedenimden nefret ediyordum. Gerçi bu doğal reaksiyon değil miydi? Ben tam teşekküllü, sertifikalı, yumruğu havada bir feministtim. Kendimi mutlu hissetmek için hayatım boyunca hiçbir erkeğin onayına ihtiyacım olmamıştı.

Yine de kendimi iyi hissetmiştim. Başka bir anlamı yoktu.

Onun karşısında diz çökmenin verdiği rahatlatıcı his de kuşaklar boyu aktarılan kadın düşmanlığının bir sonucuydu. Ataerkil topluma teşekkür ederim.

Tüm olayı kafamda iyice düşündükten sonra Beau'nun babasının beni hayat kadını sandığına karar verdim. Tek mantıklı

cevap buydu. Görünüşe göre kendisine itaat eden seks işçilerini tercih ediyordu. Herkesin kendine göre fantezileri vardı sonuçta.

Peki neden bunu düşünüp duruyordum? Neden bu tecrübeyi devam ettirmeme değeceğini düşünüyordum? Neden bana telefon numarasını verme ihtiyacı duymuştu?

Kardeşim, "Beau'yla ayrılmana," diyerek kaşığını tokuşturmam için bana doğru uzattı.

"Sophie!" dedi annem sinirle.

"Önemli değil," dedim. Kaşığımı kardeşimin kaşığıyla tokuşturdum. "Beni hak etmiyordu zaten. Seni hak etmeyen biriyle birlikte olmaktansa yalnız olmak daha iyi."

Masada bir sessizlik oldu. Babamın hatırası tuhaf bir sis gibi masaya çöktü. Cehaletinden kurtulamadığı için bizi bir buçuk yıl önce terk etmişti. Kız kardeşimin başına buyruk hayatını kabullenememiş ve aptallığı yüzünden ailesini kaybetmişti. Onsuz daha iyiydik ve bunu sürekli Sophie'ye hatırlatıyordum.

Sevgi zehre dönüşünce ondan geriye hiçbir şey kalmıyordu.

Bense Beau'nun yanında hak ettiğinden fazla kalmıştım. Beni aldattığını yakaladıktan sonra, üç ay boyunca beni küçük düşürmesine, aşağılanmış hissettirmesine izin vermiş, hatta bu süreçte kendimi bile sorgulamıştım.

Ayrıldığımız için sevinen kardeşimi suçlayamazdım.

"Daha iyilerine layıksın, Charlie."

Tabakta kalan karamel ve çikolata sosuna bakarak, "Biliyorum," dedim.

"Bence bir pisliği hak ettiğini düşündüğün için bir pislikle çıkıyordun."

Kafam karışmış bir halde kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Sen on dört yaşındasın. Nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun?"

"Faydalı kitaplar okuyorum," dedi gülerek.

"Elektronik kitap okuyucunu anneme de göstereyim o halde. Bakalım *Kurt Adamların Çiftleşmesi* kitabını ne kadar faydalı bulacak."

Kadehin dibinde kalan buzları içmeye çalışan annem bir an durup, "Neyin?" diye sordu.

"Seni şımarık!" diye bağırdı Sophie ve peçetesini bana attı. Yanakları utancından kıpkırmızı olmuştu. Bense kahkahalarıma hâkim olamıyordum.

Akşam havuz başındaki misafir evinde yatarken yaşananları düşünmeden edemedim. Çek ödemesini bozdurmadan önce bana verdiği telefon numarasını cüzdanımdaki eski bir fişin üzerine yazmıştım. Numarayı kaybetmek istemiyordum. Fişi parmaklarımın arasında tuttum. Sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Güzel.

Onu kesinlikle arayamazdım. Bu delilik olurdu. Telefonunu yardıma ihtiyacım olursa ya da Beau hakkında konuşmak istersem diye verdiğine emindim. Babalık yapmıştı yani. Başka bir neden için onu aramamı beklediği fikrine nereden kapıldığımı da anlayamıyordum.

Fişi yatağımın yanındaki çöp kutusuna attım ve ışığı kapattım. Bir saat boyunca uykuya dalamadan sağa sola dönüp durdum. Bana güzel olduğumu söyleyip, yanağımı okşadığı anı aklımdan çıkaramıyordum.

Unut gitsin, Charlie.

Yapamıyordum. Bir dakika sonra telefonu elime aldım. Bu sefer arama motoruna *COK* yerine Emerson Grant yazdım.

Daha önce bakmaya neden çekindiğimden emin değildim. Sanırım gerilmiştim çünkü öğrendiğim her bilgi beynime kazınacaktı. Hâlbuki onun hakkında ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiydi.

Fakat merakımdan uyuyamıyordum. Bir defalığına kendime izin verecek ve sonra yoluma bakacaktım.

Fotoğrafının altında yine o üç harf belirdi: *COK.* Şöyle yazıyordu CEO.

Bağlantıya tıklayınca ekran siyaha döndü. Ortasında *ÜYELERE ÖZEL* yazan bir siteye girmiştim. Lanet olsun. Şifre yazılacak bir kutucuk da vardı ama şifrem olmadığı için geri çıktım.

Ekranı aşağıya kaydırarak araştırmaya devam ettim. Kendisi ve iş hayatı hakkında biraz bilgi vardı. Eğitimi hakkında pek detay verilmemişti. Smokinli ve önemli davetlerde çekildiği belli olan yirmili ve otuzlu yaşlarında birkaç kare fotoğrafına denk geldim. Google sayfalarında geçirdiğim sonu gelmeyen araştırmaların sonucunda, aradığım şeyi yedinci sayfada bulabildim. Görünüşe göre bu konuyu merak eden sadece ben değildim. Aklımdan geçen her şeyi yazmışlardı.

Cüretkâr Oyuncular Kulübü. Çöpçatanlık ve eskort servisi olarak yakında hizmetlerini Kaliforniya Briar Point mahallesindeki sadece üyelere hizmet veren kulübünde sürdürecek.

Çöpçatanlık şirketi mi var yani? Sadece üyelere özel de ne demekti?

Her gönderiye tıklamaya başladım ve neredeyse porno sitesine benzer bir siteye girince telefonu elimden düşürecek gibi oldum. Madam Cilve'nin "Batı Yakası Çapkınlıkları" isimli bir blog sitesiydi bu. Ekranda elinde kırbacı olan ve üzerine yapışan deri kıyafetli bir kadın belirdi. Yüzünde ürpertici bir gülümseme vardı. Müstehcen, köle, itaat etme, bağlanma ve teşhircilik gibi kelimeler ekranı kaplamıştı.

"Bu nasıl bir çöpçatanlık hizmeti böyle?"

Birden kendimi bu müstehcen tavşan deliğinin yirminci sayfasında buldum. Kendime hâkim olamıyordum. Anladığım kadarıyla Madam Cilve'nin Emerson'ın kulübü ya da hizmetleriyle doğrudan bağlantısı vardı ve kadın, her deneyimini yazıya dökmüştü.

COK hem kadınlar hem de erkekler için cinsel özgürlük konusunda çığır açan hizmetler sunmaktadır. Nihayet arzularımızı güvenli ve sağlıklı (ve tatmin edici) şekilde keşfedeceğimiz bir yer var! Bay Grant ve ekibinin öncülüğünde ortaya çıkan bu kulübün hizmetlerinin tüm ülkeye yayılmasını diliyorum.

Heyecandan boğazım düğümlendi ve güçlükle yutkundum. Okuduklarım hayal ürünü olabilir miydi? Anladığım kadarıyla bu çöpçatanlık hizmetinde size sunulan şey, yoga yapabileceğiniz, sahilde uzun yürüyüşlere çıkabileceğiniz kişilerle tanışma vaadi değildi. Madam Cilve denilen kadına göre bağlanmayı ve ağzı kapatılmayı seven insanlar, bağlamayı ve ağız kapatmayı seven insanlarla kolaylıkla bir araya gelebiliyordu. Beau'nun babası bu işi mi yapıyordu yani? Okuduklarım beynimde yer etmiyordu fakat okumayı da bırakamıyordum.

Linklere tıklamaya devam ettim.

Bu blog, aptallar için fantezi rehberi gibiydi. Ekranı kaydırarak anlamadığım bir sürü şeye maruz kaldım. Aklıma gelebileceğinden çok fazlası yazılıydı. Bunların birçoğunu okumaktan bile çekiniyordum. Yine de gözüm bir şeye takılmıştı.

Fantezileri övün.

Hiç düşünmeden bağlantıya tıkladım. Dizlerinin üzerinde duran bir kadın ve onu çenesinden tutan bir adamın fotoğrafı açıldı. Kadın adama Tanrı gibi bakıyordu. İçim ürperdi. Bugün

yaptığım şey tam da bu değil miydi? Beni bu duruma sokmasına izin vermiştim ve hoşuma gitmişti.

"Olamaz." Hızla ekranı kapattım ve telefonu komodinin üzerine bıraktım. "Olamaz, olamaz, olamaz." Ben o kadınlardan değildim. Beni önlerinde diz çöktürüp "güzel" diye sevecek erkeklerle işim olmazdı. Siktirip gitsinler.

Saat ikiyi geçmişti ki Emerson Grant, Madam Cilve ve Cüretkâr Oyuncular Kulübü hakkındaki her şeyi aklımdan silip uykuya dalabildim.

Ben rahat uyuyacağımı düşünüyordum ama beynimin benim için başka planları vardı. Rüyalarımın ardı arkası kesilmedi. Önce kendimi adamın çalışma odasında bularak her anı yeniden yaşadım. Ardından takım elbiseli adam Madam Cilve'ye dönüştü. En son da Beau olarak karşıma çıktı. Bu sefer diz çökmemek için direnmek yerine benimle ilgilenmesi için yalvarır hale geldim. Bacaklarını tırmalayıp köpek gibi arkasında dolaştım. Fakat o bana ne kadar güzel olduğumu söylemek yerine kendimi kötü hissetmem için ne kadar zavallı olduğumu söyleyip durdu.

Her şey sinir bozucu bir hal almıştı ki sonunda Beau'nun babası bana tepeden bakarken rahatladığımı hissettim. Rüyamda kendime bunun gerçek olmadığını, hoşuma gitmesine izin vermem gerektiğini ve sabah uyandığımda kimsenin bundan haberdar olmayacağını hatırlatıyordum.

Fakat daha fazlasını da istiyordum. Uzanıp pantolonunun yumuşak kumaşını okşadım, sonra kaslı bacaklarına dokundum. Kemerine ulaşıp yüzüne bakınca başımı okşadı. İçimi mutluluk kapladı. Aletini serbest bırakmak için kemerini çözmeye koyuldum. Tam fermuarını da açmışken uyandım.

Telefonun alarmı çalmaya başlamıştı. Homurdandım. Tüm bedenime yayılan heyecan, endişe ve şehvetle iyi bir güne başlamak mümkün değildi. Yardıma ihtiyacım vardı. Rüyamda eski erkek arkadaşımın babasıyla sevişmeye çalışmak... Ne hoştu.

KURAL #5: SEKSİ PARA BABASI KAYKAY ALANINA GELİP SANA DAHA İYİ MAAŞLI BİR İŞ TEKLİF ETTİĞİNDE KABUL ETMELİSİN.

Charlie

Sabah uyandığımdan beri o endişeli ve azgın halimi bir türlü üzerimden atamamıştım. Ayrılabilir duş başlığı bile rüyamdaki gibi hissettirmemişti. İşteyken dahi kafamdan silinmeyen o anlar yüzünden aklım bir karış havada ve biraz da huysuzdum.

Yeni patenleri dizerken tezgâhın öbür tarafından yükselen boğuk ve tuhaf şekilde tanıdık sesle irkildim. Sesin uykulu beynimin bir oyunu olarak rüyamdan geldiğini bile düşündüm.

"Kırk beş numara, lütfen."

Arkaya dönüp paten isteyen müşteriye baktığımda parlak halının üzerinde durmuş, elini tezgâhın üzerine dayamış olan uzun boylu, kumral adamı görür görmez çığlık attım. Beni görmemiş olması için dua ederek dolaba doğru döndüm. *Burada ne işi vardı ki?*

"Merhaba, Charlotte," dediğinde gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

Gergin bir şekilde patenleri doğru yerlere koyduğuma bile dikkat etmeden raflarına yerleştirdim. Onu selamlamak için paramparça olmuş özgüvenimi toparladım.

Bizi duyan kimse var mı diye etrafı kolaçan ederek, "Merhaba," diye mırıldandım. Günlerden çarşambaydı ve parkı açalı on beş dakika olmuştu. Evde eğitim alan çocuklar ve birkaç

müdavim müşteri haricinde içerisi akşamdan önce hareketlenmeyecekti.

"Bana Charlie diyebilirsiniz."

"Paten konusunda ciddi değildim," dedi gülümseyerek. "Paten kaymayacağım."

Tezgâha doğru yaklaşırken zoraki ve saçma bir kahkaha attım. Normal davranma umudum o anda sönüp gitmişti.

Onu karşımda görmek rüyamı, seks delisi bir erkek avcısı gibi aletine ulaşmak için çabaladığım o anları depreştirmişti.

"Beni nereden buldunuz?"

Telefonunu açarak Neon Geceler etkinliğinde renkli kıyafetler içinde pistte dans eden patencilerle olan fotoğrafımı gösterdi. "Instagram'dan."

"Ya." Bundan daha kötüsü olabilir miydi?

Dün o çeki yazarak büyük bir hata yaptığını fark etmiş ve bugün de çeki geri almak için ayağıma kadar gelmişti. Bense çeki çoktan bozdurmuş ve kalanı ile okul kredimi ödemiştim. Görünüşe göre bizi tuhaf bir konuşma bekliyordu.

"Dinleyin..." dedim sakince.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorarak sözümü kesti.

"Tabii," dedim kekeleyerek.

Arkamı dönüp pistin sahibi ve annemin eski arkadaşı Shelley'yi görmeye çalıştım. Ya ofisindeydi ya da arka tarafa sigara içmeye çıkmıştı. Molaya çıkmak yerine duvar kenarındaki eski kabinlerden birini işaret ettim. Başını salladı ve kabine geçip oturdu. Bu görüntü karşısında gülmemek elde değildi.

Beau'nun babası dün gördüğümden daha iri ve yapılıydı. Bir doksan boylarında, geniş omuzlu ve kalıplıydı. Kaslı baba. Böyle bir şey varsa tabii.

Komik görünmesinin bir diğer sebebi de daha önce hayatında paten pistine ayak basmamış ya da kabininde oturmamış bir para babası olmasıydı. Bana kalırsa randevuya çıktığı kadınları ucuz paten pistlerine pizza yiyip bira içmeye götürmüyordu. Ya yatında ağırlıyor ya da Montenegro'ya[2] götürüyor olmalıydı. Randevuya çıkmak için Montenegro'ya gitmek hiç fena olmazdı ama bu beni kat be kat aşıyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum karşısına geçip.

Konuşacak gibi ağzını açtı ama sonra yeniden kapattı. Bu bana pek hoş olmayan bir şeyler söyleyeceğini düşündürdü. Dün olanlardan konu açılırsa diye ödüm kopuyordu. Özellikle de internet sitesinde gördüklerimden sonra.

Onu rahatlatmak için söze ben girdim. "Eğer dün hakkında konuşmaya geldiyseniz önemli değil. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Gerçekten."

"Dün hakkında konuşmaya gelmedim," dedi. "Yani tam olarak..."

"Beau hakkında mı peki?"

Oğlundan bahsettiğim için dikkati dağıldı. "Onunla konuştun mu?"

Omuzlarım düşerken dudaklarımı sıktım. "Bay Grant, size söyledim. Ayrıldık biz. Beau'yla konuşmuyoruz."

Bunu söylemek benim için zor olmuştu ancak Beau'yu hayatımdan tamamen çıkarttığımı anlaması gerekiyordu. Oğlunu hayata bağlayan hat olmaktan bıkmıştım artık.

Yüzü değişti. Kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Ve yara bandını sökercesine her şeyi tek seferde söyleyiverdi. "Charlotte, sana iş teklif etmek istiyorum."

[2]Avrupa'nın güneydoğusunda Balkanların Adriyatik kıyısında bir ülkedir. (e.n.)

Bir an için heyecanlandım. İş mi? Yetişkinler gibi, gerçek ve maaşlı bir iş. Özgeçmişime koymak isteyeceğim türden bir iş. Mısır kızartması ya da antibakteriyel ayakkabı spreyi gerektirmeyen bir iş.

Sonra dün akşam okuduklarımı hatırladım. Benim ne için orada olduğumu düşündüğünü de. Yanaklarım kızardı. "Ya..."

Boğazını temizledi. "Sekreterlik işi, Charlotte. Normal sekreterlik işi."

Bu sefer daha az tereddüt ederek, "Ya," diye tekrarladım. Onunla göz göze gelmemek için başka yerlere bakıyordum. "Yani..."

Uzun ve tuhaf sessizlikten sonra, "Soracağın bir şey var mı?" dedi.

"Diz çökmeyle ilgili bir şeyler olacak mı?"

Dudaklarının kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Diz çökme yok. Çoğunlukla evrak işi olacak."

Duvarlara, piste ve patenlere bakmaya devam ederek boğazımı temizledim. Masanın diğer tarafında duran yakışıklı ve çekici adama bakmamak için adeta elimden geleni yapıyordum.

Kaşları çatık bir halde kollarını önünde kavuşturdu. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı, Charlotte?"

Adımı onun ağzından duymak içimi ürpertiyordu. Onu düzeltmememin sebebi de buydu zaten. Bana kimse Charlotte demezdi. Adım Charlie'ydi. Hem de sekiz yaşımdan beri.

Fakat ismimi duymak gözlerimi masadan kaldırıp ona bakmama sebep oldu. Göz göze geldik. O kadar yakışıklıydı ki ona bakmamak elde değildi. Utanıp gözlerini kaçırmadı. Tam tersine kabul görenden daha uzun bir süre beni izledi.

Masaya doğru eğilip, "Benim şey olduğumu mu sandınız... Hayat kadını?" diye sordum. Son kelimeyi flaşların patladığı

pistten *Groove in the Heart* şarkısının sözleri yükselirken kimseye duyurmamak için kısık sesle söylemiştim.

Benimle aynı seviyeye inmek için eğilince saati muşamba kaplı masaya çarptı. "Hayır, hayat kadını olduğunu düşünmedim."

Bir süre birbirimize bakakaldık. Masaya doğru eğilerek birbirimize oldukça yaklaştığımız için dışarıdan bakan biri bizim kirli sırlarımızı paylaştığımızı ya da öpüşmek üzere olduğumuzu düşünebilirdi.

Açıklama yapmayınca, "Konuyu detaylı olarak anlatacak mısınız yoksa hayal gücüme mi bırakacaksınız?" diye sordum.

Gözlerindeki muzip bakışla altdudağını yalayarak geri çekildi. "Hayal gücüne bırakmak istiyorum. Aklından neler geçiyor?" Sanki benimle flörtleşiyordu ama bunun üzerine gitmeyecektim. Bunun yerine sorusuna cevap vermeyi seçtim.

Ancak aklımdan hiçbir şey geçmiyordu. Müstehcenlik konusunda ne kadar rahat olabileceğimi bilmiyordum. Bu kadar samimi olmaya gerek yoktu. Aramızdaki ani çekime karşın olabildiğince sakin kalmaya çalıştım. Şirketini araştırdığımı söyleyebilirdim ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıp her şeyi ondan dinlemek istiyordum.

"Pekâlâ, kadınların çalışma odanıza gelip onlara emirler yağdırmanızı beklemesi ve karşınızda diz çökmesi sizin için sıradan bir olay mı?"

Sanki gayet sıradan bir şeyi itiraf ediyormuş gibi, "Bazen," dedi özgüvenle. *Bu adam kendini ne sanıyordu?*

Ağzım kurudu.

"Siz de onlara karşılığında ödeme mi yapıyorsunuz?"

"Evet."

"Bunu benden duymanızı istemezdim ama hayat kadınlığı tam olarak bu."

"Hayat kadını cinsel ilişkiye girer, Charlotte. Ben kadınlarla cinsel ilişkiye girmek için para vermem."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Cinsel ilişki demişti, hem de iki kere. Bu kelimeleri onun ağzından duyunca içimden bir şeyler koptu. Bacaklarımı kastım.

"Onlarla ne yapıyorsunuz peki?" diye sordum.

"Bu kişisel bir soru." Benimle oyun oynuyordu. "Aklından geçenleri paylaşmanı istemiştim, ne istiyorsan söyleyebilirsin. Eğer cinsel ilişkiye girmiyorsam sence ne yapıyorum?"

Hiçbir fikrim yoktu. İnternet sitesini o kadar kurcalamamıştım. Altdudağımı ısırarak okuduklarımı aklımdan geçirmeye koyuldum.

"Kadınlara çalışma odanızda diz çökmeleri için para vermiyorsunuzdur."

"Neden olmasın?"

"Çok saçma. Mantığı ne bunun?"

"Mantığı benim hoşuma gitmesi ve onların da bunu isteyerek yapması."

Dilim tutulmuştu. Duyduklarıma inanamıyordum. Şaşkınlığımı gülümseyerek gizlemeye çalıştım. Asıl utanması gereken oydu ama hiç utanma belirtisi göstermiyordu. Bu tavrı bana yaramaz fikirler düşündürtüyordu. "Peki..."

Fakat kendimi tuttum. Cümleyi tamamlayamayacaktım. Söyleyeceğim şey flört olarak anlaşılabilirdi. Fazla samimiydi.

Siktir et.

"Peki?" diye tekrarladı. Cümlemi tamamlamamı bekliyordu.

"Peki, nasıldım?" Ellerimle yüzümü gizlemek, masanın altına saklanmak ve hatta yangın alarmını çalıştırmak istiyordum. Yine de o bu konuda böylesine kayıtsız ve küstah davranıyorsa ben neden davranamayacaktım ki? Cevabını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum adeta. O, böyle gizli ve müstehcen bir hayat sürüyorsa, ben de perdenin arasından olan biteni gözetlemek istiyordum. Yaşadığı gizli fakat heyecanlı hayata burnumu sokma fikri aklımı başımdan alıyordu.

Bu yüzden gizlenmek yerine bedenimi bana ihanet etmemesi için zorlayarak dik durmaya, rahat bir tavır takınmaya çalıştım. Günün çorbasının ne olduğunu sormakla müstehcen sekreter kölesi rolünü nasıl oynadığımı sormak arasında bir fark yokmuş gibi.

Uzun süren sessizliğin ardından derin nefes aldı ve "Harikaydın, Charlotte," dedi.

Ne? Doğru mu duymuştum?

"Bana kızmış gibiydiniz," diye karşılık verdim. "Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamadım."

"Senin açından bakacak olursak zaten ne yapman gerektiğini bilmiyordun."

İçimden gülmek geldi. "Peki harika olan neydi?"

Seçeneklerini tartıp, ahlaksız yetişkin olarak bu konuşmayı nasıl sonlandıracağını düşünürken kendi içinde bir tartışma yürütür gibi dalıp gitti. "Söylemesem daha iyi olur."

Zor olsa da her zamanki ses tonum ve uyuşuk halimle karşılık verdim. "Lütfen ama. Siz başlattınız."

Tereddüt etmeden dudaklarından döktüğü kelimeler masanın diğer tarafındaki kulaklarıma ulaştı. "Bayan Underwood, dizlerinizin üzerinde harika görünüyordunuz."

Sesim içime kaçmıştı. Konuşabilseydim bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Öylece susup kalmıştım. Beau'yla bahçede yaşadığım tartışmadan, babasının dizlerimin üzerinde iyi göründüğümü söylediği noktaya nasıl geldiğimi düşünürken ağzı açık bir balık gibi göründüğümden emindim.

Bir dakika, iyi değil. *Harika.* Bu kelimenin anlamı sonsuza kadar değişmişti artık. Hayatım boyunca ne zaman bu kelimeyi duyarsam duyayım, aklıma benden yirmi yaş büyük bir adamın önünde diz çöktüğümde nasıl göründüğümü ifade etmek için bunu kullandığı gelecekti.

Saçma. Komik. Narsist ve cinsiyetçi ve aşağılayıcı ve erotik ve koltuk kabartıcı ve... aklıma gelmeyen bir sürü şey daha.

Karşılığında söyleyebildiğim tek şey ise, "Öyle miydim?" oldu.

"Evet," dedi. Avına yaklaşmadan açlığını dile getiren bir aslan gibi kükremişti.

Sersemlemiş halde oturmuş, beynimden mantıklı bir cümle kurmasını bekliyordum. Sonunda aklıma bir soru cümlesi gelince kendimi iyi hissettim.

"Peki, şirketiniz kadınları bunun için mi işe alıyor? Diz çökmeleri için?"

"Evet."

"Beni de o kadınlardan biri mi sandınız?"

"Öyle oldu."

"Bana teklif ettiğiniz iş de bu mu?"

"Oğlumla olan ilişkini düşününce bu uygunsuz bir teklif olur."

"Eski ilişki," diye ekledim. Kulağa her ne kadar çılgın gelse de beni bunların dışında tutmasını istediğimden emin değildim. Merakıma yeniliyordum.

"Yine de..."

"Beau yüzünden benim diz çökenlerden biri olmamı istemiyorsunuz..."

"Hayır, Charlotte. Senin diz çökenlerden biri olmanı istememin sebebi gerçekten sekretere ihtiyacımın olması. Senin de paraya ihtiyacın var gibi duruyor."

"Bunu hakaret olarak kabul ediyorum."

Kahkaha attı. "Paraya ihtiyacın yok mu yani?"

"Çok komik. İhtiyacım olduğunu biliyorsunuz. Ama beni neden sekreteriniz olarak işe almak istediğinizi anlamıyorum. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Eskiden oğlumla birlikte yaşadığınızı biliyorum. Oğlum benimle konuşmuyor. Onun yerine senin hayatına dokunmak istiyorum. Çok iş de yapmayacaksın aslında. Çalışmalarıma yardımcı olacak, bana kahve, öğle yemeği falan getireceksin. Öyle şeyler işte." Piste baktı. "Buradan daha iyi kazanacağına eminim. Ek imkânların da olacak tabii."

Düşünmenin anlamı yoktu. Bana daha iyi maaşı olan gerçek bir iş imkânı sunuyordu. Şirketinin ilgimi çektiğini de inkâr edemeyecektim. Bankacının veya emlakçının sekreteri olmaktan daha ilginç olacağı kesindi.

"Biraz düşünebilirsin," diye ekledi.

Saçmalama, dercesine başımı eğip dudaklarımı sıktım. Eğer düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu sanıyorsa ya delirmişti ya da beni hor görüyordu. O ayağa kalkarken aklıma rahatsız edici ama bir o kadar da önemli bir soru geldi.

"Bir saniye," dedim kolundan tutarken. "Aklıma bir şey geldi de... Şirketiniz Cazibe... Kulübü, her neyse..."

"Cüretkâr Oyuncular Kulübü."

Yutkunarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken, "Evet," dedim. "Kapsayıcı mı?"

Yerine oturdu. "Kapsayıcı mı derken?"

"Yani, LGBT dostu mu?"

Kaşlarını çattı ve gülümsedi. "Kesinlikle. Neden sordun?"

"Bu konu benim için önemli," diyerek konuyu kapattım. Benim bu topluluğun bir parçası olup olmadığımı, daha da önemlisi nasıl olduğumu düşündüğünden emindim. Ama üzerine gitmedim. Korumak zorunda olduğum en küçük ve en şirin üyesiyle birlikte benim bu topluluğun dünyadaki en tutkulu müttefiki olduğumu bilmesine gerek yoktu.

"O halde," diyerek ayağa kalktım ve elimi uzattım. Bu harekete gerek olmadığını fark ettiğimde geç kalmıştım. Yüzündeki muzip gülümsemeyle ona doğru uzattığım elime baktı ve ayağa kalkarak elimi sıktı. Ayı pençesine benzeyen eli, küçük elimi tamamen kaplamıştı. Sıcacık elleri midemde kelebeklerin uçmasına neden oldu.

"Bu, işi kabul ettiğin anlamına geliyor sanırım," dedi.

Pistin yanında durmuş el sıkışırken kimin daha tuhaf konuma düştüğünü düşündüm. Emerson Grant benimle nasıl bir işe giriştiğinin farkında mıydı? Şimdiye kadar benim uslu, nazik ve düzgün bir kadın olmadığımı anlamış olmalıydı. *Mad Men* dizisindeki sıradan sekreterlerden biri olmayacağım aşikârdı.

Öte yandan ben de garip tutkularla ve eğilimlerle uğraşan bir şirketle anlaşıyordum. İki tarafın da normal olmadığı apaçık ortadaydı.

KURAL #6: BABASININ KARŞISINDA GİYME HAYALİYLE ALDIĞIN TORBALAR DOLUSU SEKSİ İÇ ÇAMAŞIRIYLA ESKİ SEVGİLİNE YAKALANMAMAK İÇİN ALIŞVERİŞ MERKEZLERİNDEN UZAK DUR.

Charlie

"Yarın, saat dokuzda," dedi tüm ciddiyetiyle. Ciddi tavrının yumuşayıp samimiyete dönüşmesinin ardından yeniden ciddiyete bağlamasını izlemek oldukça ilgi çekiciydi. Takım elbisesinin ve çalışma masasının ardına saklananlardan olmalıydı. Acaba hiç kendini salıyor muydu? Şakalaşıyor muydu? Televizyondaki boş programları izliyor muydu? Sarhoş olup daha sonra utanacağı şeyler söylüyor muydu? Bunlara şahit olmak için üstüne para bile verebilirdim.

Beau ona hiç benzemiyordu. O olduğu gibi, gerçekçi ve saftı. Kendi doğruları vardı ve beni ona çeken de buydu. Kısa bir süreliğine çalıştığı kahvecide tanışmıştık. O sıralarda evde, bana ilişkimiz ilerlediğinde bile anlatmadığı bazı sorunlar yaşıyordu. Sorunları yüzünden işe gelmediği için kovulmuştu.

Fakat ben ondan kopamamıştım. Onun kırık parçalarını sahiplenmek istemiştim çünkü fırtınanın içinde ona sevgimi gösterebilirsem daha büyük ve baş döndürücü bir sevgiyle karşılanacağımı düşünmüştüm. Yanılmıştım. Kötü günlerinde yanında olduğum için bana minnettar olacağına, hayatı düzene oturdukça küçük şeyler için bile beni suçlar hale gelmişti. Onu

bir arada tutan yapıştırıcı olacağıma, geçmişini ve acılarını hatırlatan parça olmuştum.

İşten sonra doğruca alışveriş merkezine gittim. Sekreterlerin giyebileceği türden hiçbir şeyim yoktu. Aklımdan ipek gömlek ve kalem etek geçiyordu. Doğruca aramaya koyuldum ancak bunları bulmak düşündüğümden de zordu.

Nihayet bir şeyler bulabildim. Benim popomu bile milyonluk türden gösteren siyah polyester kalem etek ve neredeyse içimi tamamen gösteren beyaz gömlek. Sonra da sırf eğlence olsun diye iç çamaşırı mağazasına girip siyah seksi sutyen ve külot takımıyla diz üstü çorapları tutturmak için küçük klipslerden baktım. Yeni işim için iç çamaşırı alışverişi yapmama gerek yoktu ama içimden gelmişti bir kere. Hem... ne iş yaptığını bildiğim için kendimi seksi hissetmek istemiştim.

Soyunma kabininde aynanın karşısında durmuş kendime bakarken Emerson'ın çalışma odasında söylediği şeyi hatırladım. Herkesin kabul etmekten çekindiği gizli fantezileri var mıydı gerçekten? Kulağa mantıklı geliyordu. Bana kalırsa çoğu insanın yanlış ya da günah olduğunu düşünerek kendine sakladığı arzuları vardı. Peki, bunun nesi yanlıştı? Yani... Kendimi hiç seksi bulmazdım ama şimdi aynaya yansıyan dolgun hatlarıma ve yumuşak karın çevreme baktığımda kendimi beğenir hale gelmiştim. Belli ki daha önce seksi olduğumu fark etmemiştim. Kalçalarım sıkı ve dolgundu, çorapların içini dolduran kalın bacaklarım oldukça güzel görünüyordu.

Birinin evcil hayvanı, hizmetçisi ya da kölesi olmanın nesi yanlıştı? Oyun olarak yani. Karşılıklı anlaşıldığı ve iki tarafın da bundan memnun olduğu sürece neden tabulaştırıldığını anlamıyordum.

Karşısında diz çöktüğümde hissettiklerimi görmezden gelmenin bir manası yoktu. Emerson gibi bir erkek için... O kız ben olabilirdim. Hayallerimde tabii. O beni evrak işlerini yü-

rütmem için işe almıştı. Diğer işleri için benim gibi bir kızı istemezdi.

Öncelikle aynı ligde yarışmıyorduk. O uzay liginde falandı. Hâlâ annesinin evinde yaşayan kadınlarla flörtleşmesi mümkün görünmüyordu. Olgun, yakışıklı ve zengindi. Onun gibi erkekler için yetiştirilen kadınlar olmalıydı. Tırnaklarını kemirmeyen, kızartma yemeyen ve cumartesi akşamlarını kız kardeşleriyle paten pistinde geçirmeyen türden kadınlar... Ayrıca o kadınlar iç çamaşırlarını ucuz mağazalardan almaz ve altı dolarlık şampuanlar kullanmazdı.

Diğer yandan Emerson, Beau'nun babasıydı. Tuhaflık buradaydı. Yanlışlık da. Beau'nun kulağına gidecek olursa aklını kaçırırdı. Bu işi kabul ettiğimi öğrense bile şaşıracağına emindim. Ancak artık Beau'nun önem verdiği şeylere göre yaşamıyordum.

Bir dakika... Beau babasının şirketinden haberdar mıydı acaba? Kesin olmalıydı. Belki de bu yüzden ondan hoşlanmıyordu. Onaylamıyordu. Şimdi düşününce taşlar yerine oturmuştu.

Beğendiğim iç çamaşırı setinin hem siyahını hem de beyazını aldıktan sonra kahveciden aldığım haftalığımın hepsini yeni işim için kıyafet alışverişinde harcamış oldum.

Ellerimde sekiz torbayla alışveriş merkezinin içinde dolaşırken bana doğru gelen tanıdık bir yüz gördüm. Beau yemek dükkânlarının olduğu alandan bilgisayar oyunları dükkânına doğru yürüyordu. Yanında da... bir kız vardı.

Ben onları gördükten sonra arkamı dönene kadar beni fark etti. Hiç göz göze gelmemeyi dilediğimiz o tuhaf bakışmayı yaşamıştık bile. Artık arkamızı dönüp gitmek, karşımızdakini yok saymak manasız olacaktı. Bu yüzden onlara doğru yürümeye devam ettim.

Kan dolaşımımı engelleyen torbaları düzelterek, "Selam, Beau," dedim.

"Selam, Charlie," dedi ilgisizce. "Şey, bu Ella."

Elimi salladım.

Ön tarafta duran büyük iç çamaşırı torbasını fark ederek, "Alışveriş yapmışsın," dedi.

"Öyle, yeni işe başlıyorum," dedim gururla. Nerede ya da kimin için olduğunu söylemekten kaçınsam da bu konuda hava atmak benim hakkımdı.

"Ne işi?"

"Şey... sekreterlik."

Dalga geçer gibi güldü. Hayal kırıklığına uğramıştım. Sonra pembe torbaya bakıp kaşlarını kaldırdı. "Sekreterlik işi için o dükkândan mı alışveriş yaptın?"

"Hayır, oradan kendi ihtiyaçlarımı aldım."

Kol kola durdukları kız durumdan rahatsız olmuş gibiydi. Ama hiç önemsemedim. Beau'nun geçen haftaya kadar benimle olduğunu bilmiyor olabilirdi. Belki de biliyordu.

"Babamdan çeki aldın mı?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım. Yüz ifadesine bakarak babasının yeni sekreteri olacağımı bilip bilmediğini anlamaya çalıştım.

Cümlemin devamını getirmemi ister gibi bakarak, "Eee?" dedi.

"Ne, eee?"

"Benim payım nerede?"

Dalga mı geçiyordu bu benimle?

"Senin baban o, Beau. Payını istiyorsan git al."

Sabrının taştığını gösterircesine dişlerini sıkarak bana baktı. O anda kaçmak istedim. Beau'nun kendimi başarısız hissettirmesinden nefret ediyordum. Bir işi onu etkilemek için yapmasam da bana sürekli kendisini hayal kırıklığına uğratan biriymişim gibi davranıyordu.

Kolumdan tutup beni insan kalabalığından uzaklaştırdı. "Charlie, babamla konuşmadığımı biliyorsun. Gidip parayı aldıysan benim payım nerede?"

"Bana depozitonun yarısını verdi, Beau. Benim payım o kadardı, ben de o kadarını aldım. Kendi payın seni ilgilendirir."

Koridorun ilerisinde kalan Ella, "Beau..." diye seslendi. Beau elini kaldırmakla yetindi.

"Tanrım, Charlie! Ödemenin hepsini alacaktın ki ben de kendi payımı alabileyim. Sen... oof!"

Cümlesinin ortasına geldiğinde burada durup onu dinleme zorunda olmadığımı hatırladım. Artık birlikte olmadığımıza göre ona karşı sorumluluğum da yoktu. O yüzden cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden arkamı dönüp uzaklaştım. Ona küfretmedim, kendimi ne kadar kötü hissettirdiğini anlatmadım. Yine de alışveriş merkezinin kapısından çıkarken arkamdan yükselen bağırış seslerine karşın gözyaşlarımı zor tuttum.

Dışarı çıktığım anda hafiflediğimi hissettim. Yine de sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve bana ne kadar berbat biri olduğumu hatırlatıyordu.

KURAL #7: YENİ SEKRETERİNİN GÖĞÜS DEKOLTESİNE DİK DİK BAKMA.

Emerson

Charlotte'ın her iki karşılaşmamızda da ayağında olan siyah botlarıyla geleceğine emindim. Acemi ve endişeli haline kendimi hazırlamıştım. Hatta geç kalacağını da düşünüyordum.

Ancak iş saatinden beş dakika önce, üstünde içini neredeyse tamamen gösteren bir gömlek ve dolgun kalçalarını avuçlarımı kaşındıracak kadar belli eden siyah kalem etekle gelmesini hiç beklemiyordum.

Yeni sekreterim ve oğlumun eski kız arkadaşı için böyle düşünmenin uygun olmadığını biliyordum ancak çalışma odamda böyle bir çalışanım olmasına alışkın değildim. Bu kıyafetiyle karşımda diz çöktüğünü görme isteğim canımı yakacak kadar ağır basıyordu.

Sabah dokuza daha beş dakika varken, "Günaydın," diyerek çalışma odama girdi.

Gözlerim kırmızı dudaklarına takıldı. Benimle oyun oynamak mı istiyordu?

"Günaydın," diye mırıldandım. Birlikte evi gezerken topukları mermer zeminde yankılanıyordu. Girişteki dolabı göstererek eşyalarını oraya bırakabileceğini söyledim.

"Montun?"

"Ah," diyerek yün kabanını üzerinden silkerek çıkartmaya başladı. Omzunu tutarak onu durdurdum ve arkasını döndür-

düm. Sırtı bana dönükken ensesini okşayan yumuşak saçlarına bakarak kabanı narin bedeninden uzaklaştırdım. Kabanını askıya astıktan sonra bana döndü. Gözlerim birden göğüslerine kenetlendi.

Biraz önce yanlış ifade etmiştim. Gömleği *neredeyse* iç gösteren türden değildi. *Tamamen* iç gösteren türdendi. İçine de siyah, dantelli sutyen giymişti. Patenci kıza ya da önceki gün simsiyah giyinmiş kıza ne olmuştu? Beni tamamen gafil avlamıştı.

Beynim ancak tek kelimeyle iletişim kuramama izin verdiği için, "Kahve?" diyebildim.

"İstemem, teşekkürler."

"İçeriye geçelim," derken bir elimle sırtına dokunuyor, diğer elimle çalışma odamı işaret ediyordum.

Kendime hâkim olmak zorundaydım. Bugün karşıma böyle çıkarak beni hazırlıksız yakalamıştı. Normal davranmaya çalışsam da her hareketimin fazla samimi ve fazla seksi olduğunu düşünüyordum. Aslında niyetim bu değildi. O benim sekreterimdi. Hizmetçim değildi. Ayrıca bu bir fantezi de değildi. Zihnimi temizlemeliydim.

Onu masamın önündeki koltuğa oturttuktan sonra Garrett'ın verdiği maaş bilgileri dosyasını uzattım. Maggie yeni eleman alacağımı duyunca küçük çaplı bir kriz geçirmişti ama bütçede gerekli ayarlamaları yapabileceğimize emindim. Sonuçta sekretere ihtiyacım vardı ve Maggie buradaki işlere vakit ayıramayacak kadar yoğundu.

"Evden mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, şimdilik hepimiz evden çalışıyoruz. Ofisimizin inşaatı bitmedi."

"Ya, yeni ofise mi geçeceksiniz, ne güzel."

Yeni ofisin içindeki kafesleri, sahneyi ve tam teçhizatlı özel odaları düşününce gülmemek için kendimi zor tuttum. Evet, hepsi bana göre heyecan vericiydi ama onu bu detaylarla buluşturmak için henüz erkendi. Alıştıra alıştıra anlatmak daha doğru olacaktı.

"Şirket hakkında sormak istediğin bir şeyler var mı?"

Gözleri büyüdü. "Olmaz mı? Soracak o kadar çok şey var ki."

Yine gülmemek için kendimi tuttum. "Başla o zaman. Aklından geçen ilk şeyi sor."

"Hmm..." Bir şeyler düşündüğünü gösterircesine kırmızı dudaklarını buruşturup kaşlarını çattı. "Siz kadınları karşınızda diz çöküp size hizmet etmeleri için tutuyorsunuz. Diğerleri de böyle mi yapıyor?"

"Pek sayılmaz. Bu benim tarzım. Çalışanlarımızın katılmalarını beklediğimiz çeşitli fanteziler var."

"Seks yok."

"Yok sayılır."

Meraklı bir şekilde, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Seks için para ödenmiyor. Kapalı kapıların ardında ne yapıldığı onları ilgilendirir." Bu kadar açıklama yeterliydi. Hukuk kitaplarındaki boşluklardan yararlanıyorduk ama *Briar Point*'teki en başarılı Avukat Xander da bizim için çalışıyordu.

Yüzündeki şüpheci ifadeye bakılacak olursa söylediklerimden pek tatmin olmamıştı. Bu yüzden biraz daha üzerine gitmeye karar verdim. "Soracağın başka bir şey var mı?"

"İnsanlar başka neler yapıyorlar?" diye sordu hevesle.

Hakkını vermek gerekiyordu. Beklentimin aksine bu konulardan rahatsız olmuyordu. Meraklı hali çok hoşuma gitmişti.

Seks fantezileri ve arzulara karşı herkes öylesine bağnazdı ki aklım almıyordu. Charlotte ise bunları konuşmaktan çekinmiyordu.

Ayağa kalkıp masanın önüne doğru yürüdüm ve kollarımı önümde birleştirerek masaya yaslandım. "Her şeyi. İki tarafın da reşit olduğu ve karşılıklı anlaştıkları sürece her şeyi yapıyorlar."

"Mesela... birbirlerini bağlayıp kırbaçlayabilirler mi?"

Omuz silktim. "Tabii. Bunları yapmak istiyorlarsa yapabilirler. İzlemeyi ya da izlenmeyi seven müşterilerimiz de var. Farklı kimliklere bürünmek, aşılanmak, yaşını değiştirmek, nesneleştirilmek, bağlamak..."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle Charlotte'ın gözlerinin büyüdüğünü ve omuzlarının kasıldığını fark edince sustum. Aklından geçenleri, merak ettiklerini paylaşması için ona alan tanıdım. Saat daha sabahın dokuzuydu. Bunları konuşmak için kahve içmemiz gerekiyordu.

"Söylediklerinizin yarısının ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Aslında bunları öğrenmene gerek yok ama merak ediyorsan zamanla öğrenirsin zaten. Çekinmeni gerektirecek bir durum yok. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum fakat bunların gerçekte ne kadar olağan olduğunu gördükçe sen de anlayacaksın."

Güldü.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok, olağan demenize şaşırdım."

"Herkesin sapkın olduğunu düşündüğü bir fantezisi vardır, Bayan Underwood. Hepimizin ortak noktası ise isteklerimizin olağandışı olduğunu düşünmemizdir."

Gerginliğinin azalmasıyla gülümsemesi büyüdü. Öne doğru eğilerek göğüslerini daha rahat görebileceğim şekilde oturdu. Göğüslerine bakmamak için başka yöne döndüm.

"Peki, o halde," diyerek çenesini yumruğuna dayadı. "Sizinki nedir?"

Şaşkınlıkla ona döndüm. Sorusu beni gücendirmemişti. Fantezilerin ne kadar olağan olduğuna dair nutuk çektikten sonra benimkinin sorulmasını hakaret olarak algıladığımı söyleyemezdim. Beni şaşırtan Charlotte'ın bu odaya giren diğer kızlara hiç benzememesiydi. Bu denli açıksözlülüğe alışık değildim.

"Zaten biliyorsun," dedim gülmemeye çalışarak.

"Dizlerinin üzerindeki sekreter."

Bu sefer güldüm. "Dominant-İtaatkâr ilişki deniyor buna."

Bir an duraksayıp neyin hoşuna gittiğini söylemek istercesine bana baktı. Üç saniyeliğine durup onu karşımda öyle hayal etmeye çalıştım. Son zamanlarda zihnimde canlandırdığım en güzel görüntüydü. Hayat böyleydi işte, en tatlı meyve en yasak olandı.

"Peki ya ben?"

Tükürüğüm boğazıma takıldı, neredeyse boğulacaktım. "Sana ne olmuş?"

Tanrım, beni şu ankinden daha fazla baştan çıkartmasına izin verme.

"Benim fantezim ne?"

Altdudağını ısırdı. Hareketlerine karşılık vermemek imkânsızdı. Ben de altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Charlotte eşsiz güzelliğe ve gizeme sahipti. Kocaman gözleri, masum bakışları ve hokka gibi burnu, onu olduğundan daha

asil kılıyordu. Yine de benim dikkatimi çeken tek şey kırmızı dudaklarıydı.

"Seni o kadar iyi tanımıyorum. Ayrıca bu tamamen sana kalmış bir şey."

"İşiniz bu değil miydi?" dedi parlak dişlerini gösteren gülümsemesiyle. "İnsanlara en derin, en karanlık arzularını bulmalarında yardımcı olmuyor muydunuz?"

Bana patronluk tasladığından şüphelensem de onu bunun için azarlamadım. Bu işi olabildiğince ciddiye aldığının farkındaydım ki aslında göstermeye çalıştığı kadar sert biri de değildi. Beau'ya da böyle mi davranıyordu acaba? Garrett bu işte daha iyiydi. Zaten bu onun göreviydi. İnsanları benden daha iyi okuyabiliyordu. Bu da aslında *izlemeyi* çok sevmesinden kaynaklanıyordu.

Yine de Charlotte hakkında bildiklerimi düşünerek şansımı denemeye karar verdim.

Cesur, korkusuz, açıksözlü ve espriliydi. Yaş ya da bağlanma ile alakalı hiçbir şey yapmayacağı belliydi. İzlenmekten hoşlanabilirdi ki üzerindeki iç gösteren gömleği ve göğüslerini sergilemesi de buna işaret ediyordu.

Ardından geçen gün önümde diz çöktüğünde yüzünün aldığı ifadeyi hatırladım ve utandım. Onu çenesinden tutup güzel olduğunu söylediğimde olanları düşündüm. Bakışları yumuşamış, yüzünü avucuma teslim edercesine kendini bırakmıştı. Sahte olamayacak kadar doğaldı.

Düşünceli bakışlarım yerini keyfe bırakınca söze girdi.

"Ne oldu?" diye sordu heyecanla. "Çözmüş gibisiniz. Kararınız nedir?"

Evet kesinlikle çözmüştüm ama şu anda bunu açıklamak istemiyordum. Neden olduğunu bilmesem de bu bilgiyi küçük hazine gibi kendime saklamaya karar vermiştim. Charlotte'a

itaat fantezisi olduğunu söylersem bunu başkalarıyla paylaşabilirdi. Bir gün ona söylemek istediğim aletimi ağzına ne kadar güzel aldığına ya da içine girerken ne kadar güzel göründüğüne dair çeşitli müstehcen söylemleri başkası kulağına fısıldayabilirdi.

Bunları hiçbir zaman yapamayacağım ya da bu sözleri hiçbir zaman söyleyemeyeceğimi düşününce ne kadar bencil olduğum ortaya çıkıyordu. Buna rağmen bu bilgiyi bir süre daha kendime saklayacaktım.

"Hiçbir şey olmadı," diye mırıldanarak sandalyeme doğru yürüdüm.

"Lütfen, söyleyin bana!"

"Söyledim ya," dedim ciddiyetle. "Seni o kadar tanımıyorum. Bunu öğrenmek istiyorsan Garrett'la konuşmalısın. Bugün evrakları ona teslim ettiğinde konuşursunuz. Şimdilik işe başlayalım."

Benim ciddiyetle konuşmam yüzünü düşürmüştü. Dosyayı önüne çekip kalemi kaldırdı ve kaşlarını çatarak evrakları doldurmaya başladı.

Bu kızın yanında kendime hâkim olmam gerektiğini öğrenmiştim artık. Göz ardı edilmeyecek kadar mükemmeldi ve bana tamamen yasaktı.

KURAL #8: SEKS KULÜBÜNDE ÇALIŞSAN BİLE KIŞKIRTICI GİYİNMEK MÜMKÜN.

Charlie

Yüz sayfa evrak doldururken tepemde dikilmiş beni izleyen Emerson, "Bitti mi?" diye sordu.

"Bu dosyadaki her kâğıda ismimi yazmama gerek var mıydı gerçekten?" diye sordum. Gülümseyerek başımı kaldırıp ona baktığımda gülmediğini fark ettim.

"Maalesef, evet. Bittiyse toparlan. Seni kulübe götürüp etrafı göstereyim ve diğerleriyle tanıştırayım."

İrkildim. Diğerleri mi? Kulüp mü? Bu işi kabul ederken sadece buraya geleceğimi düşünüyordum. Diğerleriyle –garip fantezileri olan insanlarla– tanışacağım aklımdan geçmemişti. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Üzerimdekilere baktım.

Yönetimde çalışan birinin en düzgün kıyafetleri giymesi gerektiğini biliyordum. Ancak bu sabah hazırlanırken bunu göz ardı etmiştim. İlk iş günümde giydiğim iç gösteren gömleği ve siyah sutyeni gelişigüzel şekilde giymemiştim, elbette. Ama ilk karşılaşmamızda yaşananlar beni öylesine etkilemişti ki olağanın dışında –müstehcen– bir şeylere yönelmiştim.

Asıl istediğim... onu etkilemekti. Ya da doğru kelime etkilemek olamazdı.

Tahrik etmek? O da değildi.

Memnun etmek? Evet, evet kesinlikle buydu. Yalnızca bana yakışmakla kalmayıp ona da hitap edecek bir şeyler giymiştim.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ama yapmıştım bir kere.

"Şimdi mi?" diye sordum.

"Evet, hadi. Benim arabamla gidelim."

Geri dönüp mavi ceketini omzuna attı, ben de arabaya doğru peşinden gittim. O önümde yürürken ben de dar pamuklu gömleği saran geniş omuzlarını izlemeye koyuldum. Açık gri gömleğinin üzerinde belirsiz pötikareler vardı.

Bakışlarımın aşağıya kaymasıyla gri pantolonun içini dolduran poposunu ve bacaklarını fark ettim. Vücut biçimleri Beau'yla aynıydı. Beau da yapılıydı ama hiç böyle pantolon giydiğini görmemiştim.

Canı cehenneme, Charlie. Canı cehenneme.

Otoparka ulaştığımızda kapıyı açıp bana yol verdi. İçerisi dört araç alacak kadar büyüktü ama sadece bir araba vardı. Siyah ve pahalı bir araba. Kapılar sinyal vererek açıldı ve otoparkın kapısı da yükselmeye başladı. Kapılar açılınca benim arabamı göreceği için biraz rahatsız oldum.

Aynalarını bantla tutturduğum hasarlı Subaru marka arabama uzun uzun baktı. Bir süre utanç verici bant detayları izledi.

"Kötü bir şoför değilim," dedim. "Kız kardeşimle kırmızı ışık yangın tatbikatı oynuyorduk ve kendimi fazla kaptırdım."

Merakla kaşlarını çattı. "Kırmızı ışık yangın tatbikatı mı?"

"Evet. Kırmızı ışıkta durduğunda biri 'yangın tatbikatı' derse arabadaki herkes dışarı çıkıp arabanın çevresinde koşmaya başlıyor ve yeşil ışık yanmadan turunu tamamlayıp içeri girmesi gerekiyor. Ben de bir seferinde arabadan iner inmez aynaya çarptım. Ayna da kırılıp kamyonun altına fırladı."

Kaşlarını iyice çatmıştı. "Tehlikeli bir oyunmuş."

"Evet ama çok eğlenceli." Gülümsemesini isterdim ama çok ciddi bakıyordu. Yeşil gözlerindeki ciddiyet söylediklerimden etkilenmediğini gösteriyordu. Kendimi rahatsız hissettim.

"Böyle bir oyun oynamadım hiç," diyerek sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

"Siz başka türden oyunlar oynamaya alışıksınız."

Birden bana doğru döndü. Bakışlarına maruz kalmamak için hemen yolcu tarafına geçtim. Arabaya bindiğinde dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüğümden emindim ancak kısa sürede o da yok oldu.

Yolculuk boyunca hiç konuşmadık. Yeni binanın şehir merkezinde olduğunu görünce biraz şaşırdım. Aslında bina yeni de değildi, eski ve tuğla bir depoyu restore ediyorlardı. Pencereler ve kapı kirişleri kahverengi kâğıtlarla kapatılmış, binanın dışına iskeleler kurulmuştu. Otoparkta bir sürü iş makinesi bekliyordu. Kapının üstünde siyah demirden yapılmış yuvarlak harflerle şirketin logosu asılıydı: COK.

Emerson sokağın karşısına, inşaat alanının toz ve toprağından uzağa park etti. Arabadan inerken eteğimi aşağıya doğru çekiştirip sutyenimi gizlemek için ellerimi göğsümün önünde birleştirdim.

Aptal, aptal, aptal.

Arabanın kapıları kapanır kapanmaz uzun boylu, sarışın ve üstü başı toz içinde bir adam binadan çıkıp bize doğru yürümeye başladı. Başındaki baretten iki elinde birer tane daha vardı. Bize doğru yaklaşırken yüzünde hafif hoşnutsuz bir ifade vardı ancak benimle göz göze geldiği an ifadesi değişti. Mavi gözleriyle beni baştan aşağıya süzdükten sonra tombul yanaklarında bir tebessüm belirdi. Başını çevirdiğinde baretin arkasına gizlenmiş olan atkuyruğunu gördüm. Daha da yaklaştıkça dolgun, kır-

mızı dudakları ve çıkık elmacıkkemikleriyle oldukça yakışıklı olduğunu fark ettim.

"Merhaba," dedi bakışlarını bana çevirerek.

Emerson boğazını temizleyince adam dikkatini ona verdi. "Drake, bu yeni sekreterim Charlotte Underwood. Charlotte, bu da müteahhidimiz Drake Nielsen."

"Yeni sekreter ha," dedi Drake seksi ve boğuk bir ses tonuyla. Ardından elimi tutup dudaklarına götürdü. Sekreter kelimesini öyle büyüleyici bir şekilde söylemişti ki neyi ima ettiğini anlayacak hale gelmiştim.

"Drake," diye çıkıştı Emerson. Fakat Drake üstüne bile alınmadı. Tek yaptığı bana göz kırpmaktı. Nihayet beni yatağa atmak ister gibi bakan bu Yunan Tanrısının ne demek istediğini anlamıştım. Beni Emerson'ın özel *sekreterlerinden* biri sanıyordu.

Bu durum beni hiç rahatsız etmemişti.

Emerson'ın ona gerçeği söylemesini istemesem de tabii ki yanlış anlaşılmayı düzeltmek için hemen araya girdi.

"O benim *gerçekten* sekreterim, Drake. Kes şunu."

Müteahhit hayal kırıklığı içinde elimi bıraktı. Müstehcen şeylerden haberdar olan ve bu kulübe katılan insanların, birbirlerinin yanında müstehcen ve cüretkâr davranabileceklerine dair yazılı olmayan bir kuralları olmalıydı. Onun dışında kalan bizlere karşı edepli davranmak zorundalardı. Bizler ölümlülerdik. Onlarsa büyücüler.

Şu anda ölümlü olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

"Evet," dedim. "Ben sıkıcı sekreterim." Dudaklarımı büküp kalbim kırılmış gibi baktım.

Drake beni büyülemek istercesine kolumu okşadı. "Bunu değiştirebiliriz belki."

Aniden belimi tutan el, beni müteahhitten uzaklaştırdı. "Bu kadar yeter. Yapacaklarımız var."

Arkamızdan gelen Drake kahkaha attı. "Baretlerimizi takmayı unutmayalım."

Emerson somurtarak aramıza geçti ve baretleri Drake'den aldı. Müteahhit peşimizden gelmek yerine dışarıda boş boş dolanan çalışanları azarlamaya koyuldu.

Emerson kulağıma yaklaşarak, "Ondan uzak dur. Sınır nedir bilmez," dedi.

"Onun fantezisi ne?" diye sordum. Emerson birden bana döndü.

Eli hâlâ belimde olduğu için beni kapının önünde durdurdu. "İnsanların fantezilerini öylece soramazsın."

"Ama demiştiniz ki..."

O kadar yakındık ki adeta karanlık gibi üzerime çökmüştü. "Ne dediğimi biliyorum. Senin bu işlere..." Sustu.

"Benim bu işlere, ne?"

"Sen benim sekreterimsin, bu kadar. Ayrıca oğlumun eski sevgilisi olduğunu hatırlatmak isterim. Bu işlere bulaşmanı istemiyorum. İnsanlara fantezilerini sorma, erkeklerle flörtleşme. Şimdilik bu kadar." Bir süre düşündükten sonra, "Kadınlarla da," diye ekledi.

Dişlerimi sıkıp omuzlarımı salladım. Ona bakarak, "Ben yirmi bir yaşındayım. Ayrıca bütün bunların oldukça normal olduğuna dair bir nutuk atmıştınız."

Belimi sıktı. İşçilerin bizi izlediğini hissedebiliyordum.

"Lütfen beni dinle. Bu işlere hazır değilsin, Charlotte."

O anda karşımda Beau konuşuyordu sanki. Sürekli benim neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylüyor, benim adıma karar-

lar alıyor, kendimi düşünme hakkımı gasp ediyordu. Bir hışımla Emerson'ın kıskacından kurtuldum.

"Neye hazır olduğuma ben karar veririm. Ayrıca adım Charlie, Charlotte değil!" Sert konuşmuştum. Öfkeyle sarf ettiğim sözleri bitirdikten sonra aceleyle kapıyı açtım ve onu arkamda bıraktım. Hemen peşimden gelip beni kolumdan yakaladı ama ona bakmadım bile.

Neler olduğunu göremeyecek kadar öfkelenmiştim. Her yer insan doluydu. Seramikleri yerleştiriyor, duvarları boyuyor, boş mekânda yankılanan sesleri çıkartan çeşitli el aletleriyle çalışıyorlardı.

Binanın diğer ucundan yükselen erkek sesi, "Emerson," dedi. Siyah seramik zeminin üzerinde uzun bir masanın durduğu giriş holünü geçtik. Gece kulübünü andıran büyük salona girdik. Diğer tarafta bir sahne bile vardı. Birkaç kişi hayatımda gördüğüm en uzun striptiz direğini yerleştiriyordu.

Salonun iki yanında kapılar ve sahnenin yanlarında iki giriş daha vardı. Ayrıca salonu yukarıdan gören bir asma kat da bulunuyordu. Her şeye bakıyor, hangi girişin nereye açıldığını, kapıların arkasında ne olduğunu merak ediyordum.

"Sen Charlotte'sun," dedi aynı erkek sesi. Takım elbiseli, ince uzun biriydi.

Elimi tutup sıktı. Dışarıdaki fırtına tanrısının aksine göğüslerime değil gözlerime bakıyordu.

"Charlotte, bu ortağım Garrett Porter."

"Tanıştığıma memnun oldum."

Emerson'ın aksine Garret'ın yüzünde dişlerini gösteren sıcak bir gülümseme vardı. Açık kahverengi saçları ve sinek kaydı tıraşıyla gerçek iş insanlarını andırıyordu. Dedektif gözleriyle içimi okuduğunu hissediyordum.

Gerçekten pazarlamacı olduğu belliydi.

Emerson, "Maggie buralarda mı?" diye sordu. "Evrakları ona teslim edecek."

"Evet, ofiste."

Büyük ve yumuşak elini yeniden belime attı. Ona hâlâ öfkeli olduğum için hızla çekildim.

"Ben bulurum," diye mırıldandım. Arkamı döndüğümde dişlerini sıkmış halde dik dik bana bakıyordu. Bir an kendimi kötü hissetsem de hızla toparlandım.

Onları baş başa bırakıp salonda ilerlemeye başladım. Her adımda yankılanan topuk sesleriyle el aletlerinin üzerinden geçtim. Binanın arka tarafına uzanan hole doğru yürürken Emerson'ın hiçbir şey söylememesi doğru yolda olduğumu işaret ediyordu.

Burası sıradan hollere benzemiyordu. İki tarafında kapılar ve büyük pencereler olan salon gibiydi. Odaların önünden içlerine göz atarak geçiyordum. Hepsi boştu ama içleri sıradan bir yatak odası büyüklüğündeydi. Yutkundum. İnsanların bu odalara girmelerine gerçekten izin verecekler miydi?

Birine bakarken donup kaldım. Duvarlar kan kırmızısına boyanmıştı. İçerisi boş olsa da odanın ortasına altın varaklı, kırmızı kadife kumaşlı kocaman bir koltuk yerleştirilmişti. "Bu..." dedim kendi kendime.

Emerson'ın aksine oldukça yumuşak bir ses cümlemi tamamladı.

"Bir taht," dedi. Hemen arkamı döndüm ve Garrett'ı gördüm. Yüzündeki sinsi gülümsemeyle bana içeriye girmem için meydan okuyor gibiydi. Emerson'ın nerede olduğuna bakıp hâlâ salondaki işçilerle konuştuğunu fark edince meydan okumasını kabul edip odaya girdim.

"Neden taht peki?" diye sordum. Seks kulübü için gereksiz bir detaydı. Burası Rönesans fuarı değildi ya.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi.

Yutkundum. Koltuk oldukça büyüktü ve üzerinde durduğu platformun kenarları yastıklarla çevrilmişti. Hareket edecek alan çoktu. Garrett'ın bana doğru yaklaştığını hissettim. Sıcak nefesi kulağıma ulaştı. "Denesene."

"Ben mi? Hayır, tahtta oturan kızlardan değilim."

"Denemeden nasıl biliyorsun?"

Durup ona baktım. Bana açıkça meydan okuyordu. Ona karşı ne hissettiğimi bilemiyordum. Fakat meydan okumaları geri çevirmeyen biri olduğuma emindim.

"Hadi," dedi. Yumuşak dokunuşuyla beni koltuğa doğru ittirdi.

Dokunuşuna karşı gelemesem de, "Ne gerek var?" diye sordum. Odaya girip basamakları çıktım ve sandalyenin altın varaklarına dokundum. Bu tahtın krallara, önemli insanlara, hükümdarlara, efendilere göre olduğunu düşünüyordum. Ancak parmaklarım üzerindeki girintilerde gezinirken bu düşüncemin yanlış olduğunu fark ettim.

Neden ben de tahtta oturamayacaktım ki?

Kendi zihnimin bu ayrımcılığa inanmasına neden izin veriyordum?

Arkamı dönüp tüm ağırlığımı koltuğa bıraktım. Kırmızı kadife kumaşın bacaklarıma değmesi hoşuma gitmişti. Bacak bacak üstüne atıp odaya doğru döndüm. Kapı eşiğine yaslanmış Garrett, memnuniyet içinde beni izliyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum. Bakışlarından iltifat edeceği belliydi. Ancak bir şeyler söyleyecek gibi ağzını açtıktan

sonra buna izni yokmuş gibi durdu. Bunun yerine platformun önüne kadar gelip çevremde dönmeye başladı.

"Şimdi birinin karşında diz çöktüğünü hayal et. Sana tapındığını, varlığına boyun eğdiğini düşün."

Hayal etmeye çalıştım ama pek hoşuma gitmedi. Bu koltuğun sahibinin bir erkek olduğunu, benimse yerde olmam gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Ataerkilin canı cehenneme!

"Buyurun, o halde," dedim gülümseyerek. Önümde durdu. Meydan okumama ne cevap vereceğini merak ediyordum.

Kahkaha attı. "Tabii, efendim." Gözlerime bakarak yastıkların üzerinde diz çöktü. Bakışlarını üzerimden çekip yere doğru çevirdi. Başını siyah *stiletto*'larıma doğru eğdi.

Aramızda çekim yoktu ama yine de omurgamdan aşağıya inen sıcaklığı güçlendiren bir uyum vardı. Bu iri ve güçlü adam karşımda diz çökmüştü. İşte başımı döndüren bu fikirdi. Onun yerinde başkasının olduğunu hayal ediyordum. Olmaması gereken birinin...

Garrett başını kaldırıp bacağıma dokundu. Parmaklarını alt bacaklarımda gezdirdi. Nefesim kesildi. Bunun yasak olduğu fikrine kapılmıştım. Sanki birini aldatıyormuş gibiydim.

"Şimdi bu pozisyonda duran birinin sana neler yapabileceğini bir düşün," dedi sessizce. Boğuk sesi kulaklarımdan girip tüm bedenimde yankılanmıştı. Ona bakarken karşımda başkasını görüyordum.

Dikkatini bacaklarımın arasına doğru verdi. Ağzımın içi kurudu. Bir anda buradan gitmek istedim.

Kapının önünden, "Ne yapıyorsunuz siz?" diyen bir ses yükseldi. Olduğum yerde sıçradım. Emerson gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Hızla koltuktan kalktım. Yumruklarını sıkmış halde kollarını önünde kavuşturmuş, iğneleyici bakışlarıyla beni izliyordu. Ağlayacak gibi oldum.

Olabildiğince sakinliğimi korur halde kapıya doğru yürürken, "Emerson," dedim. Garrett'a bakmamıştım bile. Yani göz alıcı olduğu ortadaydı ama onunla yeni tanışmıştık. Nasıl biri olduğunu bile bilmiyordum. Neden kendimi açıklamaya çalışıyordum ki? Yanlış bir şey yapmamıştım.

Odanın tansiyonu yeterince yüksek değilmiş gibi, "Yardımcın meraklıymış," dedi Garrett. "Odaya girmek benim fikrimdi."

"Tabii," dedi Emerson dişlerini sıkarak. Sonra bana doğru döndü. Yutkunarak olduğum yerde küçüldüğümü hissettim.

"Pencereler, seyirciler ya da mahremiyet için ayarlanabilir. Giyotini de sağa koyabiliriz."

Ne demek istediğini gözümde canlandırmaya çalışarak, "Giyotin mi?" diye tekrarladım. Aklıma üzerinde üç delik olan ahşap plakalar gelince yanaklarım kızardı. "Of."

Garrett kıkırdadı. Gözleri kurnaz bir bakışla parlarken dudaklarında oyuncu bir gülümseme vardı.

Acaba onun fantezisi neydi?

Herkesin bir fantezisi olduğu doğru muydu? Yıldız burcu gibi herkesin kişiliğiyle bağlantılı ve benliğinin derinlerine işlemiş halde. Gizli ve müstehcen burç.

Emerson'ın bakışları vücudumu delip geçiyordu. İkimiz de kapıya doğru hareket etmeyince Garrett izin isteyip beni öfkeden delirmiş patronumla baş başa bıraktı.

Garrett'ın ayak sesleri uzaklaşınca Emerson hışımla döndü ve kapıyı hızla kapatıp beni kırmızı duvarın önünde sıkıştırdı. "Bu işlere bulaşmanı istemediğimi söylemiştim."

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak, "O halde beni neden buraya getirdiniz? Beni neden işe aldınız?" diye sordum.

Karşımda dimdik duruyordu ve onun varlığı karşısında ben küçülüyordum. Boğuk sesi, büyüleyici parfümü ve sert ifadesi.

"Şu an bunu ben de bilmiyorum."

Yüzündeki sert ifade içimde dizlerimin üstüne çökme isteği uyandırıyordu. Ne hata yaptığımı bilmesem de azarlanmaktan bıkmıştım.

"Bu iş yürümeyecek," diye fısıldadım. Kıstırdığı yerden çıkmaya çalıştığımda kolumdaki yumuşak dokunuşu beni durdurdu.

"Olmaz," diye çıkıştı.

"Ne olmaz?" Beni engelleyemezdi. Yaptığım her şey ona batarken işi bırakamayacağımı söyleyemezdi.

Göğsü aldığı derin nefesle hızla şişip indı. Ardından yüzündeki ifade yumuşadı.

"Hayır, işi bırakamazsın. Kulübe geldiğimizde yanımdan ayrılmanı ya da başka biriyle konuşmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Bu hiç adil değil."

"Bunları senin patronun olarak söylemiyorum, Charlotte."

Karşıt görüşlerim bir anda solup gitti.

"Nasıl?"

"Sen oğlumun... arkadaşısın. Seni korumak benim görevim. Burada seni kimse incitemez ancak yine de ilk günden aslanların kafesine girmen hoşuma gitmiyor. Anladın mı?"

Vücudum birden buz kesti. Ben Emerson'ın ateşli bedeni ve büyük ellerini düşünürken, o beni oğlunun arkadaşı olan küçük bir kız gibi görüyordu. Kendimi aptal gibi hissetmiştim.

Beau'nun babası neden çirkin değildi ki?

"Maggie'yi bulalım," dedi ve kolumu bırakarak arkasını döndü. Bir anlığına olduğum yerde donakaldım. Kapının önünde durup beni bekledi. Yanına geçtiğimde elini sırtımdaki yerine koydu. Elinin sıcak ve rahatlatıcı tutuşundan hoşlandığım için kendimden nefret ediyordum. Bana kızmasına asla dayanamıyordum. Beni nazikçe kapıdan dışarı çıkardı ve koridordan aşağıya yönlendirdi. Bu sefer yanından geçtiğimiz kapılardan içeri bakmak yerine gözlerimi karşıya dikip yürümeye devam ettim.

KURAL #9: FAHİŞE GİBİ GİYİNMEK İŞE YARAR.

Charlie

Dönüş yolunda, "Seni korumaya çalışıyorum," diye mırıldandı.

"Efendim?"

Taht odasındaki olaydan beri tırnaklarımdaki siyah ojeleri soyuyordum. Bu kadar toy olmak zorunda mıydım? Emerson'ın her şeyi kontrol etmeye çalışmasından ve bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde karşısında küçülmekten nefret ediyordum. Kahretsin ki bunu ona hissettirmek istiyordum.

"O insanların yanında tavırlarına dikkat etmelisin, özellikle de Drake'in." Gözleriyle bedenimi süzünce, üzerimdeki skandal kıyafeti kastettiğini anladım.

Drake'e karşı ilgim olmadığı halde, "O kötü biri mi?" diye sordum. Oldukça yakışıklıydı, buna lafım yoktu. Ancak benim tipim değildi işte. Gerçi Beau'dan sonra tipimin ne olduğunu ben de kestiremiyordum.

"Drake kötü biri değil. Hatta çok yakın arkadaşım ama önüne çıkan hareket halindeki her şeyle sevişebilir. Sen çok küçüksün, Charlotte."

Dişlerimi sıkarak başımı çevirdim. "Bana çocuk gibi davranacaksanız, beni işe almamalıydınız."

Onun da benim gibi dişlerini sıktığını fark ettim. Yolun geri kalanında hiç konuşmadık. Park alanına girip arabayı durdurduktan sonra inip bana doğru döndü.

"Son zamanlarda Beau'yla konuştunuz mu?"

Arabanın üzerinden çaresizce bana baktığını gördüm. "Dün alışveriş merkezinde karşılaştık."

Kaşlarını kaldırıp omuzlarını geriye attı. "Nasılmış?"

Bir an durup ne diyeceğimi düşündüm. Gerçeği gizleyip Beau'nun çok iyi olduğunu, yönünü kaybetmiş çocuk adamla uzaktan yakından alakası olmadığını mı söylemeliydim? O zaman kendini iyi hisseder miydi? Fakat lafı hiç uzatmamaya karar verdim. "Depozitonun yarısını istiyor. Onun payını almadığım için de bana kızdı."

Emerson kaşlarını kaldırdı. "Sana kızdı mı?"

"Evet, Beau'ya göre ben işe yaramazın tekiyim. Ezik ve aptalım." Ona bunları neden anlattığımı bilmiyordum ama kelimeler ağzımdan istemsizce dökülüyordu.

Ruh hali şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. "Öyle düşünmüyordur."

"Evet, kesinlikle öyle düşünüyor."

Arabanın etrafında dönüp bagajın orada buluştuk. Sessizleşmişti. Aklından bir şeyler geçirdiği belliydi. Beau'yu çekin yarısını alması için buraya nasıl getirteceğini düşünüyordu herhalde. Oğlunu görmek için kaçırılmayacak bir fırsattı bu.

Ama beni şaşırtarak, "Sen öyle biri değilsin, Charlotte," dedi.

Somurttum. "Beni tanımıyorsunuz bile."

Dirseğimin biraz üzerinden tutarak beni kendine çevirirken, "Kes şunu," diye emretti. Sesi öyle derinden ve sarsıcıydı ki ge-

riye doğru sendeleyecek gibi oldum. Kolumu sımsıkı tuttuğu için yerimden kımıldamadım.

Nasıl olduysa ona doğru daha fazla yaklaşmıştım. Göğsüne dokunacak kadar yakındım. Gözlerinin içine bakıyordum. Beni kendine doğru çekmiş olabilir miydi?

"Sen ezik ya da aptal değilsin, beni duydun mu?" Bu kelimeleri iltifat etmek için söylemediğini düşünsem öfkesinden korkabilirdim.

"Peki," diye mırıldandım.

"Sana kendini böyle hissettirdiği için üzüldüm."

"Önemli değil," dedim. O kadar yakındı ki beynimdeki nöronlar elektrik akımını kesmişti. Sıcak ve erkeksi nefesi yüzüme çarpıyordu. Başka bir kadın olsaydım, o an beni öpmesini isterdim. Bence bana karşılık da verirdi.

Ancak başka biri değildim. Ben Charlie'ydim. Toy Charlie. Sakar, çocuksu ve önemsiz.

"Bugün kulüpte sana çıkıştığım için özür dilerim. Garrett ve Drake sınırları aştılar. Senin suçun yoktu."

Patronluk Taslayan Pislik Adam'a ne olmuştu böyle? *İltifat Etmeyi ve Özür Dilemeyi Seven* bu adam daha tuhaftı. Ona ne diyeceğimi bile bilemiyordum. Kolumu çekerek elinden kurtuldum. "Anlıyorum, evet, teşekkür ederim," diye kekeledim.

Her hecenin üzerine basarak, "Beau parasını istiyorsa gelip kendi alsın," derken bir yandan da eve doğru yürüdü. Sarsılmış bir halde onu takip ettim.

Otopark alanından mutfağa geçerken kahve makinesini, suyu ve ihtiyacım olabilecek diğer şeyleri gösterdi. Bir anda aklıma babam geldi.

Beau'yla dört aydır konuşmamış olmalıydı. Ben de kendi babamla beş katı zamandır konuşmamıştım. Beni aramıyor,

mesaj atmıyor ya da bana ulaşmak için eski sevgililerime iş teklif etmiyordu. Bana beş para etmez biri olmadığımı söylemeye tenezzül etmemişti.

Çalışma odasında evrakları doldururken bir yandan da masasında çalışan Emerson'ı süzdüm. Bana baktığında ne görüyordu acaba? Kızı olacak yaşta birini mi?

Sonra Emerson Grant gibi birinin beni kendine layık görmesinin nasıl bir his olacağını düşündüm. Onunla birlikte olabileceğimi düşününce birden içimi bir sıcaklık kapladı. Ellerinin bedenime değdiğini, dudaklarının tenimde gezindiğini hayal ettim. Onun kolunda bir yere girdiğimde içeride kim olursa olsun en önemli insanın ben olacağımdan emindim. Onun için en önemli insan ben olacaktım. Böylece bir anda zihnimde oluşan baba profili erkek profiline dönüştü.

İşten çıktıktan sonra kafasını kitabına gömdüğü için geldiğimi bile fark etmeyen mavi saçlı ergeni almaya gittim.

"Arabaya atla, punk."

Eve dönüş yolunda soğuk kış rüzgârıyla savrulan mavi saçlarını bu sefer bana doğru dönerken bilerek savurdu. Normalde bu saatte işe gittiğim için onu almaya yetişemiyordum. Bu yüzden üç kilometrelik yürüyüşünü böyle bir sürprizle bölmek beni çok mutlu etmişti.

Arabaya bindikten sonra kıyafetlerime bakıp güldü. "Fahişe gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de Şirine gibi olmuşsun."

"Teşekkürler. İşteki ilk günün nasıl geçti?" diye sordu. Şehrin öteki ucundaki alışveriş merkezine doğru yola koyulmuştuk.

"İlginçti." Yeni işimdeki cüretkâr detayları on dört yaşındaki kız kardeşimle paylaşmaya niyetim yoktu. Yaşına göre olgun

olsa da her şeye hazırlıklı olduğu anlamına gelmiyordu. Ayrıca Beau'nun babasının yanında çalıştığımı söylememeye karar vermiştim. Oğlundan pek hoşlanmadığı için babasına karşı da oldukça önyargılı davranacağından emindim.

Evin sapağını geçince, "Bir dakika, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bugün animenin yeni sayısı çıkmadı mı?"

Gözleri parladı. "Onun adı manga ama evet çıktı. Gerçi çoktan bitmiştir."

"Yine de denemeye değer."

Sophie'nin en sevdiği çizgi roman dükkânının olduğu alışveriş merkezine girdiğimizde bu kıyafetlerle geldiğime pişman oldum. Keşke önce eve uğrayıp üzerimi değiştirseydim. Ergen erkekler bana bakıp kıkırdıyordu. Yüzlerindeki sivilcelerden, uyumsuz kıyafetlerinden, yağlı saçlarından ve çiğ gülümsemelerinden ergenliğin doruklarında oldukları belli oluyordu.

Neyse. Sophie için geldik, diye geçirdim içimden. Topuklu ayakkabılarım çatlak otopark zemininde çatırdarken bana yan yan bakarak, "Of," diye mırıldandı.

Herkesin bize baktığını hissedebiliyordum. Dükkâna girdiğimizde yeni çıkan kitapların heyecanını yansıtan uğultuyla karşılandık. K-pop tişörtleri giymiş ve Hello Kitty çantaları takmış bir grup kız arka tarafta bir şeyler konuşuyordu. Sophie de o tarafa doğru yürüdü ancak serinin yeni kitabının olması gereken raflar bomboştu.

"Gördün mü?" Omuzlarının düşmesi içimi parçaladı. "Saatler önce bitmiştir."

"Şansımızı deneyeceğiz, Şeytan," dedim ve kasanın arkasındaki sakallı, iriyarı adama doğru ilerledim. "Pardon."

Oyun oynadığı ekrandan bana dönünce olduğu yerde donup kaldı. Gözleri memelerime kilitlendi. Hatta *kenetlendi.* Transparan gömleğimin içindeki siyah sutyenime bakıyordu. Benim yaptığım teşhircilikti, bunun farkındaydım. Ancak memelerime öyle bir bakıyordu ki sanki transa geçmiş gibiydi. Etrafında olup biten hiçbir şeyi göremezdi.

Dikkatini bana vermesi için, "Merhaba," diye çıkıştım. Tam göğüs bölgemi kollarımla kapatmayı düşünüyordum ki görünüşümü avantaja çevirebileceğimi fark ettim. Özellikle eğilerek tezgâha doğru yaslandım ve dirseklerimi cam tezgâhın üzerine yerleştirdim.

"Tanrım," diye mırıldandı Sophie arkamdan.

"Ben... ben size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, kardeşimle *Wonder Boy Cosmo* serisinin yeni sayısını arıyorduk. Sanırım bugün çıkmış." Otuz iki dişimle sırıttım.

"Ya, onlar sabah onda bitti." Gözlerime bakmak için başını kaldırmıştı ama bu sefer de dudaklarıma odaklandı.

"Öyle mi?" dedim surat asarak. Derin nefes alıp iç çekerek verirken arkasında duran bölmede açılmamış kutular olduğunu fark ettim. Altdudağımı ısırarak gözlerimi kıstım ve "Bizim için bir tane kalmış mı diye bakabilir misin?" diye sordum. "Yeni sayıyı okumayı çok ama çok istiyorum da." İsimliğine bakarak, "Travis," diye ekledim.

Bir an yutkunduktan sonra gülümsedi. Aslında oldukça yakışıklıydı. Kaba sakalını kesip saçlarını tararsa gerçek potansiyeli ortaya çıkabilirdi. Ayrıca çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Onu süzdüğümü fark etmiş olacak ki sırıttı. "Arkaya bakayım."

O gittikten sonra Sophie'ye döndüm. Yüzünde boş bir ifadeyle bana baktıktan sonra Funko Pop raflarını incelemeye koyuldu.

Birkaç dakika sonra Sakallı Adam elleri arkasında geri döndü. Tezgâhın üzerinden bana doğru eğilip kapağında astronot kıyafetli köpeğin olduğu kalın kitabı bana uzattı. "Bunu benden almadınız," diye fısıldadı.

"Yaşasın, sen bir numarasın, Travis!"

Uzanıp yanağına kırmızı rujumun izini bırakacak bir öpücük kondurdum. Yüzü kızarmıştı. Kitabı kız grubundan saklayarak kredi kartımı çıkarttım. Fişi uzatıp bize iyi günler dilerken bile yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı.

Arabaya bindiğimizde yeni kitabına hayranlıkla bakan Sophie, "Tanrım, sen bir fahişesin ama şikâyetçi değilim," dedi.

"Hayır, değilim."

"Yine de böyle giyinmeye devam et."

Kahkahalarım Garrett'ın taht odasında söylediklerini hatırlayınca solup gitti. *Utanacak ne var ki? Bunu herkes yapıyor. Herkesin hoşuna gidiyor. Hoşuna gitmiyormuş gibi davranarak yaşamak neye yarar?*

Kendimi seksi bulmuyordum ama tahtta oturmuş karşımda belirli bir kişinin –o kişinin– olduğunu ve beni tatmin etmek için elinden geleni yaptığını düşününce mutlu olmuştum. Dükkânda bana hayranlıkla bakılması hoşuma gitmiş ve bedenimi kullanarak bir şeyler yaptırabilmek işime gelmişti. Olduğum kişiden memnun olmak ve bunu gösterebilmek iyi gelmişti. Seksi olmak için zayıf bedene ve pürüzsüz bir tene sahip olmaya gerek yoktu.

KURAL #10: ARKADAŞLARIN HER ŞEYE BURNUNU SOKMAYA BAŞLADIĞINDA ONLARA HİÇBİR ŞEY ANLATMA.

Emerson

Garrett'la barda oturmuş diğerlerini bekliyorduk. "Yeni sekreterinle aranız nasıl?" diye sordu. Gündüz kulüpte olanları konuşmamıştık ama konu Garrett olunca konuşmaya gerek görmemiştim. Charlotte'ı diğer çalışanlardan ayırmadığına emindim, zaten öyleydi de. Onunla konuşması ve hatta biraz flört etmesi oldukça normaldi. Dostlarımdan sır saklayan biri değildim ancak Charlotte'u nereden bulduğumu kimseye anlatmamıştım. Yakında gerçekleri onlarla paylaşacaktım.

"Mükemmel," dedim biramı yudumladıktan sonra.

Garrett şaşırmış taklidi yaptı. Ardından kollarını havaya kaldırıp İsa'nın ikinci gelişine şahit oluyormuş gibi hareketler yapmaya başladı.

"Kes şunu," diye mırıldandım.

"Neler oluyor? Emerson Grant nihayet birini beğendi mi yani? Bu gece içkiler benden."

"Çok komik. Ayrıca onun sadece sekreter olduğunu unutma. Beklentim oldukça düşük."

"Süper. Onu ben bulmasam da senin için seviniyorum. Ayrıca haftada yirmi saatimin boşa çıkmasına da sevindim çünkü senin için mükemmel birini bulmaya çalışırken yirmi saatten fazla zaman harcıyorum. İşe aldığım ve çıkarttığım kızların

evrak işlerini de yürütüyorum, biliyorsun. Çok yorulmuştum artık."

"Ne mutlu sana."

"Hayır! Asıl ne mutlu sana!" Güldü ve içkisini yudumladı. Sonra meraklı gözlerle bana baktı. "Onu nereden bulmuştun?"

Sırıttım. Söyleyip kurtulmak en iyisiydi. "İşte..."

O anda Hunter ve Drake içeri girince devamını getiremedim. Ortağımız Hunter ve arkadaşı Drake otuz iki yaşında olmalarına rağmen hayatımda gördüğüm en gürültücü, en boşboğaz insanlardı.

Arkalarından Hunter'ın eşi Isabel ve herkesin sağ kolu olan Maggie içeri girdi. İkisi de önlerindeki erkeklerin aksine toplum içinde nasıl davranacaklarını bilen, sakin tiplerdi.

Son sekiz senedir her perşembe gecesi oturduğumuz masaya geçmeden önce birbirimizle selamlaştık.

Hafta içi birbirimizi göremediğimiz için burada buluşmak çok iyi oluyordu. Ayrıca burası Drake gibi şantiyeden kot pantolonu ve botlarıyla gelen biri ile benim gibi takım elbiseli birini kaldırabiliyordu. Kadınlarla birlikte gelmekten rahatsızlık duyulacak bir yer hiç değildi.

Hunter elinde içkilerle bardan dönünce, "Ne var ne yok?" diye sordu.

"Emerson yeni sekreterinin ne kadar *mükemmel* olduğunu anlatıyordu."

"Yaa..." dedi Maggie dudaklarını sıkarak.

Isabel, Maggie'nin ima ettiği şeyi anlayarak, "Neden böyle dedin?" diye sordu.

"Emerson'ın yanına yakıştırmadım, o kadar."

"Sadece sekreterim o benim," dedim ama kimse beni dinlemiyordu.

"Nesi var ki?" diye sordu Hunter.

"Hiçbir şeyi yok," diyebildim.

"Bugün getirdiğin kızın mı? Kesinlikle hiçbir şeyi yok." Sohbete dalan Drake kaşlarını imayla oynatınca kendimi içkiye verdim. Drake, Hunter'ın arkadaşı olmasının yanı sıra ilk kulübümüzün müteahhidiydi. Yine de işlerimizle hiçbir alakası yoktu. *Briar Point*'teki en çapkın erkek olmasına rağmen bu hayat tarzını pek onaylamıyordu. Charlotte'ı bugün uyardığım konu da gerçekti. On sekiz yaşından büyük her şeyle sevişebilirdi.

"Yeter," dedim.

"Ne var? O kız senin tipin, öyle değil mi?" diye sordu muzipçe. "Genç, ateşli, peşinde köpek yavrusu gibi dolaşıyor."

Garrett benim yerime cevap verdi. "Drake, rahat bırak adamı."

Drake'in şakalarını kaldırabiliyordum. Çiğ şakalar yapması onun suçu değildi. Masanın diğer ucundan bana gülümsedi, başımı iki yana sallayarak içkimi bitirdim. İstediği kadar dalga geçebilirdi ancak Charlotte'a elini dahi süremeyecekti. Buna izin vermeyecektim.

Masadan kalkıp ikinci içkimi almak için bara doğru yürüdüm. Barmene işaret ettikten sonra bugün Charlotte'la aramızda geçenleri düşündüm. Neden ona böyle tepki verdiğimi bilmiyordum. Onu köşeye sıkıştırmama gerek yoktu. Kendimi kaybediyordum. Yirmi bir yaşında biriyle nasıl başa çıkılacağını bilmiyordum ki.

Charlotte, işler hakkında beklediğimden daha meraklıydı ve ben onun ne kadar tatlı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Onun yüzünden başım ne kadar belaya girecekti acaba? Fantezi ve seks söz konusuyken arsız merak oldukça tahrik ediciydi.

Biraz daha sessiz olursa ve üstündeki ürkekliği atarsa, bir de kendi başına dolaşıp başını belaya sokmazsa ikimiz için de daha iyi olacaktı.

Onun tahttaki hali zihnime kazınmıştı. Göz alıcı bir güzelliğe sahipti. Günümün yarısını transparan gömleğinin içinden görünen memelerine bakmamaya çalışarak geçirmiştim.

Ama o, oğlumun sevgilisiydi. Eski ya da yeni, ne fark ederdi ki? Benim neyim vardı böyle?

Masaya geri döndüğümde Garrett beni izleyerek, "Düşüncelisin," dedi. Diğerleri masanın ucunda toplanmış bir şeyler konuşuyorlardı. Garrett, onların duymaması için fısıldayarak konuşmaya başladı. "İyi misin?"

Yüzümü ovuşturdum. "İyiyim. Gerginim biraz. Altı hafta sonra açılışımızı yapacağız ama kulüp bitecek gibi durmuyor." Söylediklerimi duymadığından emin olmak için Drake'e bakış attım. Tüm barın duyabileceği şekilde grup seks hikâyelerinden birini anlatıyordu.

Garrett elini omzuma koydu. "Sakin ol. Düşündüğün kadar kötü durumda değiliz. Etraf toplandıktan sonra daha iyi görünecek."

Sözlerinin beni rahatlatmasına izin vererek başımı salladım. "Haklısın."

Elini omzumdan çekmeden içkimi yudumlamamı izledi. "Aramızda bir sorun yok, değil mi? Bugün ileri gitmiş olabilir..."

Hızla başımı sallayarak ona bana inanmasını söyleyen bir bakış attım. "Yok, tabii. O benim sekreterim. O kadar."

Ellerini teslim olurcasına kaldırıp başını salladı. "Sana inanıyorum. Biraz eğlenelim istedim, başka bir niyetim..."

"Garrett, sorun yok dedim. O, bütün bunlar için çok genç. Bunlara bulaşmasını istemiyorum."

Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez, iki yüzlülük yaptığımı fark etmiştim. Yanımızda çalışan yirmi bir yaşında bir sürü kadın vardı. Yardımcılar, gözlemciler, dansçılar, garsonlar, sanatçılar, vesaire. Reşit oldukları sürece kaç yaşında olduklarının önemi yoktu.

"Onu nereden bulduğunu anlatıyordun," dedi kaşlarını çatarak.

Bir dakika önce bunu anlatacaktım ancak artık kendimi hazır hissetmiyordum. Oğlumun eski kız arkadaşını işe aldığımı söylediğim anda her şey karışacaktı. Henüz yapmadığım şeyler için beni yargılamalarını istemiyordum. Charlotte'la aramda cinsel hiçbir şey olamazdı. Onu işe almamın tek sebebi oğlumla barışmaktı. Bunun nasıl olacağını bilmiyordum ama bir şekilde başaracaktık. Önemli olan sınırımı aşmamaktı.

"Başka zaman anlatırım."

"Hey," dedi Hunter içkisini kaldırarak. "Nihayet sona geldiğimize inanabiliyor musunuz? Kadeh kaldırmalıyız."

"Altı haftamız var," diye hatırlattı Maggie. "Abartma."

"Abartmıyorum. Tabelayı astık, açılış gecesi kesinleşti. İşe alımları bitirdik ve üye listemiz kabarık. Seks kulübümüzü açıyoruz."

Garrett kadeh kaldırarak, "Şerefe!" diye bağırdı.

Herkes şerefe diyerek kadeh kaldırdı. Bardaklarımızı tokuşturduktan sonra gerçeği hazmetmek istercesine sessizleştik. *Seks kulübümüzü açıyoruz.*

KURAL #11: GÖĞÜS BÖLGESİNE DOKUNMADAN HEMEN ÖNCE SEKSİ PATRONUNU BABANLA KARŞILAŞTIRMA.

Charlie

Gelen e-postayı açtığımda karşıma çıkan fotoğrafı görünce, "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Çırılçıplak halde tavandan siyah kablolara dolanmış olarak sarkan bir kadın fotoğrafıydı bu. Balıkçı ağına takılmış gibi duruyordu. Arkasını tam olarak göremesem de özel bölgesinin şey olduğuna emindim... açık.

Emerson bana bakıp kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?"

"Bu başvurular..."

Onun tarafından yükselen kahkaha sesi tüm odada çınladı. Şaşkınlık içinde ona baktım. "Bu da ne böyle?"

Yerinden kalkıp ekranıma bakabilmek için yanıma geldi. Elini sandalyemin sırtına dayadı ve üzerime doğru eğilip fotoğrafa baktı. "*Shibari* bunun adı," dedi sakince. Tok sesi bedenimin içinde yankılandı.

Yutkunarak, "Bunu yapanları da mı işe alacaksınız?" diye sordum.

"Garrett insanların nasıl bağlandığını da bilmemiz gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden bu işi iyi yapan birkaç kişiye ihtiyacımız var."

"Çok rahat görünmüyor," dedim yüzümü buruşturarak. Beau'nun babası yanı başımda dururken hiç tanımadığım bir kadının gönderdiği fotoğraflara bakmak olduğundan daha da rahatsız ediciydi.

"İnsanların bağlanmayı ne kadar çok sevdiğini bir bilsen..."

Başımı çevirip gözlerinin içine baktım. O da bana döndü. İçimi ateş bastı.

"Bu bağlanmaktan daha farklı sanki," diye fısıldadım.

"Denemeden büyük konuşma derim."

Derin bir nefes alarak sedir ağacı kokulu parfümünü içime çektim.

"Siz denediniz mi?"

"Böyle bağlanmayı mı?" Gülerek duruşunu dikleştirdi. Parfümünün kokusu da onunla birlikte uzaklaşmıştı. "Hayır."

"Yani... neyse." Bu konu beni rahatsız etmeye başlamıştı. İki hafta önce seks kulübü patronunun sekreteri olsam da seksten bahsetmek zorunda olmadığımı düşünürken yanılmıştım. Birbirimizi sonu tuhaf yerlere kayan konuşmalarla köşeye sıkıştırıp duruyorduk. Nerede durmam gerektiğini bilmemek de canımı sıkıyordu. "Çok soru soruyorum."

"Evet."

Ayrıca son on dört günde Emerson'a olan ilgimin gittikçe artması da hiç iyi olmamıştı. Belki meraktan, belki babamla yaşadığım sorunlardan ya da eski sevgililerimden birini hatırlatmasından kaynaklanıyordu. Fakat ona karşı hem böylesine hislerimin olması hem de kırk yaşında olması mide bulandırıcı değil, çok çekici geliyordu. Benim yaşımdaki erkeklerin çoğu kendini bilmez bir haldeydi. Emerson ise mükemmelliğin karşılığıydı. Her şeyi oldukça pahalıydı. Teni bile pürüzsüzdü. Par-

maklarımı kirli sakalında gezdirmek, tırnaklarımı kır düşmüş saçlarının arasında dolaştırmak istiyordum.

Ayrıca yatakta birkaç senedir bu işleri yapan birinden daha yetenekli olduğuna da emindim. *Yeter, yeter, yeter.*

Yeniden ekrana bakıp fotoğraftaki kadını düşünmeye başladım. Uzun siyah saçları olan, muhteşem bedeniyle oldukça güzel bir kadındı. Yaşadığı hayatın ona sağladığı özgüvene sahip olmayı dilerdim. Bağlanmaktan bahsetmiyordum, tabii. Neyi istediğini bilmek ve istediğini almak konusundaki özgüvenini kastediyordum.

Emerson ilk gün Garrett'la taht odasında yaşadığımız maceramızdan sonra beni bir daha kulübe götürmedi. Hunter'ı ya da Maggie'yi ziyaret etmek zorunda olmasına rağmen homurdanarak, "Daha sonra giderim," diyerek geçiştirdi. Sanki tek başına gitmek istediğini vurguluyor gibiydi.

Aşırı koruyucu halini hem sevimli hem de rahatsız edici buluyordum. Babam öyle koruyucuydu ki o tavırları bana hiç samimi gelmezdi. Görüşemeyeceğim erkeklerden bahsedip durması bile sadece korumacı ve inatçı olmasını gösteriyordu.

Emerson'ın koruyuculuğu ise farklıydı ama hangi yönleriyle farklılık gösterdiğini tam olarak çözemiyordum.

İş ise kolay ve keyifliydi. E-postaları kontrol edip iş başvurularını Garrett'a, işle ilgili meseleleri Maggie'ye, inşaatla ilgili meseleleri Hunter'a ve son olarak maddi meseleleri de Emerson'a gönderiyordum. Daha sonra Emerson'a kahve getirip öğle yemeğini ayarlıyor, evrak işlerini halledip görüşmeleri sırasında notlar alıyordum.

Ayrıca yeni kıyafetlerimle daha rahat etmeye başlamıştım. İnternetten hızlı gönderi yapan ve gördüğüm en tatlı sekreter kıyafetleri koleksiyonu olan bir butik bile bulmuştum. Her gün kapıdan girdiğimde Emerson'ın beni süzdükten sonra yüzünde

oluşan ifadeyi görmek çok hoşuma gidiyordu. Altdudağını ısırıp başını çevirmesinin gördüğü şeyden hoşlanmadığı anlamına geldiğini bile çözmüştüm. "Güzel olmuşsun," demesi ise fena olmadığımı gösteriyordu. Ancak uzun süre bakıp yumruğunu sıktıktan sonra derin iç çekişi gerçekten ama gerçekten beğendiği anlamına geliyordu.

Özel hayatım hakkında beklediğimden daha çok soru soruyordu. Ben de fazla kişisel ya da çok detaylı olmayacak şekilde ona Sophie'den bahsetmiştim. Annemden ve babamın bizi nasıl terk ettiğinden de bahsettim. Babamla ilgili durumu dinlerken bir hayli somurtmuş ancak hiçbir yorum yapmamıştı. Büyük ihtimalle burnunu sokmuş olmamak için kendi fikirlerini söylememişti.

Öte yandan bana sürekli olarak Beau'yu soruyordu. Ancak bu konuyu açmakta zorlandığını fark ediyordum. Beau'nun bana nasıl davrandığını söyledikten sonra onu aramam için ısrar etmekten vazgeçmişti. Beau'yu eve çekemeyeceğimi fark ettikten sonra beni hâlâ sekreteri olarak görmek isteyeceğinden pek emin değildim. Oğlunu eve döndüremezsem onun için işe yaramaz biri olacağım kesindi. En azından Beau konusunda.

Bağlı kadının e-postasını Garrett'a gönderdiğim anda masasından, "Fikrine ihtiyacım var," diye seslendi.

Masasının başında oturmuş, gözlerini bilgisayarına dikmişti. Karşısındaki sandalyeyi çekip devasa masasının üzerine doğru eğildim.

"Konu nedir?"

"Büyük açılışımıza bir ay kaldı. Bense bu iki takım elbise arasında seçim yapamıyorum." Bir anlığına durup suratına baktım. Emerson Grant benden moda tavsiyesi istiyordu. Bu benim Golden Retriever'dan vergilerimi ödemesini istemem gibi bir şeydi.

Ekranda iki erkek model görünüyordu ve ikisinin de üzerinde özel dikim, resmi smokinler vardı. Biri gömleğinden kravatına kadar tamamen siyahtı. Samur derisi gibi görünüyordu. Emerson'a çok yakışacağından hiç şüphem yoktu.

Diğeri ise geniş yakalı, lacivert ve saten kumaştan yapılmıştı. Beyaz gömleğin üzerine siyah kravat takılıydı. İkisi arasında seçim yapmaya çalışırken dudaklarımı büktüm. Sonra ona döndüm. Yemyeşil gözlerinin içine bakarken aramızda yalnızca birkaç santimetre vardı.

Siyah oldukça seksiydi ancak lacivert olan bronz teniyle oldukça uyumlu görünecek ve yeşil gözlerini de ortaya çıkartacaktık.

Gözlerimi ondan alıp ekrana çevirerek, "Lacivert," diye fısıldadım. "Beraber geleceğiniz kişi ne giyecek? Onunla uyumlu olmanız daha önemli." Zihnimden bu etkinlik için hazırlanmış özel tasarım elbisesiyle bir manken geçiyordu.

"Beraber geleceğim biri yok."

Yine ona döndüm. "Nasıl yani?"

Omuz silkip arkasına yaslandı. "Öyle işte. Ne önemi var ki?"

"Yani sizin bir seks kulübünüz var. Oraya yalnız gitseniz bile yalnız çıkamazsınız," dedim. Fakat bunun düşüncesi bile neşemi kaçırmaya yetmişti. Şanslı kaltaklardan biri, evine partideki en önemli, en yakışıklı ve en zengin erkekle birlikte dönecekti. Ne hoş.

Sözlerim onun hiç hoşuna gitmemişti. "Büyük açılış gecemizde sıradan birisiyle eve dönmeyeceğim." Anlaşılan o ki patronum tek gecelik ilişkiler yaşamıyordu. Ne tuhaf.

"Peki kız arkadaşınız yok mu?"

"Yok."

"O halde birini çağırmanız gerekiyor." Ben de arkama yaslandım. Gözlerim masanın üzerindeki eline takıldı. Aklıma bir fikir geldi. Oldukça utanç verici olsa da ben hem inatçı hem de sosyal fobisi olmayan biriydim ve denemeye değer görmüştüm. "Elinize bakabilir miyim?"

"Efendim?" diye sordu alnını kırıştırarak.

"El falı bakabilirim. Elinizdeki çizgilerden geleceğinizi görebilirim."

Şaşkınlığı devam ederken, "Çok tuhaf birisin, Charlotte," dedi.

Büyük eline doğru uzanırken kendimi tutamayarak güldüm. Avucunu uzattı, ben de bileğinden parmaklarına doğru uzandım. Emerson Grant'in ofiste çalıştığını bilmek için falcı olmaya gerek yoktu. Ellerinde hiç iz yoktu. Tırnakları çok düzgündü. Hatta teni öyle yumuşaktı ki elini okşamaktan kendimi alamıyordum. Odada sessizlik oldu.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bense özgüvensizliğimi düşünmek yerine parmaklarımın avucunda gezinmesine odaklandım.

Benimkinin yanında dev bir uzvu andıran eli önümde duruyordu artık. "Hayat çizgin uzun. Bu güzel," dedim gözlerine bakarak. O, eline bakmıyordu. Doğrudan gözlerimin içine odaklanmıştı. Sakinliğimi koruyabilmek için yutkundum. *O senin patronun, Charlie. Beau'nun babası. Aklını başına topla.*

"Bu ne demek oluyor?"

"Uzun ve düz hayat çizgisi olan insanlar genellikle iyi sevgililerdir," dedim sırıtarak.

"Mantıklı," diyerek espriyi devam ettirdi. Bir anda kıkırdamaya başladım ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Ayrıca asil, romantik biri olduğu ve gerçek aşka değer verdiği anlamına da geliyor."

"Hmm..."

"Bakın, benimki de uzun." Avucumu açıp işaretparmağımın kökünden başlayıp hiç dallanıp budaklanmadan elimin içi boyunca uzanan çizgiyi gösterdim.

"Herkes aşka değer vermez mi zaten?" Söylediklerimden pek etkilenmemiş gibiydi.

Elini sıkıp bir anlığına yüzüne baktım. "Sıradan bir aşktan bahsetmiyorum. Gerçek, her şeyiyle tamamlayıcı, zararsız, hayat değiştirici, dünyanızı sarsacak bir aşk bu. Uğrunda ölebileceğiniz, onsuz yaşayamayacağız türden... Nefesinizi kesecek, sadece kalbinizde değil, tüm damarlarınızda, iliklerinizde hissedeceğiniz bir aşk. Her hücrenizde..."

Elimi göğsüme götürdüm, gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. Kendimi bu kadar kaptıracağımı ben de düşünmemiştim ama gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum. Söylediklerimi anlamadığı için küçük duruma düştüğümün de farkındaydım.

"Sen böyle bir aşk mı istiyorsun, Charlotte?"

Nefes aldım. "Bundan aşağısını kabul edemem."

"Güzel." Masada duran elime baktı. Birden uzanıp avcunun içine aldı. "Senin çizginde böyle bir aşk yaşayacağın mı yazıyor peki?"

"Evet."

Parmaklarıyla avucumun içindeki çizgileri takip etti. Kalbim sıkıştı. Elleri benimkilerden çok büyük olmasına rağmen dokunuşu öyle narindi ki parmaklarının göğsümde, karnımda ve bacaklarımın arasında gezdiğini hayal etmeye başladım.

Sessizliği bozmak için, "Sizinkinde de öyle yazıyor," diye ekledim.

Göz göze geldik. Samimi el temasının yarattığı heyecan tüm havayı kapladı. İşlerin bu hale geleceğini düşünmemiştim. Asıl söylemek istediğim şey sonsuza kadar bekar kalmayacağıydı. O da falcılığımla dalga geçecekti. Şu an o muzip halden çok uzaktaydık. Aptal gibi oturmuş sonunda mutlaka yaşayacağım akıllara durgunluk verici o aşkı hangi dünyada olursak olalım Emerson'la yaşamak istediğimi hayal ediyordum.

"Açılışa eşim olarak seninle gitmek istiyorum."

Bir an beni karısı olarak görmek istediğini söylemeye çalıştığını sandım ve neredeyse kahkahalara boğulacaktım. Sonra sözlerini bir kez daha düşündüm ve kulübün açılışına beni götürmek istediğini anladım. Dudaklarımdan, "Efendim?" kelimesi döküldü.

"Benim bir eşe ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun. Ben de saçma sapan biriyle gitmek istemiyorum. Bu yüzden birlikte gitmeliyiz."

"Siz ciddisiniz."

Kahkaha attı. "Evet, tabii ciddiyim."

"Hayır. *Olamaz.*"

"Tüh," dedi alınmış gibi.

"Bay Grant." Gözlerine baktım. "Ben sizin sekreterinizim. Oğlunuzun kız arkadaşıyım."

"Eski."

Duraksadım. Önerisini ciddiye almalı mıydım? Geçen sefer olanlardan sonra beni kulübe götürmemekte bu kadar ısrarcıyken şimdi açılış gecesine eşi olarak mı götürmek istiyordu?

"İnsanlar kulüpte... şey yapacaklar mı?" Kendimi çocuk gibi hissediyordum.

"Seks mi? Büyük ihtimalle. Belki açılış gecesinde olmaz. Ya da herkesin içinde. Görmek istemediğin hiçbir şeye şahit olmazsın, merak etme."

Resmen ter basmıştı. Bedenimin her yerinden ter fışkırıyordu.

Neden beni istediğini sormak istiyordum. *Briar Point*'teki tüm kadınlarla birlikte olabilecekken neden beni seçmişti? Ama sormadım. Beni diğer kadınlara tercih ettiğini düşünmek istedim. Birkaç dakikalığına bu hayalin tadını çıkartmak iyi gelecekti.

"Elbise alacak durumum yok."

"Ben alırım."

Bir an karşı çıkmak için ağzımı açacak oldum ama sonra vazgeçtim. Neden davetinden vazgeçirmek için elimden geleni yapıyordum ki? Oldukça lüks ve sadece üyelerin kabul edildiği seks kulübüne sahibi tarafından davet edilmiştim işte. Neden dudaklarımdan dökülen ilk söz, *tabii gelirim*, olmamıştı ki?

"Tamam, anlaştık."

"Bu hayatımda aldığım en gurur verici kabul yanıtı oldu," dedi alaycı bir şekilde.

"Özür dilerim, yani tabii ki çok heyecanlandım ve sizin yanınızda olmayı çok isterim. Ancak gerçekçi olalım, Bay Grant. Ben bir paten pistinde çalışıyordum."

"Evet ama artık Cüretkâr Oyuncular Kulübünde sekreterim olarak çalışıyorsun."

"Doğru tabii. Yine de hafta sonlarında mısır kaplamalı sosis kızartıp pistteki kalabalığı yönetmeye çalışıyorum."

Yüzünde oldukça çekici bir gülümseme belirdi. "Bu sahneyi görmek için ne kadar gerekiyorsa ödeyebilirim."

"Para ödemenize gerek yok. Her cumartesi yedi buçukta oradayım. İçeriyi karartıyoruz ve oyunu üst seviyeye çıkartmak isteyenlere de parlak çubuklardan satıyoruz."

"Gerçekten mi? Paten kültürüne pek aşina değilim. Sence ben parlak çubuklara hazır mıyım?"

Benimle dalga geçiyordu. Fakat o ana kadar el ele olduğumuzu fark etmemiştim. Ya da eli gevşeyene kadar birbirimizin ellerine kenetlendiğimizi anlamıştım.

Yine de bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeden karşılık vermek üzere ona doğru eğildim. "Denemeden bilemezsiniz. Bence parlak çubuklarla kayabilirsiniz ama asıl dikkat etmeniz gereken Hızlı Sürüş olacaktır."

"Bana eşlik edersin o halde, değil mi? Beni yalnız bırakmazsın."

Gülümsedim. Hatta ona biraz daha sokularak gülümsedim. "Benimle Hızlı Sürüş yaptığınızda neye uğradığınızı şaşıracaksınız."

Ortam yumuşamıştı. İkimiz de gülüyorduk. Ortama eğlenceli, masum ve mutlu bir hava hakimdi. Ta ki kahkahalar durana kadar. Kahkahalar kesildiğinde aramızdaki çekim gün yüzüne çıkmıştı. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Ellerimiz masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş haldeydi.

Yutkundu. Ben de yutkundum.

Onu öpmek istiyordum. Onu öpmekten hoşlanacak mıydım yoksa kendimi tuhaf mı hissedecektim, bunu anlamak istiyordum. Bir de bedenimdeki bu garip duyguların düşündüğüm şey olup olmadığını görecektim. Emerson'la aramdaki cinsel çekim gittikçe artıyor muydu yoksa bu sadece benim uydurmam mıydı?

Parmaklarıyla elimi sıktı. Ardından bir parmağı nazikçe avucumu okşamaya başladı. Çığlık atıyordu sanki. Gözle görülme-

yecek, kulakla duyulmayacak bir şeydi ama ben hissedebiliyordum. Bana adeta öne doğru uzanmamı söylüyordu. Ben de öyle yaptım.

O da bana doğru uzandı.

Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Bedenim beni öpmesi için yalvarıyordu. Beynimde ise alarmlar çalıyor, sirenler yankılanıyor, kırmızı bayraklar sallanıyordu. *Hayır, hayır, hayır, hayır! Karşındaki Beau'nun babası, Charlie. Ne yapıyorsun? Onunla öpüşemezsin. Sonra ne olacak? Öpüştükten sonra ileriye gitmek isterse ne olacak? Kıyafetlerini çıkartmasına izin mi vereceksin? Onunla sevişecek misin?*

Bu sözler kulağıma hem korkunç hem de çok güzel geliyordu.

Sonra ne olacaktı sahiden? Onunla seviştikten sonra yanında çalışmaya devam edemezdim. Duygusal olarak ona bağlanabilirdim. Hoşuna giderse birkaç kere daha benimle seviştikten sonra kendi yoluna bakardı tabii. İşte buna dayanamazdım.

Mantığım doğru yolu işaret ediyordu. Bu korkunç bir fikirdi ama dudaklarını çoktan benimkilere sürtmeye başlamıştı. Artık geri çekilmek için çok geçti. Bu öpücük sayılmayacak kadar hafif bir temas olsa da bizi sadece ikimizin var olduğu, samimi bir noktaya çekmeye yetmişti. Öyle güzeldi ki hareket etmeye cesaret edemiyordum.

Elleri kollarıma doğru yükseldi ve beni daha yakından öpebilmek için iyice uzandı. Tam da o an telefon çaldı.

Odanın sessizliğinde telefonun sesi yanımızda çalışmaya başlayan makineli tüfek gibi gelmişti. Bir anlığına irkilip hemen geri çekildim. Ardından hızla yerimden kalkıp odanın diğer tarafına doğru yürüdüm.

Etraf sessizleşince arkamı döndüm ve telefonu sessize aldığını anladım. Endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Charlotte," dedi otoriter ses tonuyla. "Ne oldu? Geri gelir misin?"

"Aptallık ettim. Özür dilerim. Kendimi tamamen ana kaptırdım, sanırım. Ben..."

"Charlotte," diye bağırdı.

"Gitmeliyim. Özür dilerim."

"Gitme," diye seslendi. Ama ben çoktan ceketimi almış, çantamı koluma takmış ve giriş holüne çıkmıştım. Arkamı döndüğümde peşimden geldiğini gördüm.

"Özür dilerim. Çok utanıyorum." Ellerimle yüzümü kapattım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Yaşadığımız her şey gözlerimin önünden geçiyordu.

Beau'nun babasıyla öpüştüm. Patronumla. Beau'nun babasıyla. Kırk yaşındaki bir erkekle.

Narince bileğimden tutup elimi yüzümden çekti.

"İyi misin?"

"Hayır!" diye bağırdım.

"Neden?"

"Çünkü..." Gözlerim büyüdü.

"Çünkü öpüştük."

"Tanrım!" diye haykırıp, yeniden yüzümü kapatmaya çalıştım.

"Charlotte, sakin ol."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi kes. Yanlış bir şey yapmadın. Hemen gitme. Otur."

Beni evin ön tarafındaki tavandan yere kadar şehir manzarasına bakan pencereleri olan büyük salona götürdü. Eli hâlâ sırtımdaydı ve beni rahatlatıyordu.

Aramızda uzun süre sessizlik olduktan sonra ilk konuşan o oldu. "Bence haklısın. Bir an için kendimizi kaptırdık. Bu yüzden yaşananlar senin suçun değil."

Cümlenin sonunda henüz söylenmemiş bir *ama* duruyordu. Onu yeniden öpme fikrinden nefret etsem de belki de... onu yeniden öpmek istiyordum. Bu çok ama çok yanlıştı. Dahası beni geri çevirmesini istemiyordum. Bunu düşünmek bile canımı yakıyordu.

"Ama ikimizin cinsel yakınlık kurması iyi fikir değil."

"Katılıyorum," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Seni bu şekilde göndermek istemem. Böyle olduğu için özür dilerim. Yine de gitmek istersen, bunu anlayışla karşılarım."

Gitmek istemiyordum. Sanki birden onun varlığına bağlanmıştım. Dudaklarımızın birbirine değdiği an kendimi ona kaptırmıştım. *Aptal, aptal Charlie.*

"Kalacağım."

Beynimin içinde egomu sarsan bir koro vardı sanki. Senin neyini istesin ki? Aptal kız. Emerson Grant'i öpmeyi denedin bir de. İstediği herkesle birlikte olabilecek yakışıklı ve zengin milyoner. Senin neyini istesin, söyle?

Gözlerimi yere diktim ve endişe içinde ellerimi ovuşturarak zihnimin içinden söyleyebileceğim kelimeler bulmaya çalıştım. Ta ki gözlerim dolana kadar.

Birden çenemi tuttu. Başımı kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Seni istemediğim için *değil* bu. Anlıyorsun, değil mi?"

Aklımdan geçenleri okuyordu resmen. Ancak kibarlık olsun diye böyle söylemişti. Başımı salladım.

Ardından çenemi okşadı ve gözlerini önce gözlerime sonra da dudaklarıma dikti.

"Sen çok iyi birisin, Charlotte."

Omuzlarım gevşedi, gözlerinin içine bakarken eridiğimi hissediyordum. Sözleri sıcak su misali bedenimden akıp beni rahatlatıyordu. Aniden duygusal ve uysal birine dönüşmüştüm. Tek cümlesiyle beni hipnotize etmişti. Bu şekilde bana istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Bana istediği her şeyi yaptırmasını istiyordum da.

Maalesef elini bedenimden çekip ayağa kalktı. "Peki o halde. İşe dönelim ve bunlar hiç yaşanmamış gibi devam edelim."

Onun gözüne girebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım için bana söylediğini hemen yaptım.

RULE #12: AYAK MASAJI SEKSİDİR.

Emerson

Avucumun kaşıntısı günlerdir geçmiyordu. Her fırsatta, bileğimden parmaklarıma kadar uzanan çizgilere bakıyor ve Charlotte'ın söylediklerini düşünüyordum.

Kaderimde büyük bir aşk vardı. İlk günlerde bunu düşündükçe gülmeden edemiyordum. Sonra bu fikre alışmaya başlamıştım. Beau'nun annesi Marie'den sonra aşkı sözlükten silip atmıştım. Hatta belki de daha öncesinde. Birlikte eğleniyor, gençliğin ve seksin verdiği tutkulu enerjiyle yaşayıp her şeyin mümkün olduğunu düşünüyorduk. Ta ki beklenmedik gebelik haberiyle yetişkin olmanın ve ebeveynliğin getirdiği sorumluluklarla yüzleşene kadar.

Aşkın peşinden gittiğim o günlerin üzerinden yirmi yıl geçmişti bile. Bir ömür gibi geçen bu süreden sonra ilişki yaşama fikri gereğinden fazla abartılmış bir şey gibi geliyordu bana.

Bu yüzden, Charlotte'ın el falıma bakmasıyla fikrimin değişmesinin arasında bir bağlantı olduğu kesindi. Dudaklarını aralayıp parlayan gözlerle bana bakması... Umut, korku ve diğer ifadeler... Hatta heyecanlandığını bile söyleyebilirdim.

Charlotte yanımda çalışmaya başladığından beri beni bir hayli etkilemişti. İyi yönde değil tabii. Ne oğlumla barışmamı sağlayabilmiş ne de kendisinden uzak durmam için beni hizaya getirebilmişti. Zaten barışma planım günden güne suya düşüyordu. Oğlumla konuşmadığı sürece Charlotte'ın bana ne faydası olabilirdi ki?

Öğle yemeği molasındayken telefonumu çıkartıp oğlumun numarasını tuşladım. Şaşırtıcı olmamakla birlikte iki kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Yani *bir kez daha* aramamı reddetmişti.

Bu sefer daha önce yapmadığım bir şey yaptım.

"Merhaba, oğlum. Charlotte'la konuşuyorduk, şey, yani Charlie'yle. Yanımda çalıştığını öğrenmişsindir zaten. Çok çalışkan biri. Senden de çok bahsediyor. O anlattıkça sana olan özlemim artıyor. Umarım her şey yolundadır. Beni ara, lütfen."

Kapatma tuşuna bastıktan sonra sessizce oturdum. Ne kadar çaresiz konuşmuştum öyle. İstediği bu muydu? Ona yalvarmam mı? Kendimi küçük düşürmem mi? Bu şekilde bana olan saygısını kaybetmez miydi?

Kısa bir süre sonra ön kapı açıldı ve Charlotte sokağın aşağısındaki restoranın torbasıyla içeriye girdi.

"Hava çok güzelmiş, ben de yürüyeyim dedim. Geç kalmamışımdır umarım."

"Yok," diye mırıldandım ona bakmadan. Nihayet başımı yerden çevirip yüzüne baktığımda yanaklarının soğuktan kıpkırmızı kesildiğini gördüm.

Nasıl yani? Restorana kadar yürümüş müydü? Yol nereden baksan iki kilometreden fazlaydı. Ayrıca hava güzel olamazdı. Şubat ayındaydık ve dışarısı beş dereceydi.

Ayağa kalkarak, "Charlotte," diye seslendim. "Neden arabayla gitmedin?"

Hızla yanına gidip torbaları buz kesmiş ellerinden aldım. Onu böyle görünce soğuktan dişlerim sızladı. Yanaklarına dokunduğumda irkildi.

"Bir şeyim yok!" diyerek geri çekildi. Pencereden dışarı baktığımda arabasının park alanında durduğunu gördüm. Derin bir nefes verdim.

"Araban mı bozuldu?"

Yutkunarak mutfağa gitmek üzere yanımdan geçmeye çalıştı ama önüne geçtim. Çenesinden tutup yüzüme bakmasını sağladım.

Omuzları düştü. "Aküsü bitti galiba. Park alanını işgal etmemesi için çekici çağırırım. Kusura bakmayın."

Arabasının bozulduğunu söylemek istemediği için montuna sarılarak soğuk havada kırk beş dakika boyunca yürüdüğünü düşününce içim acıdı.

"Neden bana söylemedin?"

Zorla gülümsedi. "Önemli değil ki?"

"Charlotte," diyerek kolundan tuttum. Yalan söylediği için onu cezalandırmamı, sarsmamı, canını yakacak kadar sıkmamı ve dahası dizlerinin üzerine çökmesini söylememi isteyen içgüdülerimin aksine daha nazik olmalıydım.

Bu olamazdı. Daha yirmi bir yaşındaydı ve arabasını akü aktararak çalıştırmayı öğretemeyecek kadar beceriksiz bir babanın kızıydı.

Kolunu bıraktım ama önünden çekilmedim. "Bir daha böyle bir şey yapma. Arabanı çalıştıramazsan benimkini alabilirsin. Anlaştık mı?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Yüzündeki hüzünlü ifade içimi parçalıyordu.

Özür dilenecek bir şey yapmadığını söylemek yerine küçük ve buz tutmuş ellerini büyük ve sıcak ellerimin içine aldım. Ellerini ağzıma doğru götürüp sıcak nefesimi verdiğimde ürperdi.

Gözlerini benden kaçırdığına göre yine samimiyet sınırlarını aşıyordum. Önceki hafta olanlardan sonra daha dikkatli olmalıydım. Öpüşmemiz bir hataydı ama kendimi kaptırmıştım bir kere. Onun yanında insan kendini öyle rahat hissediyordu ki kendimi bırakmam içten bile değildi. Yine de pişman olacağım şeyler yapmamalıydım. Çok güzel olabilirdi ama sıradan biri değildi. Öyle olsaydı çoktan yatak odama girmişti zaten. Ama oğlumun eski sevgilisiydi ve sınırları aşarsam onunla ilişkimizi iyice zora sokardım. Bu hiç iyi olmazdı.

Ellerini bırakıp yemek salonuna doğru ilerlerken, "Hadi yemeğimizi yiyelim," dedim.

Normalde yemeğimi masamda yer, bir yandan da çalışmaya devam ederdim. O da yemek salonunda tek başına otururdu. Fakat bugün yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

"İşleri bitirdikten sonra arabanı çalıştırmana yardım edebilirim."

Sandviçini tabağa bırakıp, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye çıkıştı.

"Bu zor değil, Charlotte. Böylece tamirci çağırmana gerek kalmaz."

Sandviçini huzursuzca yeniden eline alıp dudaklarını kemirmeye devam etti. İşlerini başkasına yaptırma konusunda rahatsız olduğu her halinden belliydi.

Bir ısırık aldıktan sonra topuklu ayakkabılarına baktı.

"Alışmaya başladım aslında. Oldukça rahatlar."

Ayaklarına baktığımda *stiletto*'ların içinde iyice kızarıp şiştiklerini fark ettim. Sandviçimi bırakıp ona doğru döndüm.

"Ayaklarını bana uzat."

Ağzındaki lokmayı çiğnemeye çalışırken, "Efendim?" dedi. Mendille dudaklarını sildi.

"Öğle yemeği almak için 3 kilometreye yakın yol yürüdün. En azından karşılığında bir şey yapayım." Sandalyemi arkaya doğru itip bacaklarıma vurdum. Bunu cinsel bir çağrı gibi algılayabilir miydi? Emin değildim. Sadece ayak masajı yapmak istiyordum. Elimden gelen buydu. Yine de yalan söylediği için onu cezalandırmakla yemeğimi almak için katlandığı zorluğu telafi etmek arasında gidip geliyordum. İçimden ayak masajından fazlasını yapmak geldiği düşünülürse şimdilik fazla ileri gitmiş sayılmazdım.

Sandviçini kâğıdına sarmadan önce, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten."

Gergin bir halde yutkunarak yüzüme baktı ve sağ ayağını bana doğru uzattı. Siyah topuklu ayakkabısını çıkartıp şişmiş ayak parmaklarına bakarak yüzümü buruşturdum. Siyah çoraplarını çıkarmasını söyledim.

Nefesi kesildi. Eteğini birkaç santim yukarı çekerek çorabının üst kısmını jartiyerden çıkardı. Kendi kendime küfrettim. Ne beklediğimden emin değildim ama bunu beklemediğim kesindi. Diğer bacağındaki kopçaları çözerken başımı çevirmiş olmayı diledim. Eteğinin altına gizlenmiş o küçük askılar günah kadar seksiydi. Sonuçta ben de sıradan bir erkektim.

Pantolonumun içinde sertleşiyordum. Acısını azaltmak ve vicdanımı rahatlatmak için masum bir ayak masajı olarak başlayan şey, seksi bir şova dönüşmüştü. Bundan sonrası benim için daha zor olacaktı.

Çorabını kıvırarak çıkartıp sandalyenin arkasında astı. Dudaklarını ısırarak sessizce ayağını ovmamı izlemeye koyuldu.

Ben masaj yaparken sakince inliyordu. Büyüyen aletimi dizlerimdeki ayak bileğinden uzaklaştırmam gerekiyordu.

"İyi hissettiriyor mu?" diye sordum ve dudaklarımdan dökülen kelimeleri duyunca irkildim. Seksi olmamayı bilmiyordum.

"Evet," dedi sakince.

Rahatlayarak sandalyesine gömülüşünü izledim. Başparmağımla ayağının altını ovmaya başladığımda başı geriye düştü. Artık onu kazanmıştım. Görmek istediğim şey buydu. Karşılığında başka bir şey beklemiyordum.

"Bundan sonra işe geldikten sonra ayakkabılarını çıkart. Bütün gün bunlarla dolaşma. Anlaştık mı?"

"Peki," dedi iç çekerek.

Diğer ayağa geçip hareketleri tekrarladım. Her şey yolundaydı. Ta ki... Sağ ayağını biraz uzatıp pantolonumun içinde sertleşen aletime temas edene kadar. Birden irkildi, göz göze geldik. O anda kendimi dünyanın en pislik insanı gibi hissettim. Bunu azmak için yapmıyordum. Sadece iyi hissetmesini istemiştim. Ancak şimdi düşününce bu fikrin bile çok zorlayıcı olduğunu anladım. Karabasandan farkım yoktu.

Birbirimize bakarken birden ayağını çekip bağırarak yanımdan ayrılmasını ya da bana tokat atmasını bekliyordum... çünkü ona bir başkası benim gibi dokunsaydı, o kişiyi mahvedebilirdim.

Ancak beklediğim şey olmadı. Aksine gözlerimin içine bakarak ayağıyla aletime dokundu. Yoksa bana mı öyle gelmişti? Hayır, bir kez daha aynı şeyi yaptı, hem de daha sert şekilde. Çok güzeldi. Bir ayağı bana temas ederken diğer ayağına masaj yapmaya devam ettim. Artık bu işin masum tarafı kalmamıştı.

"Charlotte," diye fısıldadım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Ayaklarını çekmesi gerektiğini söylemeliydim.

"Efendim?" Kısık ama davetkâr bir tonla konuşuyordu. Aramızdaki çekim yükselmiş, çok ama çok tehlikeli bir hal almıştı.

Ben ağzımı açıp bir şey söyleyemeden telefonu çaldı. Telefona bakmak istememiştim ama ekrandaki ismi görünce gözlerim kaydı.

Beau.

Ayaklarını çekip elini telefona götürdü. Bir anlığına durup bana baktı.

"Cevap ver," dedim.

Telefonu eline alıp yeşil butona dokununca olduğum yerde kaldım. Ona bıraktığım sesli mesaj yüzünden arıyordu. Benim yanımda çalıştığını öğrenince arayacağını tahmin etmiştim. Şimdi ne yapacaktım?

"Selam," diye mırıldanarak odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Ne dediğini duymuyordum ama vücut dilini takip edebiliyordum. Omuzları kalktı ve karnını tuttu. "Ne?"

Bir anda bana döndü.

"Evet, öyle. Ne oldu ki?" Dudağını ısırdı. "Paraya ihtiyacım var ve burası salondan daha iyi para veriyor."

Karşı tarafın bağırış sesleri gelirken Charlotte iyice gerildi.

"Konu sen değilsin!" diye bağırdı. "Hayır! Ben... Beau!"

Olduğum yerde kasıldım. Gitgide gerildiği belliydi.

"Hayır, istifa etmeyeceğim. Bu işe ihtiyacım var. Hem sana ne oluyor?"

Nefesini tuttu. "Yanılıyorsun," dedi mırıldanarak. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Daha fazla dayanamadığım için yerimden kalktım. Hiç düşünmeden telefonu elinden alıp kendi kulağıma götürdüm.

"Beau?"

Sesimi duyunca sustu. Ardından şu iki kelimeyi söyledi. "Siktir git."

Hat kesildi.

KURAL #13: DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY DEĞİŞİMDİR.

Charlie

Arabamın yanında ne yapacağımı bilemeden beklerken o özenle gömleğinin düğmelerini açtı. Gözlerimi, her küçük düğmeyi delikten kaydırırken kalın, erkeksi parmaklarından alamıyordum. Gömleğinin altındaki vücuduna oturan beyaz pamuklu tişört sayesinde göğüs kaslarının hatlarını, çıkıntılı göğüslerini ve meme uçlarını seçebiliyordum.

Charlie, sen iyi misin? Meme uçları mı? Erkeğe baktığının...

"Kaputu açar mısın?"

Dudaklarım kurumuştu. "Ne?"

"Kaputu diyorum, Charlotte. Aküye bakmam lazım."

"Ya," diyerek Sophie'nin bana geçen sefer gösterdiği şekilde sürücü koltuğunun ayak ucundaki kolu çektim. Pencereden baktığımda, Emerson'ın gömleğini tamamen çıkardığını ve arabasının üzerine örttüğünü gördüm. Kendimi onun geniş omuzlarına bakarken buldum. Kaputu açıp görüşümü engelleyene kadar geçen süre içerisinde iş kıyafeti olmadan ne kadar kaslı göründüğünü düşünüyordum.

O gerçek bir –klişeyi mazur görün– erkekti. Yeterince iyi bir baba değildi. Yine de benden o kadar yaşlıydı ki ona bu şekilde bakmayı bile tuhaf buluyordum. Bir de onu öptüğümü düşünürsek...

Birkaç saat önce o ayaklarıma masaj yaparken, ben de onun etkileyici aletine ayağımı sürtüyordum. Tanrım, neler oluyordu böyle? Her şey kontrolden çıkmak üzereydi ve hiçbirinin durmasını istemiyordum.

Onu tekrar görmek için ayağa kalkmam gerekiyordu. Kendisini izlediğimi hissedebildiğini biliyordum. Kediyi öldüren şeyin merak olduğunu bile bile, yapmamam gereken şeyleri yapmak istiyor ve kendime engel olamıyordum. Önemli bir mekanik tamirat gerektiren bir işle uğraşmıyordu; sadece akümü doldurmaya çalışıyordu ama onu aktarma kablolarını takarken izlemek kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Ellerimi göğsünde ve karın kaslarında gezdirdiğimi hayal ederken, midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Marşa bas, bakalım," dedi arabanın ön tarafından. Anahtarı çevirdiğimde sabah duyduğum sesi duydum. Ardından yeniden denedim ve araba, bu sefer öksürerek çalıştı.

"İşte bu!" diye bağırdım kollarımı kaldırarak. Emerson, kabloları çıkarıp kaputu kapatmadan önce kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Teşekkür etmek için ona doğru yöneldiğimde, önümü keserek bana siyah renk kredi kartını uzattı. "Yeni bir aküye ihtiyacın var. Ve önümüzdeki hafta gerçekleşecek açılış için bir elbise alman gerekecek. Mavi smokinime uyan bir şey."

Ağzım açık bir halde karta bakakaldım. "Bunu kabul edemem."

Başka seçeneğim olmadığını söylercesine, "Etmek zorundasın," dedi.

"Neden akümü siz alıyorsunuz?"

"Yeni araba da alabilirim."

"Emerson," dedim gözlerimi dikerek.

"Her gün işe geleceğinden emin olmalıyım. Bu yüzden de güvenilir bir araban olmalı. Elbise de şirket etkinliği için. Al işte. Limitsiz."

"Emerson!"

Arabamın kapısına yaslanırken ona baktım. Yüzündeki ifade, ona bağırdığım için bana haddimi bildirmek istediğini söylüyordu. Bunu nasıl yapabileceği düşüncesinin kirli zihnimde dolaşmasına izin verdim.

Kredi kart olayının, Beau'nun beni aramasıyla ilgisi varmış gibi hissediyordum. Beau'ya benim burada çalıştığımdan bahsetmiş olduğunu öğrendiğim için sanki bu onun benden özür dileme ya da bunu telafi etme yoluydu.

Kabul etmemeliydim. Oğlunun onunla neden konuşmadığını hâlâ anlamış değildim. Gerçi bu konu beni neredeyse hiç ilgilendirmiyordu. Ayrıca Emerson'ı daha fazla üzmekten korktuğum için ona bunu soracak cesaretim de yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Beau'nun babasının yanında çalıştığım için beni azarladığını ve kelimenin tam anlamıyla beni onunla yatmakla suçladığını duymak bir hayli canımı sıkmıştı. Cehennem sıcağı kadar yakıcı ayak masajından bahsetmiyordum bile.

"Onunla yatıyor musun? O sekreterlerini becerir, Charlie. Onu tanıdığını sanıyorsun ama kendini kandırıyorsun. O hasta!"

Emerson'ın son kısmı duymaması için elimden geleni yapmıştım ki duymadığını düşünüyordum. Beau'ya şirket ve babasının sekreterlerle olan geçmişi hakkında her şeyi bildiğimi söylemek isterdim ama bunu Emerson'ın önünde söylemek çok tuhaf olacağı için yapmadım.

Kartı yavaşça avucumun içine aldım. "Emin misin? Ben karşılayabilirim."

"Ben de."

Dudaklarımı büzerek kartı aldım. Yere bakarken bir an sessizce durduk. Ardından sakince, "Bugün Beau'dan gelen o arama için özür dilerim. Bu kadar kızmasını beklemiyordum," dedim.

"Önemli değil. Sana değer verdiği ortada. Yanımda çalışmaktan rahatsız oluyorsan..."

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. "Ben rahatım. Beau yüzünden işi bırakmıyorum." Tamam, belki böyle söylememe gerek yoktu ama sevdiğim bir ortamda bu kadar iyi maaşlı işi bırakmayı düşünmek çok saçmaydı. Bunu düşünmek bile beni kızdırıyordu.

"Güzel." Uzaklara bakarken aklından bir sürü şey geçirdiği belliydi.

"Siz benimle çalışmaktan rahatsız mısınız?"

Tereddütle duraksaması içimi yaktı. Gözleri hafifçe kısıldı. Hızlı cevap vermesini etkileyen bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim. Rahatsızdı işte.

Siktir.

"Hayır, Beau yüzünden rahatsız değilim."

Bu ne demekti şimdi? Onu bir şekilde rahatsız ediyordum ama sebebi oğlu değildi, bunu mu demek istiyordu?

"Burada olmaktan sen rahatsız oluyor musun?" diyerek benim sorumu tekrarladı. Birdenbire, sözünü etmediğimiz o ayak masajı dev, kaçınılmaz bir fil gibi aramıza girdi. Acaba Emerson'ın sormak istediği çizgiyi aşan şey, benden etkilenmesi mi yoksa bana bağlanması mıydı?

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. Çünkü gerçek buydu. Ve bu, daha fazlasını öğrenmek istememe sebep oluyordu. Ayak masajının seksi bir hal almasını planlamış mıydı ya da benim onu istediğim gibi o da beni istiyor muydu?

Ama ben başka soru soramadan, "Dikkatli git, Charlotte," dedi.

Ardından beyaz tişörtünü saran kaslı sırtına bakarak uzaklaşmasını izledim ve o yanımda değilken havanın biraz daha soğuduğunu fark ettim.

Alışveriş merkezinde kıyafet mağazasına doğru giderken, "Ne için alışverişe çıkıyoruz demiştin?" diye sordu Sophie.

"Kulübün açılışı için bir elbise almam lazım."

"Nasıl bir kulüp orası?"

"Şey... Gece kulübü," diye kekeledim. Bir yandan da gece kıyafetlerinin olduğu tarafa doğru yürümeye devam ediyordum. Pullu mezuniyet elbiseleri ve gelinin annesinin giyebileceği türden elbiseler olması moralimi bozmuştu. Böyle bir şey istemiyordum.

"Dans kulübü mü yoksa gerçek gece kulübü mü?"

"Soru sormayı kes."

Sophie, yırtık pantolonu ve sarı siyah Nirvana tişörtüyle beni takip ediyordu. Normalde cuma akşamlarını paten salonunda geçirirdik ancak bugün bensiz vakit geçirmesini istemediğim için alışveriş arkadaşım olmasını rica etmiştim.

"Ama aklımda o kadar çok soru var ki! Mesela yeni işini nereden buldun? Yeni işinde pahalı eskortlar gibi giyinmek zorunlu mu? Ayrıca ne zamandır gece kulüplerine gidiyorsun?"

"Para kazanmaya başladığımdan beri. İşi Beau sayesinde buldum. Ayrıca öyle giyinmem gerekmiyor. Ben öyle *giyinmek* istiyorum."

"Eskiden böyle bir tarzın olmadığı için... aklıma takıldı." Gözlerime bakmasa da sözlerinde yargılayıcı bir tavır olduğunu anlıyordum. Ya da endişe duyuyordu.

Burada bir şey bulma ümidimi neredeyse tamamen yitirmişken Sophie'ye döndüm ve son üç haftadır bilmek için can attığım şeyi sordum.

"Mutlu görünüyor muyum?"

İki yıl önce bana açılıp tek sırrını ve tüm güvensizliklerini anlattığında bana aynı şeyi sormuştu. O zamanlar mutlu olmaktan çok uzak görünüyordu. Bense bir şeyler döndüğünü biliyordum. Onun için ölesiye korkmuştum, bu yüzden bir anlaşma yapmaya karar vermiştik. Ne zaman konuşmaya ihtiyacımız olsa, aynı soruyu soracaktık. *Mutlu görünüyor muyum?*

Karşıdaki de dürüstçe cevap verecekti.

Kulağını deldirdikten sonra bana sormuştu.

Beau'yla çıkmaya başladığımda da ben ona sormuştum.

Saçını maviye boyayıp ilk kez makyaj yaptığında yine sormuştu.

Sophie şaşkınlıkla bana baktı. Bunu yeni işimden dolayı değil de Beau'yu kastederek sorduğumu düşünüyor olmalıydı. Bir süre ne demek istediğimi sorgularcasına ben süzdü.

"Evet... ama."

"Ama ne?"

Yüzü düşerken gözlerini kaçırdı. "Değişiyorsun, olan bu."

Öyle mi? Kendimi değişmiş gibi hissetmiyordum ve kıyafetlerim dışında gerçekten farklı hissettiren hiçbir şey yoktu. Aklıma önce taht odası geldi, sonra da Emerson'ın fanteziler ve fantezilere sahip olmanın ne kadar normal olduğu hakkında söylediklerini hatırladım. Ayrıca o öpücük ve ayak masajı...

Bakış açımın yavaş yavaş değiştiğini fark ediyordum. Küçük kız kardeşimle konuşmaktan pek hoşlanmasam da sanırım büyük bir değişimin ortasındaydım. Her zaman olmayı istediğim ancak hiçbir zaman bunu kabul edecek kadar kendime güvenmediğim bir şeye dönüşüyordum.

Seksi. Çekici.

Artık kendi deneyimimin dümenindeymiş gibi hissediyordum. Beni iyi hissettiren her şeye, utanmadan ya da mahcubiyet duymadan uzanabileceğimi düşünüyordum. Beau bana asla böyle hissettirmemişti. Onunla cinsellik güzeldi ama her zaman onun istediği gibiydi. O öpücüğü saymazsak Beau'dan beri bir erkeğe dokunmamıştım bile ve artık her şeyin değiştiğini hissediyordum.

Sadece bunun dışarıdan da belli olduğunu anlamamıştım.

"Değişim iyidir," dedim gülümseyerek.

Gözünü ayakkabılarına dikerken, "Değişim korkutucudur," dedi.

Kalbim duracak gibi oldu. "Seni küçük Şirine," diyerek ona sarıldım ve başının tepesini öptüm. Aklından ne geçtiğini biliyordum. Babam gittikten sonra yaşadığımız değişime ayak uyduramamıştı. Bir günde tüm hayatı değişmişti ve kaybetmek istediği son kişi de bendim.

Fakat benim değişimim korkutucu değildi. Aksine heyecan vericiydi. Çünkü büyük bir şeylerin eşiğinde olduğumu hissedebiliyordum ve olacakları sabırsızlıkla bekliyordum.

KURAL #14: NE YAPACAĞINI BİLEMİYORSAN, DANS ET.

Charlie

Emerson: Seni sekizde alırım.

Charlie: Anlaştık. Teşekkürler.

Erkenden hazırlandım. Ya heyecandan ya da hevesten olduğunu düşünüyordum ama saat yedi kırk beşten beri ışıltılı safir ve altın rengi, yere kadar uzanan bir elbiseyle annemin evinin önünde bekliyordum. Annemle birlikte manikür yaptırmıştık. Sophie saçımı yapmama yardım etmişti. En son ne zaman bu kadar şık giyindiğimi hatırlamıyordum. Heyecandan midem bulanıyordu.

Emerson'ın arabasının filmli camları vardı ve yüzünü görebilmek imkânsızdı. Arabayı kendisinin kullanmasına biraz şaşırmıştım. Milyoner işletme sahiplerinin şoförlüğünü siyah takım elbiseli kel, kilolu şoförlerin yaptığını düşünürdüm. Belki de Sophie'nin kitaplarından fazla etkilenmiştim.

Emerson, dışarı çıkıp benim kapımı açmak için arabadan indiğinde nefesim kesilecek gibi oldu. Her zaman yakışıklı görünürdü ama o mavi saten takımın içinde o kadar iyi görünüyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Koyu kahverengi saçları geriye taranmış ve sakalı mükemmel bir şekilde kesilmişti.

Babam yaşında olduğunu hep unutuyordum. Özellikle de böyle göründüğü günlerde.

Ben onu süzdüğüm sırada o da beni süzüyordu.

"Charlotte," dedi yanıma doğru yürürken.

"Merhaba," dedim tuhaf bir şekilde.

"Çok güzel olmuşsun."

Ses tonu bir şeyleri ima ediyordu. Sözlerinin arasında geziniyor ve sanki sadece güzel göründüğümü söylemek yeterli değilmiş gibi yükseliyordu. Bana sadece kibar olmak için iltifatlar yağdırmadığını gösteriyordu. Gözleri vücudumda gezinirken neredeyse kendinden geçmiş gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Ardından bakışları evime doğru çevrildi ve yeniden bana döndü.

"Annem gece nöbetinde. Sophie de arkadaşına gitti. Yoksa sizi tanıştırırdım."

"Eviniz güzelmiş," dedi. Güldüm. Otuz yıllık, iki katlı bir evdi. Çimlerin biçilmesi gerekiyordu. Pencerelerin kiri bu mesafeden bile belli oluyordu. Yine de benim için güzel olan bir şeye onun da güzel demesi hoşuma gitmişti. Kendi evi kadar havalı olmasa bile.

"Aslında ben bahçedeki misafir evinde kalıyorum," diyerek havuzun yanındaki kulübeyi işaret ettim. Burayı aldığımızda misafir evi büyük mesele olmuştu. Babam havuz evi olduğunu söyleyerek böbürleniyordu.

"Gidelim mi?" Kapıyı açarak arabaya binmeme yardım etti.

Arabada yalnız kaldığımız anda, her zamanki kokusundan daha güçlü bir parfüm kokusu aldım.

Arabayı sürerken gergin görünüyordu. Parmak boğumları direksiyon simidinin etrafında bembeyaz olmuştu. "Gergin misiniz?"

Emerson stresle şaşırtıcı derecede iyi başa çıkardı. Son birkaç haftadır çok meşguldü ama kulübün açılışıyla ilgili endişeli görünmüyordu.

"Açılış için mi?"

"Evet."

"Pek değil. Ekibim çok iyi. Her şeyi hallettiler."

"Yetki vermede iyisiniz," dedim. İltifatım onu biraz rahatlattı. Açılış konusunda endişelenmiyorsa, onu endişelendiren neydi peki?

Yolun geri kalanında havadan sudan sohbet ettik. Valenin yanına geldiğimizde dışarıda bizi bekleyen iki görevli dışında kimse yoktu. İçlerinden biri benim için kapıyı açtı ve Emerson'ın arabanın çevresinden dolaşıp yanıma gelmesini bekledim. Dirseğini uzattı. Kolumu onunkine geçirmeden önce gergin bir şekilde baktım.

"Merak etmeyin, sizi koruyacağım."

"Beni koruyacak mısın?" Kaşlarını çatmıştı ama gülümsüyordu.

"Kadınlardan. Bunun için gelmedim mi zaten?"

"Doğru, evet. Unutmuşum." Dudaklarını kulağıma değdirip, "Partnerim olarak geldiğini sanıyordum," dedi.

Dudaklarımı aralayarak tekrar ona baktım. Birkaç hafta önceki ayak masajı maceramızdan beri aramızda başka bir olay olmamıştı. Kabul etmeliydim ki bu çok acı vericiydi. Ofisteki her günümü belime temas etmesini ya da omzumun üzerinde evrakları okurken nefesini boynumda hissedebileceğim kadar yakınıma eğilmesini umarak geçirmiştim. Hafif merakım ve çocuksu ilgim tam anlamıyla delice bir sevdaya dönüşmüştü. Haftalardır dört gözle bu geceyi bekliyordum.

Kapıya doğru yürürken kolunu sıktım. Açmak için uzanmadan hemen önce kurnaz bir gülümsemeyle ekledi. "Üstelik o elbisenin içinde korunması gereken kişi sen olacaksın."

Yanağım kızarırken koluna daha sıkı tutundum.

Dışarısının sessizliği kapıdan içeriye girdiğimiz gibi kayboldu.

Lobi karanlıktı. Ön büronun üzerinde parlayan puslu kırmızı ışıklar dönerken, tüm binada yüksek sesli müzik yankılanıyor, hepsi resmi önlükler ve smokinler giymiş insanlar odanın kenarlarında birbirine karışıyordu. Açılışa gelenler Emerson'ı görünce sessizleştiler. Bense sanki onu çalmak isteyebilecek herhangi birinden gerçekten koruyabilirmişim gibi daha sıkı sarıldım.

Masanın arkasındaki kadına başını salladı ve kadın onu sıcak bir tavırla selamladı. "İyi akşamlar, Bay Grant."

Kadın yanımızdan geçerken ona gülümsedim. Ağır siyah bir perde lobiyi ana salondan ayırıyordu. Emerson perdeyi benim için açık tuttu. İçerisi beklediğim kadar kalabalık değildi ama muhtemelen bu kadar özel bir kulüpte bunu beklememem gerekirdi.

"Aman Tanrım, Emerson... bu harika," dedim elimi dudaklarıma götürerek. Barın etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Salonun ön tarafındaki sahnede bir DJ parçaları çalıyor, dansçılar direklerin etrafında dönüyor ve epeyce insan dans pistinin ortasında dans ediyordu. Özel odaların hepsi açıktı. Misafirlerin bu gece orada gerçekten seks yapıp yapmayacaklarını merak ediyordum. Bu yasal mıydı? Yani... bir otel odasından farkı yoktu, değil mi?

Arkada taht odasını bulduğum koridor vardı ama kapının yanında bir fedai duruyordu. Misafirleri dışarıda tutan kırmızı bir halat çekilmişti. İnsanlara koridorun aşağısında ne olduğu-

nu anlatan bir tabela olmaması kötüydü. Gerçi ne yazacaklarını tahmin edebiliyordum: *Pencereli odalar ve en çılgın fantezilerinizi gerçekleştirmek için pek çok fırsat bu tarafta!*

Barın olduğu tarafan biri, "Emerson!" diye seslendi. Arkamızı döndüğümüzde Garrett'ı gördük. Gözlerini bana çevirdiğinde, bir kez daha baktı. Emerson'ın elini sıkarken bile bana bakmaya devam etti.

Sonra bana dönerek adımı söyledi. "Charlotte?"

"Bu elbisenin içinde tanınmaz mı olmuşum?"

"Çok güzel olmuşsun," dedi ve elimi dudaklarına götürüp öptü.

Emerson, "Yeter," diyerek beni kendine doğru çekti. Garrett'la aynı anda kahkahalara boğulduk.

"Bir şeyler içer misiniz?" Garrett, yanından şampanya kadehleriyle geçen garsonu durdurdu. Tepsiden üç kadeh aldı ve her birimize bir tane verdi. Ben şampanyamı yudumlarken erkekler açılış hakkında sohbet etmeye koyuldular. Gözlerimin karanlık odayı taramasına izin vererek onları dinlemeyi bıraktım. İlk başta her şey normal görünüyordu ama gözlerim alıştıkça bazı şeyleri fark etmeye başladım.

Yan tarafta üstü çıplak bir adamın boynuna bağlı tasmayı tutan bir kadın.

Açık odalara göz atan, favorilerini seçen insanlar.

Birisi kart dağıtırken masalardan birinde oturan çok zengin görünümlü bir grup adam.

Gözlerim kumar oynayan adamlardan birinin yanında diz çökmüş bir kıza takıldı. Adam elindeki kartlara bakarken bir yandan kızın saçlarını okşuyordu. Kız o kadar memnun görünüyordu ki burnunu adamın bacağına yaslarken yüzüne tembel bir gülümseme yerleşmişti.

Emerson'ın ofisinde bana diz çökmemi söylediği o günü düşünürken gözlerimi ondan alamıyordum. O kızlarla yaptığı bu muydu? Başlarını bir köpeğin başını okşar gibi okşuyor muydu?

Teoride beni tiksindirse de adamın kızın başını sevgiyle, hayranlıkla okşadığını görmek... neredeyse romantik geliyordu.

Gözlerim odanın karşısından beni izleyen bir çift kara, gizemli göze takıldı ve düşüncelerimi dizlerinin üzerinde yatan kadından çaldı. Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında bir adamdı bu. Onda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama hafızam onu çıkartamıyordu. Günlük hayatımdan biri olabileceği düşüncesi üzerime hafif bir korku çökmesine neden oldu.

Emerson belimi tutup beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Bu dansı bana lütfeder misin?" diye sordu. Müziğin boğucu, yavaş bir dans ritmine dönüştüğünü zar zor fark edebildim. Piste dağılmış çiftler, vücutlarını birbirine sürtüyorlardı. Yutkunarak Emerson'a baktım.

Endişelendiğimi hissetmiş olmalı ki eğilerek, "Alıştığın danslardan değil ama bence üstesinden gelebilirsin," diye ekledi.

Hafifçe güldüm. Kahretsin, şampanya şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı. Ben çok dayanıksızdım. Ne olduğunu anlamadan elimi onunkilere doğru kaydırdım ve beni dans pistine çekmesine izin verdim. Bir an için insanların bize bakıp onun benim için çok yaşlı olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ettim. Sonra bu yerde gerçekten tabu sayılan veya kabul edilemez hiçbir şey olmadığını hatırladım. İnsanların burada kendilerini rahat hissetmelerine şaşmamalıydı. Özgürleştirici bir gücü vardı.

"Rahatla, Charlotte," dedi Emerson. Boğuk ses tonu damarlarımdan içeri girmiş, beni bir anda rahatlatmıştı.

Eli kalçalarıma doğru kayarken geniş kolları beni sardı. Beni o kadar yakınına çekti ki kalp atışlarını göğsünden hissedebiliyordum. Sanki Emerson bana olabildiğince yaklaşarak güvende tutuyordu. Korunmam gereken hiçbir şey olmasa da bana hissettirdiklerini seviyordum.

Bedenlerimiz müziğe eşlik ediyordu. Ona her baktığımda, yüzlerimiz birbirine öylesine yaklaşıyordu ki neredeyse öpüşecek gibi oluyorduk. Emerson'ın dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi ne kadar çok istesem de benimle yapmak istediği şeyin gerçekten bu olduğundan emin değildim. Bakışlarımı odanın çeşitli yerlerinde gezdirdim ve kendimi bir kez daha dizlerinin üzerinde duran kıza bakarken buldum.

"Neye bakıyorsun?" diye fısıldadı kulağıma. Dudaklarımı ısırarak başımı çevirdim.

"Hiç."

"Yalancı."

"Peki." Ona baktım. "Senin sekreterlerinden biri mi şu kız? Dizlerinin üzerinde çöktürüp başını okşadığın kızlardan yani?" Gözlerimle kızı işaret ettim. Emerson da oraya döndü, ardından gülümsedi.

Tereddüt bile etmeden, "Bazen," diye cevapladı.

Damarlarımda bir heyecan dalgası gezmeye başladı. Emerson'ı bu rolde hayal etmek çok garipti. Ayaklarının dibinde başka bir kadın olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. Bu yüzden ona öyle bakmanın nasıl bir his olduğunu deneyimlemek, böyle sevgi dolu bir hareketle başıma dokunduğunu hayal etmek istiyordum. Onu böyle, baskın, buyurgan bir rol oynarken düşünmek... doğası gereği cinsel olmadığını iddia etmesine rağmen beni inanılmaz azdırıyordu.

Bir sonraki soruyu nasıl ifade edeceğimi düşünürken bir süre birbirimize baktık. "Şimdi böyle bir sekreterin olmasını ister miydin?"

Doğrudan, 'Senin için böyle olmamı ister misin?' diye soramazdım çünkü ne kadar merak etsem de bunun uygunsuz olduğunu ve konusunun bile açılmayacağını netleştirmiştik. Ama onun gibi bir kızı benim yerime tercih edeceğinden endişe duyuyordum. Benim... onun için yeterli olmadığım düşüncesi aslında bana acı veriyordu.

Eğilince gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bir anlığına beni öpeceğini düşünmüştüm. Beni öldürmeye mi çalışıyordu? "Aslında onların benim gerçek sekreterlerim olmadıklarını biliyorsun, değil mi? Ya da en azından çok iyi değillerdi. Senin kadar."

Yakınlığına karşın soğukkanlılığımı korumaya çalışarak zorla küçük bir kahkaha attım. "İki dünyanın da en iyisine sahip olamaman çok kötü." Çok fazla şey anlatan bir bakışla konuşmaya devam ettim. "Hem emirlerini uygulayan biri hem de iyi bir sekreter."

Bana baktığında gülümsemesi soldu, bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı. Eli sırtımın alt kısmında gezinirken, beni kaslı vücuduna iyice yaklaştırdı.

"Evet... bu çok kötü."

KURAL #15: SEKS KULÜBÜNDE BAKMAK AYIP DEĞİLDİR.

Charlie

Sonraki bir saati Emerson'ın yanında geçirdim. Nereye gitmeye çalışsam, o da benimle geliyor, elini sırtımdan çekmiyor ve beni başkalarıyla tanıştırma fırsatını asla kaçırmıyordu. Bunu sekreteri olarak değil, flörtü olarak yapıyordu. Hem de yüzünde gururlu bir ifadeyle.

İki kadeh şampanyadan sonra sarhoş olmaya başladım. Birkaç dakikada bir, gözlerini yüzüme dikerek beni kontrol etmeye devam ettikten sonra beni kendine daha fazla yaklaştırmaya devam etti.

Bu normal miydi? Bana bir iş etkinliğindeymişim gibi değil, kız arkadaşıyla bir partideymiş gibi davranıyordu. Neyin normal neyin anormal olduğunu artık anlayamıyordum.

Emerson'ın önünde kulübe ziyarete geldiğimizde bana asılan ve onu sinirlendiren inşaat işçisini gördüm. Onu, smokininin içinde zar zor tanıyabilmiştim. Barda bir kadınla flört ediyordu ve görünüşe bakılırsa bu ikisi her an bir oda tutabilirdi.

Emerson beni kulübün diğer sahipleri olan Hunter ile güzel eşi Isabel'le tanıştırdı. Bir ara Maggie'yi gördüm. Garrett ve Emerson neredeyse boğazından aşağı şampanyayı zorla dökmelerine rağmen endişelerinden kurtulamıyor, hâlâ rahatlayamıyor gibiydi.

Onlar konuşurken ben Emerson'ın yanında ayrılmadan etrafı izlemeye devam ettim. İnsanlar karanlık koridordan girip

çıkıyorlardı. Fedai onları içeriye almak için halatı açıp kapatıyordu. Halatın hemen arkasında siyah perde vardı ki o da geride olan biten ne varsa bu taraftakilerden saklıyordu.

Merakımdan ölmek üzereydim. Bu yüzden Emerson, dizinin dibindeki kızı göndermiş olan poker masasındaki zengin adamla konuşmaya başladığında tuvaleti kullanmak için izin istedim. Kalabalığın içinde kaybolarak gelişigüzel bir şekilde koridora doğru yürüdüm. Emerson'dan ayrı olmak hem özgürleştirici hem de ürkütücüydü. Kendimi ait olmadığım bu dünyaya gizlice sızmış bir hain gibi hissediyordum. Buraya ait değildim ve bu, yüzümden bile anlaşılıyordu.

Yanından geçtiğim herkes göz ucuyla beni süzüyordu. Sahtekâr olduğumu anlıyorlar mıydı?

Kırmızı halatla siyah perdenin önüne geldiğimde fedai boş ifadeyle yüzüme baktı.

"Şey..." İçerisi çok gürültülü olduğu için beni duymuyordu. "Tuvalet?"

Tuvaletin o tarafta olmadığını biliyordum. Kaşlarını çattığında utancımdan yerin dibine geçecek gibi oldum. Kalabalığın içine karışıp olanları unutmaya hazırdım ancak fedai arkamdaki birine bakıp başını salladı. Arkamı dönüp kime selam verdiğine bakmaya fırsat bulamadan kırmızı halatı kaldırdı. Heyecandan başım dönüyordu.

Şaşkınlık içinde fedaiye bakarken saatler geçmiş olabilirdi. Ya da birkaç saniye. Bilemiyordum. Fikrini değiştirmeden perdenin arasından geçtim ve karanlık koridora daldım.

Koridor hatırladığımdan daha uzun görünüyordu ama bu muhtemelen karanlığın neden olduğu yanılsamaydı. İçerisi kalabalık değildi. Birkaç kişi duvarların dibinde oyalanıyordu. Salondakilerin aksine burada kimse bana bakmadı. Bir kişi bile benim olduğum tarafa dönmedi. İki taraftaki büyük pencere-

lerden içeriye hafif ışık yayılıyordu. Koridorda toplanmış insanların da bana bakmadıklarını, aslında birbirleriyle meşgul olduklarını fark etmem birkaç dakikamı aldı.

Kimseye ne yaptığını görecek kadar uzun süre odaklanmadım. Bir adam, yüzünü cama bastırdığı bir kadına arkadan yavaşça sürtünüyordu.

Olabildiğince göze çarpmamaya çalışıp tuhaf hareketlerden kaçınarak daha karanlık köşelerden yürümeye başladım. Koridorda yavaşça ilerlerken kalbimin atışını kulaklarımda hissedebiliyordum. Burada ne yapıyordum ben? Bu delilikti.

Ancak merakım yüzünden buralara kadar gelmiştim. Bu yüzden yavaş adımlarla koridor boyunca ilerlemeye devam ettim. Odalardan birine açılan pencere aralıktı ama içerisi çok karanlık olduğu için hiçbir şey görülmüyordu. Loş mavi ışıktan odanın diğer ucundaki hareketler seçilebiliyordu sadece. Birisi... kendini *dövdürüyordu.*

Ağzım kurudu. Önce başımı çevirdim ama sonra yeniden baktım.

Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Diğer tarafa baktığımda pencereye yaslanmış kadını gördüm. Arkasındaki erkeğin kulağına fısıldadığı şeyleri mırıltı halinde duyabiliyordum. Ne söylediğini anlayamasam da tahmin etmeye çalıştım. Aklımdan geçenler vücut ısımı arttırıyordu. Pencerenin arkasında içinde kimsenin olmadığı kırmızı bir oda vardı. İçeride ise duvardan sarkan adlarını tam olarak bilmediğim bir sürü obje vardı. Kırbaçlar, kürekler, kelepçeler... bu tür şeyler.

Benim zevkime uygun olmadığı için yürümeye devam ettim. Odanın ortasında durup manzaranın tadını çıkarırken birbirlerine kıkırdayan bir çiftin yanından geçtim. Kadın bana gülüm-

sedi ve adam da biraz daha hızlı yürümemi sağlayacak şekilde, "Merhaba," dedi. Kibarca başımı sallayıp yoluma devam ettim.

Karşı taraftaki oda, içinden ışık huzmeleri sızan siyah bir perdeyle kapatılmıştı. Yani izlenmek istemeyen insanlar odaları bu şekilde de kullanabiliyordu. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Cidden, *ben kimdim*?

İnşaat henüz bitmeden önce oturduğum taht odasına geldiğimde duraksadım. İçinde insanlar vardı. Birini eksik saymadıysam eğer üç kişilerdi. İçerisi loş ışıkla aydınlatılmıştı. Bu ışık içeridekileri ve hareketleri görmeye yetse de yüzlerini tanımaya yetmiyordu. Bir anda bu durumun bizim onları görmemizi ama onların bizi görememesini sağladığını anladım.

Bakışlarım hâlâ karanlık koridordan odadaki insanlara değip geçiyordu. Her ne kadar bu pencerelerin içeriyi izlemek için yapıldığını bilsem de öylece bakmaya devam etmek garip ve yanlış geliyordu.

Üstüne üstlük toplum içinde azmak da tuhaf bir histi.

İnce ve pamuklu iç çamaşırım an itibariyle sırılsıklam olmuştu. Yürüdüğümde oluşan her sürtünme omurgama kıvılcımlar gönderiyordu. Kendime dokunmak istiyordum fakat bunu kesinlikle yapmayacaktım. Buranın uygun olmayacağından değildi, sonuçta... nasıl bir yerde olduğum belliydi. Ama yapamazdım. Yapamazdım. Hayır. Bu çok tuhaf olurdu.

Yine de taht odasının önünde durup kendimi zorlayarak içeriye baktım. Burada durup onlara bakarken ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Bu yüzden kollarımı belime yerleştirdim.

Dev tahtta bir kadın oturuyordu. Başka bir kadın da onun önünde diz çökmüştü –tıpkı Garrett'ın bana anlattığı gibi. Diz çöken kadın, yüzünü diğer kadının bacaklarının arasına gömmüş, aklımdan geçen şeyi yapıyordu.

Ağzım kurudu. Onları izlemenin doğru olmadığını biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

Tahtın yanında duran kişinin kadın mı erkek mi olduğunu tam seçemiyordum. Kadının tahta yasladığı omuzlarını ve başını okşuyordu. Kadın birkaç dakikada bir yüzünü kapatıyor ya da yüksek sesle kıkırdıyordu. Sesini salondan yükselen müziğin sesinden ayırabiliyordum. Coşkulu olduğu söylenebilirdi ancak gülümsemeler ve inlemelerin yanında utanç ve zevk arasında gidip geliyordu.

Bacaklarımın arasındaki yoğunluk acı verici bir hal almıştı. Terlemeye başlamıştım. Kalçalarımı birbirine bastırdım ve kendime gerçekten hiç dokunmadan boşalabilir miyim diye merak ettim. Uyluklarım ince bir şekilde birbirine sürtünüyordu. Bu üç kat yünün üstünden kendini kaşımaya benziyordu.

"Eğleniyor musun?"

İrkilerek olduğum yerden sıçradım ama güçlü bir el beni belimden kavrayıp kendi bedenine doğru bastırdı.

Dudaklarını kulağıma dayayıp, "Sakin ol, Charlotte," dedi.

"Beni korkuttunuz."

"Sen de korkmaya hazırsın," dedi sırıtarak.

Kendime dokunurken ya da porno izlerken yakalanmış gibi hissediyordum. Buz banyosuna girmiş gibi baştan aşağıya utançla sarsıldım.

"Burada olmamam gerekiyor sanırım," diye fısıldadım ona doğru dönmeden. Hareket etmeme izin vermediği için birlikte taht odasındaki üçlüyü izlemeye başladık.

"Buraya gelebildiğine göre iznin var demektir. Zaten buraya gelmeni istiyordum." Yani fedainin işaretleştiği kişi Emerson'dı. Peki ya neden? Buraya son gelişimizde bu işlere burnumu sok-

mamam gerektiğini söylemişti. Şimdi de beni buna zorluyormuş gibi hissediyordum.

"Başkalarını izlemek çok tuhaf," diye fısıldadım.

"Ama izlemeni istiyorlar." Boğuk sesi içimi rahatlattı.

Bir an sessizce durup taht odasında gösteriyi izlemeye başladım. Vücudum hâlâ heyecandan titriyordu.

"Seni burada kimse göremez, Charlotte. Bu, sana özgür olduğunu hissettirmiyor mu? İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Dudaklarımı araladım ve göğsümdeki baskıya rağmen nefes almaya çalıştım. Vücudum patlamaya hazır saatli bir bombaya dönüşmüştü. Çığlık atmak istiyordum.

Emerson'ın vücudu arkamda dimdik duruyor, beni hâlâ belimden tutmaya devam ediyordu. Karanlık odadaki adam, kadınlarla birlikte tahtın önüne geçti. Eğilip diz çökmüş kadını öpmeye başladı. Ardından, onun arkasına geçene kadar hareket etmeye devam etti.

Ne yaptığını anladığımda dudaklarımdan hafif bir çığlık yükseldi. Elbisesini yukarı çekti ve pantolonunu indirdi. Ve o karanlıkta bile adamın kalçalarının seri hareketlerini seçmek mümkündü.

Başımı çevirerek başka tarafa bakmaya çalıştım. Ancak Emerson güçlü eliyle nazikçe çenemi tuttu, başımı tekrar pencereye çevirdi.

"İzle. Sen de bunu istiyorsun."

İstiyordum ama ayakta duracak halim kalmamıştı. Dizlerim çözülünce Emerson beni daha sıkı kavradı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye kekeledim.

"Burada kendine dokunabilirsin, Charlotte. Seni kimse göremez."

"Hayır," diye çıkıştım. "Yapamam."

Kalçalarım hareket etmeye başladığında sırtımın alt kısmında sert bir şey hissettim. Ona doğru yaslanıp sürtündüğümde inledi ve beni daha sıkı tutarak kalçalarını bana doğru ittirdi.

Derin nefes aldım. Gözlerim karardı.

Emerson sertleşmişti, bana sürtünüyordu.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı. "Bana bunu sen yapıyorsun."

Ben mi? Etrafımızdaki seks tabloları değil mi? Orgazm çığlıkları ve birbirine çarpan vücutların çıkarttıkları sesler değil mi?

Kalçalarımı geriye yaslamam onun üzerindeki etkimi öğrenmemi sağlamıştı. Emerson kulağıma doğru inledi.

Sebebi içinde bulunduğumuz karanlık ortam ya da Emerson'ın işi bu olduğu için olabilirdi ama yaptığımız şeyin yanlış olduğunu düşünmüyordum. Aksine doğru olduğuna inanıyordum. Sınırı aşmıyorduk. Sadece bu deneyimi paylaşıyorduk. Bu oldukça doğal ve normaldi. Kimseden utanmıyordum.

Elini koluma götürüp parmaklarımı yakalayana kadar aşağı kaydı. Ne yaptığını anlayamamıştım ki diğer eliyle elbisemi yakalayıp yukarı kaldırdı. Elimi külotumun içine soktuğunda neredeyse nefesim kesildi, artık düzgün düşünemiyordum.

"Kendine dokun, Charlotte."

İnledim. Direndim. Elimi çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Parmaklarım klitorisime ulaştığında, iç çamaşırımı çıkarmadan bile zevk alabildiğimi anladım. Bu noktada istesem de elimi çekemezdim.

"Utanmana gerek yok." Dudakları kulağıma değdi, ona yaslanarak gevşemeye başladım. Külotumu yana kaydırıp parmaklarımı klitorisime bastırırken başımın omzuna düşmesine izin verdim. Artık karşı çıkmaya tenezzül bile edemiyordum.

Taht odasındaki adam hızlanarak diz çökmüştü, sabit bir ritimle kadının içine girmeye devam ediyordu. İnlemeleri ve çığlıkları artık duyulabiliyordu. Bu sesler, beni daha kuvvetli ve daha hızlı bir şekilde doruk noktama doğru çıkarttı.

"İşte bu, Charlotte. Aferin."

Sözleri beni harekete geçirdi, vücudumda şimşekler çakmaya başladı. Parmaklarım klitorisimi hızlı daireler çizerek ovuşturuyorken kendimi çok iyi hissediyordum. Rahatlamıştım. Emerson'ın eli benimkinin üzerindeydi ama bana dokunmuyordu. Bunun yerine, bir eliyle kalçamı kavrayarak bana sürtünmeye başladı.

Bunun uygunsuz olduğunu aklıma dahi getirmiyordum. Uygunsuz kelimesi bu anın ve bu karanlık koridorun dışında kalıyordu. Çünkü şu anda istediğim tek bir şey vardı ve o da boşalmaktı. Artık halka açık bir yerde olmam umurumda bile değildi.

"Çok güzelsin. Haydi gel, bebeğim."

Kelimeler aşağıya bir övgü nehri gibi akarken, hızlı bir şekilde uçuruma doğru ilerliyordum. Gözlerim taht odasından bir an olsun ayrılmadı. Boşaldığımda neredeyse yere yığılacak gibi oldum. Emerson kollarını bana sararken, boştaki elimle takımının kumaşını kavradım.

"Mükemmel." Dudakları önce kulağıma, sonra yanağıma değdi ve boynuma doğru indi. Artık çevremi duyamıyordum. Kulaklarım çınlıyor, cildim uğulduyordu. Dalga dalga yükselen orgazm beni yere seriyordu. Eli yeniden ellerimi buldu. Parmakları tenime nazikçe dokunmaya başladı. Parmaklarını kü-

lotumun daha derinlerine sokmaktan çekinmedi. Orgazmımın kanıtlarına ulaştığında onu kavrayarak kaskatı kesildim.

Kulağımın dibinde inlemeye başladı. Sonra ıslak parmağını çekip ağzına götürdü. Parmağını dudaklarının arasından kaydırıp ıslaklığımı yalarken ona izlemek için arkamı döndüm.

Göz göze gelirken, "Emerson," diye fısıldadım.

Az önce yaşadıklarımızı sindirdiğim sırada aramızda uzun, sessiz bir saniye geçti. Çizgiyi aştığı için kendini kötü hissediyor muydu? Peki ya ben?

Hayır, kötü hissetmiyordum. Utanmayı ya da pişmanlık duymayı beklesem de hiçbir şey olmadı. Aksine, heyecanlıydım. Büyük bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyor ve artık geri dönmek istemiyordum.

Taht odasındaki üçlü seks sona erdi. Tekrar pencereye baktığımda kadınlardan birinin camın diğer tarafında durduğunu gördüm. Bakışları bir anlığına benimkilere takıldı ve ağzım açık ona baktım. Onda garip bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı, sanki onu daha önce bir yerde görmüştüm. Perdeyi kapatmadan önce bana göz kırptı ve kurnazca gülümsedi.

Emerson beni günahkâr koridordan çıkarır çıkarmaz tuvalete koştum. Birdenbire, bu loş ışıklı salon oldukça parlak görünmeye başlamıştı. Az önce yaptığım şeyi herkesin gördüğünü düşünüyordum. Biraz önce orada canlı porno izlerken *herkesin* içinde kendimi boşalttığımı *biliyorlardı.*

Tuvaletin loş aydınlatması beni mutlu etmişti. Burada parlak floresan ışıklar olacağından korkuyordum. Lavaboda ellerimi yıkadım. İçerisi altın varaklı aynalar ve parlak siyah taş tezgâhlarla kaplanmıştı. Tuvalet bile gösterişliydi.

Ellerimi yıkarken aynadaki yansımamı inceledim. Mutlu görünüyor muydum?

Kesinlikle Beau'yla olduğumdan daha mutlu hissediyordum. Ama bir şey eksikti. Ne olduğunu bilmiyordum.

Tam o sırada kabinden çıkan kadın lavabonun başına geldi. Yüzüne baktığımda, taht odasındaki kadın olduğunu fark ederek donup kaldım. O anda bana neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. O Madam Cilve'ydi.

Onu siyah deri kıyafeti ve kırbacı olmadan tanıyamayacaktım neredeyse. Yine de okuduğum *blog*'da bana Emerson Grant ve SPC hakkında bilmem gereken her şeyi anlatan samur saçlı dominant kadının ta kendisiydi. Aslında, beni eğitmeye devam ediyordu. Web sitesi, tüm kullanıcıları arasında en fazla tıklamayı benim tarayıcımdan almış olmalıydı.

Madam Cilve'nin benim için bir ünlüden farkı yoktu ve onun herkesin içinde başka bir kadının önünde diz çökmüş bir halde becerilmesini izlemiştim.

Beni fark ettiğinde vücudumu süzdü, ardından yüzüme bakıp gülümsedi.

"Muhteşemsin," dedi. Ağzım açık kalmıştı. Ben mi? Bu kadın, bu tanrıça, bana harika olduğumu söylüyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sersemlemiştim.

Ellerini kurularken gözlerini benden ayırmadı. Gitmem gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Gözlerinin içi gülerek bana baktı.

"Burası harika, öyle değil mi?"

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek başımı sallayınca konuşmaya devam etti.

"Kendin olabileceğin, istediğin şeyleri yapabileceğin ve bu özgürlüğü kendini kötü hissetmeden, yargılanmadan yaşayabileceğin bir yer olması ne güzel."

"Doğru." Ağzımdan zeki bir cevap çıkmadığı için kendimi kötü hissettim.

Bana doğru yürüdü, parmaklarını kolumda gezdirdi ve elimi tuttu.

"Emerson Grant buranın tanrısıdır. Tüm gece senin çevrende döndü. Sense çok gerginsin."

Onun adını duyunca sırtımdan aşağıya soğuk terler akmaya başladı. Onu tanıyor, hatta istiyor gibi konuşuyordu. Benim Emerson'ımı.

"Gergin değilim." Yalan söylüyordum. Keşke gerçekten gergin olmasaydım. Keşke onun gibi seksi ve kendine güvenen biri olsaydım. Emerson'ın istediği türden biri.

"Güzel. Gerilme. Kendin ol yeter. Buranın özelliği bu. Emerson hepimize özgür olabileceğimiz bir yer açtı."

"Hepimize mi?" diye sordum.

"Evet. Burasının sadece erkekler için olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Burada şahit olduğum her şeyi düşündüğüm için cevap veremesem de ona hak verdim.

Bu gece olan her şeyi göz önünde bulundurunca eve giderken Emerson'ın arabada sessiz kalması garipti. Arabayı sürerken bir anlığına ona baktım ve tanıştığımızdan beri onun hakkındaki düşüncelerimin ne kadar değiştiğini fark ettim. Artık karşımda ulaşamayacağım bir adam yoktu. Aksine hak ettiğimi düşünmediğim bir şekilde beni değerli hissettiren bir adamın yanındaydım.

Madam Cilve'nin söylediklerini düşündüm. Emerson gerçekten bir tanrı olarak mı görülüyordu? Bütün geceyi benim etrafımda dönerek mi geçirmişti?

Bir ay önce olsa kadına yanıldığını, beni Emerson gibi bir erkeği memnun edebilecek başka bir kadınla karıştırdığını söyleyebilirdim.

Ama artık değişmiştim ve öyle hissetmiyordum.

Emerson beni ona bakarken yakaladı. Bana dönerek, "Bu gece eğlendin mi?" diye sordu.

"Evet." Bu genel bir soru muydu yoksa özellikle koridorda geçirdiğimiz zamanı mı kastettiğinden emin değildim. Cevap her ikisi için de geçerliydi.

"Bir daha gitmek istersen üyelik ücretleri ödemene gerek yok. Yine de giriş sürecinden geçmen gerekecek. Bazı testler yaptırman ve bazı feragatnameler imzalaman..."

"Oraya sensiz gitmek istemiyorum."

Bir an göz göze geldik. Keşke aklından ne geçtiğini bilseydim. Çok mu yapışkandım? Kendimi kaptırmış gibi mi görünüyordum? Yoksa o da aynı şekilde mi hissediyordu? Emerson ile anlamlandıramadığım şeyleri yaşamak istiyordum. Ve bu seksle kısıtlı değildi –gerçi seksi de geri çevirmezdim.

Her şeyden çok onun ilgisini hissetmek, onunla bu dünyada yaşamak ve onun rehberim olmasını istiyordum. Sadece bir geceliğine değil. Kolundaki tek kadın ben olmalıydım, tamamen ona ait olmalıydım. Kendimi kalbimin kırılacağı gün için hazırlıyordum, hatta bunun olacağından emindim.

Emerson ve ben, çizgileri aşmadığımız ama müsamahaları da inkâr etmediğimiz garip bir belirsizliğin içindeydik. Ne olduğumuzu bilmiyordum ve hâlâ ne istediğimden tam olarak emin değildim. Tek bildiğim, bana şu an olduğu gibi baktığında, onunla her şeyi yapmak istediğimdi.

Evime vardığımızda, kapımı açmak için dışarı çıktı.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedim ve uzaklaşmadan önce yaklaşıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Keşke koridordaki o an için ona teşekkür edebilseydim ama 'Kendime dokunmama izin verdiğin için teşekkürler' diyebilecek kadar rahat hissetmiyordum. Yine de keşke bunun benim için ne kadar büyük bir an olduğunu öğrenebilseydi. Bu gece bir dönüm noktasıydı ama o bunu asla öğrenemeyecekti.

Kendimi geri çekmeye fırsat bulamadan eli boynumun arkasını kavradı ve yüzümü onunkinden sadece birkaç santim uzakta tuttu. Dudaklarını benimkilere değdirirken, "Sadece bu gece için," diye fısıldadı. Bu üç kelimeyle ne demek istediğini anlamıştım. Bu gece özeldi. Her zamanki pazartesiden cumaya, dokuzdan beşe, gerçekliğimizin dışında var oluyormuş gibiydi. Sadece bu gece için, bana dokunabilir ve beni öpebilirdi. Koyduğumuz kurallar ve çizdiğimiz sınırlar üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı.

Keşke beni daha sert öpseydi. Dudakları benimkileri sıyırıp geçmişti. Sakalını yüzümde hissetmek yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Ama Külkedisi için gece yarısının vuruşu gibi, bu küçük rüyamın da bitmesi gerekiyordu.

Çok geçmeden beni bıraktı ve gözlerinin içine bakmak için geri çekildim.

"Pazartesi görüşürüz, Charlotte."

"Tabii, efendim," diye yanıtladım ve bir anlığına donakaldı. Kelimelerim aramızda yankılanırken bakışlarımı gözlerine diktim. Gerçekten öyle demek istememiştim ama birden dudaklarımdan dökülüvermişti. Bu sözlerimin belli ki onun üzerinde bir etkisi olmuştu. Yüzünün her yerinden okunuyordu. Acaba yeni yardımcısı olduğumu düşündüğü ve bana diz çöktürüp kendisine 'efendim' diye hitap etmemi söylediği o ilk tanıştığımız günü mü düşünüyordu? Çünkü ben tam olarak o günü düşünüyordum.

Çabucak yanından uzaklaştım ve arkadaki küçük misafir evime giden kapıya doğru yürüdüm. Arabayla uzaklaşırken bile yüzündeki o ifadeyi ve o küçük, minicik anda nasıl hissettiğini düşünmeye devam ettim. Daha önce "sekreterlerinin" yaptığı gibi ona 'efendim' demiştim. Ona böyle davranmamı isteyip istemediğini sorduğumda, tam olarak hayır dememişti ki...

Bütün gece bunu düşünmeden uyuyamadım. Vücudum hâlâ heyecandan titriyordu.

Ertesi sabah, yeni bir amaçla uyandım. Çünkü pazartesi sabahı geldiğinde her şeyin farklı olacağını biliyordum. Çünkü her şeyin farklı olmasını istiyordum. Bu yüzden bütün gün odamdan çıkmadan araştırmaya, okumaya ve Emerson'ın ne istediğini tam olarak anlamaya çalıştım.

Hayır, *benim* ne istediğimi.

KURAL #16: HER ZAMAN HAZIRLIKLI OL.

Charlotte

Pazar günü Emerson'dan bir mesaj geldi.

Yarın saat 08.00'de kulüpte birileriyle görüşeceğim. Eve girebilirsin. 10.00 civarı dönmüş olurum.

Gönder tuşuna basmadan önce defalarca yazdım, sildim, yazdım, sildim. Nihayet gönderdim.

Peki, *efendim.*

Cevap gelmedi. Son sözü her zaman Emerson söylerdi. Bu da demek oluyordu ki onu susturmayı başarmıştım. İstediğimi elde ediyordum.

Pazartesi günü erkenden ofise geldim ve ön kapının kilidini açmak için bana verdiği kodu kullandım. İlk gün giydiğim kalem etek ve transparan bluzu giydim. Onu beklerken işlerime zar zor odaklanabiliyordum ki saat 10.15 olduğunda garaj kapısının açıldığını duydum. Çabucak masamı toparladım ve odanın ortasına koştum.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

Beni geri adım atmaktan alıkoyan tek şey, kendi kendimi sakinleştirmek için böyle şeyler söylemekti. Çünkü yaşananlar hakkında ne kadar çok düşünürsem, her şeyin bir o kadar çılgınca olduğunun daha çok farkına varıyordum. Ve bana nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana kızarsa, küçük düşecektim. Ama şaşırırsa, memnun olacaktım. Ve eğer hoşuna giderse... Tanrım, işte o zaman nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Garaj kapısının kapandığını duydum, sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Sonra yastığı yere attım (ipucu için teşekkürler, internet) ve dizlerimin üzerine çöktüm. Adımını atmak üzere olduğu kapıya baktıktan sonra, başımı eğdim ve ellerimi nazikçe kucağıma koydum.

Onu beklerken iliklerime kadar titriyordum. O mutfaktan geçerken ayakkabıları mermer zemine çarpıyordu –gittikçe yaklaşıyordu. Kalkmak istedim. Bu aptalcaydı. Bu kadar aptal olduğum için beni kovabilirdi.

Fakat artık çok geçti. Ayak sesleri ofis kapısına ulaştı ve durdu. O orada durup bana bakarken içeriye öyle bir sessizlik çökmüştü ki hareket etmeye cesaret edemiyordum. Gözlerimi kucağımdan ayırmadan bekledim.

"Sen... ne yapıyorsun?"

Bu soruyu soracağını biliyordum. Hazırlıklıydım.

"Uslu bir kız gibi davranıyorum," dedim ve ekledim. "Efendim."

Derin bir nefes aldığını duydum. Beni tersleyecek, kalkmamı ya da durmamı söyleyecekti. En azından denemiştim.

Fakat aksine, bana doğru sağır edici beş adım attı. Dokunacak kadar yakınımda durduğunda, parmaklarını çeneme uzattı ve başımı yukarı kaldırdı. Bana tepeden bakarken gözlerinde şefkat ve sıcaklık vardı. Bakışları bana kendimi pırlanta gibi hissettirmişti ve yaşattığı bu hissi tüm benliğime kazımak istedim.

"Sen çok iyi bir kızsın," dedi ve neredeyse bayılacaktım. "Nasıl itaatkâr bir kız olacağını öğrenmek ister misin?"

"Evet, efendim."

Ne diyeceğini düşünürken çenesi gerildi.

"Güzel. Ama her gün olmaz, anladın mı?"

Gülümsememeye çalıştım ama yine de kendime hâkim olamadım. "Evet, efendim."

"Sadece Charlotte olduğun günler olsun istiyorum, tamam mı?"

Sözlerini hazmederken omuzlarım yumuşadı. Sonra başımı salladım.

"Ve eğer sevmezsen, yapmak zorunda değilsin. Anlaşmamız gereken çok fazla konu var. Sınırlar, güvenlik ve bunun gibi şeyler, tamam mı?"

Hafta sonu yaptığım araştırmadan böyle bir şey söyleyeceğini bildiğim için tekrar başımı salladım. İletişimin en önemli şey olduğunu öğrenmiştim. Sınırları belirlemeliydik çünkü pek çok şey beklenmedik şekilde sonuçlanabilirdi.

Bu yüzden hazırlıklı gelmiştim.

"Sınırlarımı yazdım," diye cevap verdim ona bakarak.

Çenemi okşarken bir anlığına şaşırmış göründü. "Öyle mi yaptın? Görebilir miyim?"

Başımı salladım, ayağa kalkmak için hareket ettim ama omzuma hafif bir baskı uygulayarak yerden kalkmama izin vermedi.

"Olmaz. Benim için oraya sürün."

Dudaklarım aralandı ve vücudum ısındı. "Tabii, efendim." Önümden çekilince, dizüstü bilgisayarımın yanında duran çıktısını aldığım kâğıdı almak için masama ilerledim. Onu masadan

alırken bir an tereddüt ettim, aynı anda hem sürünüp hem de nasıl taşıyacağımdan emin değildim.

Kararsızlığımı fark ederek, "Dişlerinle," diye yanıtladı. Onun dediğini yaptım, kâğıdı ısırarak dört ayak üzerinde geri döndüm. Masasına yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş halde beni izliyordu. Ona ulaştığımda, diz çökerek oturdum.

Yavaşça başımı okşadı ve kâğıdı dişlerimden aldı. Sonra yazdıklarımı okumasını bekledim. En sinir bozucu kısım buydu çünkü itiraf etmem gerekirse o listede gerilmeme neden olacak pek çok şey sıralıydı.

"Bunu nereden buldun?"

"İnternetten yazdırılabilir bir liste buldum. Güzel mi?"

Bir an cevap vermedi. "Harika, Charlotte. Seninle gurur duyuyorum."

Kendi kendime gülümsedim. Listede iki yüzden fazla öğe vardı, sıralamayı kendim yapmak zorundaydım. Keskin sınır olduğunu gösteren sıfırdan, ilgili olduğumu ve kesinlikle yapılmasını istediğim beşe kadar her birine numara vermiştim. Listenin çoğu üç numaradan oluşmaktaydı; bu da nasıl olduğunu merak ettiğim konuların fazla olduğu anlamına geliyordu.

Başımı aşağıda tutmam gerektiğini biliyordum ama listeyi okurken yüzüne bakma dürtüme karşı koyamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, çoğu öğeyi numaralandırmak zor olmuştu çünkü cinsel ilişki içeriyorlardı. Emerson ile benim henüz o türden bir ilişkimiz yoktu. Tek bildiğim, onunla ne kadar çok birlikte olursam ve o sınırlarımı ne kadar zorlarsa, o kadar çok isteyeceğimdi.

Listeye göz atarken tek kelime etmedi. Yüz ifadesi de hiçbir şeyi ele vermiyordu. Tek bildiğim, şunun gibi şeyler okuduğuydu...

Tokat, üç.

Dayak, iki.

Servis etmek, beş.

Bağlamak, üç.

Ayakkabı yalamak, sıfır.

Seks, numarasız.

Aslında seks kategorisindeki her şey, kendine dokunmaktan, parmaklamaya kadar her şey numarasızdı. Numara vermem gerekirse sonuncusuna da sıfır verirdim.

Emerson'ın listeyi tamamlaması saatler sürmüştü sanki. Heyecanla beklemeye devam ettim. Çocuk gibi azarlanmayı bekliyordum. Ve en azından seks kategorilerinin altına üç veya dört koyduğum için pişman değildim ama nasıl yapabilirdim ki?

Geçen bir buçuk ay içinde öğrendiğim en önemli şey isteklerimi açıkça belirtmem ve seksin bu denli ciddi bir durum haline gelmesine gerek olmadığıydı. Seksin eğlenceli olması ve iyi hissettirmesi gerekiyordu. Benim istediğim de buydu... Öyleyse neden sadece istemekle yetinmemiştim?

Patronumdan.

Beau'nun babasından.

Tanrım, ben ne yapmıştım?

"İlginç," dedi bana bakmadan. Sonra kâğıdı masanın üzerine bıraktı ve bana döndü. "Fiziksel cezalardan hoşlanmıyorum, bu yüzden dayak ya da tokat konusunda endişelenmene gerek yok. Ama birkaç tanesini boş bırakmışsın, Charlotte."

Boğazımı temizledim. "Bilmiyorum..."

"Seks gerekli değil, biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Aslında," diye ekledi. "Sana bilmen gerekenleri öğretmeye hazırım. İtaatkâr bir kız olmayı öğrenebilirsin ancak bu süreçte aramızdaki ilişkiyi sürdürmek zorundayız. Hâlâ benim çalışanımsın ve Beau'nun... arkadaşısın."

Hayal kırıklığı yaşamıştım. "Tamam."

"Şimdilik, masana geri dönmeni ve günlük işlerini yapmanı istiyorum. Sessiz olacaksın ve soracağın bir şey varsa bana sadece *efendim* diye hitap edeceksin. Aksi takdirde masanda kalacaksın. Sana ihtiyacım olduğunda sesleneceğim ve ne dersem onu yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Başka bir hayal kırıklığı dalgasıyla daha vuruldum. Masamda sessizce oturmak mı? Bu kadar mıydı yani? "Evet, efendim," diye cevap verdim itaatkâr bir şekilde.

"Akıllı kız. Ayağa kalk bakalım." Bir elini bana uzattı ve beni ayağa kaldırırken parmaklarımı onunkilere doladım. Kalktıktan sonra bakışları yüzümden bluzuma kaydı ve ilk günkü gibi yine siyah sutyenimi fark etti.

"Haydi. İşe koyul," dedi. Sanki söylemek istediği bu değilmiş gibi sesi biraz gergindi. Sanki kendini tutuyordu.

Sonraki bir saat boyunca sandalyemde rahat oturamadan çalışmaya devam ettim. Benden ona kahve getirmemi ve öğle yemeği için bir teslimat siparişi vermemi istedi. Çoğunlukla normal bir iş günü gibiydi. Ama diğer tüm iş günlerinin aksine sessizdim ve onunla konuşmayı özlüyordum.

Öğle yemeğinden sonra Garrett, Hunter ve Maggie ile planlanmış bir video konferans toplantısı vardı. Görünüşe göre avukatlarıyla konuşacakları bir şeyler vardı ve o toplantıdayken benden ne yapmamı isteyeceğini düşündükçe geriliyordum.

"Charlotte, buraya gel."

Masamdan kalkıp yanına, işaret ettiği yere doğru gittim. Elimi tuttu.

"Ben toplantıdayken yanımda diz çökmeni istiyorum, tamam mı? Seni kimse görmeyecek."

"Tamam," diye mırıldandım.

Ters bir bakış attı. "Yani, evet... efendim."

"Çok güzel. Git yastığını al."

Diz yastığımla birlikte geri dönüp yere oturdum. Koltuğunun hemen yanındaki yere oturmama rağmen masasının arkasında kalıyordum... Ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Ben öylece otururken... o bilgisayarında bir şeyler yaptı. Bu haldeyken şu ana kadar yapmayı seçtiğim her şeyi dürüstçe sorgulamaya başladım. Beklediğim şey bu değildi. Bana ilgi göstermesini bekliyordum. Bu durumun seksi olmasını bekliyordum ve bir noktada bir şeyin, herhangi bir şeyin iyi hissettirmesini bekliyordum. İnternette herkesin övgüyle söz ettiği durum bu muydu yani?

Toplantısı başladı. O, kulübün ortaklarıyla sohbet ederken ben hiçbir şey yapamıyordum. En azından daha önce toplantılarda notlar alır ve faydalı olurdum. Ne komik. Kirli bir sır gibi saklanmış, masasına bakıyordum. Ama bunun üstesinden gelecektim. Ona görmezden gelinmekten hoşlanmadığımı söyleyecektim. Anlayışla karşılayacağına emindim.

Avukat toplantıya katıldıktan sonra, konuşmanın çoğunu Maggie yaptı. Emerson'ın gerilmeye başladığını fark ettim. Kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. Ben de ona. Şu an yaşadığımız her şey bana yanlış geliyordu. Bir şey yapmam gerekmiyor muydu?

Tam o sırada uzanıp saçlarımı yüzümden çekti. Gözleri hâlâ özlemle benimkilere kilitlenmişken, tekrar tekrar saçlarımı okşamaya devam etti.

Karşı koymak istedim. Bunun ne kadar alçaltıcı olduğunu ve kendimi ne kadar aptal hissettiğimi ifade etmek istedim. Ancak ilgi dolu her hareketinde beklemediğim bir şey vardı. Aramızdaki

bu içgüdüsel bağlantı daha önce diğer erkeklerle hissettiğimden çok daha güçlüydü. Bana hayranlıkla dokunuyordu ve o bunu yaparken omuzlarının yumuşadığını, yüzündeki gerginliğin eridiğini görebiliyordum.

Arka planda Maggie ve avukat konuşmaya devam ediyor ama Emerson onları dinlemiyordu. Ben de dinlemiyordum. Şu anda kendi ayrı dünyamızda yaşıyorduk.

Yavaşça sandalyesini geriye itti ve bana doğru dönerek bacağını bana gösterdi, ben de içgüdüsel olarak yanağımı baldırına yasladım.

"Mükemmel," diye fısıldadı. Övgüsü göğsümü kabarttı.

Benim istemediğim hiçbir şeyi yapmıyordu. Aramızda ortak ve oldukça güçlü bir ilişki vardı. Hatta sarhoş ediciydi.

İri eliyle saçlarımı okşadı. Gözlerimi kapattım, güveninin ve sakinliğinin üzerime nasıl yayıldığını anlamaya çalıştım. Acaba o da bunu hissedebiliyor muydu? Hissettiğinden ve aramızdaki bu bağlantının karşılıklı olduğundan neredeyse emindim.

Maggie bilgisayardan, "Emerson," diye seslenince ona baktı. Sessizliğimizi bozduğu için ondan neredeyse nefret edecektim. "Toplantı bittikten sonra Charlotte'a o dosyaları göndermesini söyler misin? Bu gece onların üzerinden geçeceğim."

Emerson, "Evet, söylerim," diye yanıtlayınca ona baktım. Beni kamerada göremiyorlardı. On beş dakika öncesinin aksine, aniden onun küçük kirli sırrı gibi hissetmek hoşuma gitmeye başlamıştı. Çünkü artık her hareketi kasıtlıydı. Dikkati kasıtlıydı. Ve kabul etmekten çekinsem de istediğim şey buydu.

Diğerlerinin benim burada oturduğumdan, her gün onun için bunları yaptığımdan şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordum. Emerson'ın neyi sevdiğini biliyorlardı. Bunun için kızları işe aldığını biliyorlardı. Onlara sadece sekreteri olduğumu söylese bile benim de bunu yaptığımdan şüphelenebilirlerdi.

Nedense, gerçekten bilmelerini istiyordum. Aniden, herkesin bilmesi arzusuyla dolmuştum.

Daha önce sahiplenilme arzum hiç olmamıştı ama birdenbire dünyanın Emerson Grant'e ait olduğumu bilmesine ihtiyacım olmuştu. Çok saçmaydı...

Toplantı sona erdi ve iş günümüz başladığı gibi devam etti. Uzun zamandır ilk kez, saat beşe geldiği için rahatladım. Bu garip günün bazı anlarını sevmediğimden değil, tekrar Charlotte ve Emerson olmaya hazır olduğum için rahatlamıştım. Artık biz olacaktık.

Beşte masamdan başımı kaldırdığımda, bu noktada ne yapacağımı tam olarak bilmediğimi fark ettim. Sahneyi sona erdırip bugün burada tuhaf bir şey olmamış gibi veda mı etmeliydim?

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana baktı. "Bugünlük bu kadar yeter, Charlotte."

Alışkanlıktan, "Evet, efendim," diye cevap verdim. Tereddütle ayağa kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Bana baktığını hissedebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Çantam omzumda ona doğru döndüm. Omuz silkerek, "Değişikti. Ama hoşuma gitti," dedim.

"Hangi bölümleri beğendin?" Büyük koltuğunda arkasına yaslandı ve delici bakışlarını üzerimden çekmedi.

"Hmm..." Beni test ediyormuş gibi hissettiğim için ne diyeceğimi bilemedim. "Önemli olan benim neyi sevdiğim değil, öyle değil mi? İtaatkârınız olarak benim işim sizi memnun etmek."

Son altı haftadır sevmeye başladığım o çarpık, kurnaz gülümseme yüzüne yayılırken etkilenmiş görünüyordu. "Dersine çalışmışsın."

"Ben hiçbir şeyi eksik yapmam, Emerson. Bunu şimdiye kadar öğrenmeliydin."

Gülümsemesi büyüyerek gözlerine ulaştı ve yanaklarına gamzeler yerleşti. "Evet öğrendim." Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Aramızda birkaç adım bırakarak, "Ama yine de gerçekten merak ediyorum. Bugünün hangi kısımlarını beğendin?"

Sanki BDSM[3]'den değil de öğle yemeğinden bahsediyormuşuz gibi sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes verdim. "Toplantı sırasında size yardımcı olduğum, sinirlerinizi yatıştırdığım kısmı sevdim. Sizin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

"Ben de benim için bir şeyler yapmanı seviyorum."

Ona bakarken o sıcak his geri geldi.

"Nasıldım?" diye sordum nefes nefese. İltifat almak için uğraşıyordum. Nihayetinde o iltifat etmeyi seviyor, ben de iltifat almayı seviyordum.

Uzanıp çeneme dokundu. Başımın tepesinden parmak uçlarıma kadar iliklerimde hissedebildiğim sert bir tonda, "Çok iyi iş çıkardın," diye cevap verdi. "Sana bunu söylememden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Hmm."

Çenemi okşadı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Parmakları yüzümden ayrıldığında, her gün yaşadığım tanıdık hayal kırıklığı bedenimi sardı. Ne zaman Emerson'ın dokunuşundan uzaklaşmak zorunda kalsam, bunu hissediyordum. Bu hisse bir türlü alışamayacaktım ama başka çarem yoktu.

Evinden ayrılırken kendime her gün hatırlattığım şeyi söyledim: *Emerson'a asla istediğim gibi sahip olamayacağım, bu yüzden buna alışsam iyi olur.*

---

[3]Bağlama, Efendi ve İtaatkâr, Sadomazoşist, Sadist ve Mazoşist eylemler barındıran fantezi. (ç.n.)

KURAL #17: ONU İÇİNDEN SÖKÜP AT.

Emerson

Yansımam tuvalet aynasından bana bakıyordu ama önümdeki adama odaklanamıyordum. Gözümün önünde Charlotte'ın ofisimin ortasında diz çökmüş hali vardı. Görüntü zihnimde tekrar tekrar dönüyordu. Bu nasıl olmuştu ki?

Abartmış mıydık? Yoksa işleri çoktan batırmış mıydım?

Ancak zihnim arzuyla doluyken pişmanlığa yer kalmamıştı. Ona yapmak istediğim şeyler... Tanrım, çalışırken onun elbiselerini çıkarmak, yüzüne dokunmak, onu kucağıma oturtmak ve mükemmel vücudunu okşamak istiyordum. Onun yerinde başka biri olsaydı, bunları çoktan yapardım. Fakat kimseyi onu istediğim gibi istememiştim.

Yıllarca, bu baskın arzuların benim bir parçam olduğunu kabul ederek yaşamıştım. Bundan memnundum ama gelen kimseden asla tam olarak tatmin olamamıştım. Şimdi arzularım her zamankinden daha güçlüydü ve Charlotte'ın gerçekten benim için mükemmel olabileceğine dair korkunç bir fikre kapılmıştım. Bu sorunun ta kendisiydi.

O *Beau'nun* kız arkadaşıydı. Bunu devam ettirmem doğru olmazdı.

Kahretsin ki zihnim bu fikri kabul etmek istemiyordu. Üstümdekileri çıkarıp duşa girdim. Bugün olanlar kafamı karıştırmıştı ve oğlumu geri almaya yeniden odaklanabilmem için temizlenmem gerekiyordu.

Görünüşe göre aletim de bu fikri kabul etmiyordu çünkü tamamen konuya odaklanmış haldeydi. Toplantı esnasında onun saçını okşarken, zevkle mırıldanışını düşünmeye devam ediyordum.

Cumartesi gecesi röntgenci koridorunda olanları unutmadığını söylememe gerek bile yoktu. Her şey o gece başlamıştı. Onu kulüp açılışına götürmemeliydim, onu o koridora kadar takip etmemeliydim. Ve ona bu şekilde dokunmamalıydım.

Olaylar bizden bağımsız gelişmişti. Ona dokunmuş, onun tadına bakmıştım. Kulüpte yaptığımız tam olarak buydu. Günlük hayatımızdaki kişisel bağları ve ilişkileri bir kenara bırakıp bedenlerimizin deneyimlemek için can attığı özgürlüğü yaşıyorduk. Yanına gitmeseydim, kendine dokunma cesaretini bulamayacak ve orgazm yaşayamayacaktı.

Aletim olanları hatırlayınca seğirdi. Kendini okşama şekli, çıkardığı sesler, uyarılmanın tadı ve kollarımda ne kadar iyi hissettiğini hatırladım. Sanki kollarıma ait gibiydi.

Aletimi hafifçe okşadım ama bırakmama izin vermedi. Charlotte'tan başka bir şey düşünmeme izin vermedi. Zihnimde o mükemmel dudakların aletimin etrafını sardığını hayal ettim.

Ben masamda otururken onun bacaklarımın arasına girip, aletimi ağzına aldığını düşünmeye başladım. Mükemmel küçük sekreterim.

Lanet olsun. Elim hızlanırken diğer elimi seramiklere dayadım. Bu çok yanlıştı ama belki bu onu sistemimden çıkarmama yardımcı olacaktı. Ona böyle sahip olmamın tek yolu buydu –hayalimde. Eğer insanlar oğlumun kız arkadaşını düşünerek mastürbasyon yaptığımı bilseydi...

Ama kendimi fanteziye çoktan kaptırmıştım: Aletimi okşuyor, bana *efendim* diyordu... Yüzünün her tarafına sıcak bir

şekilde boşalırken o iyi bir kız gibi gülümseyerek aletimi yalamaya devam ediyordu.

Sonunda boşaldığımda göğsümden korkunç bir inleme sesi yükseldi. Kalbim göğsümde çılgın gibi atıyor, aletim durmuyordu. Sevişmeye ihtiyacım olduğu çok açıktı. Şu an yaşadığım durum kesinlikle normal değildi.

Yarın Charlotte'a fantezilerini gerçekleştireceği kişi olamayacağımı söylemeliydim. Bu durum hoş değildi ve benim işe odaklanmam, oğlumu geri almaya çalışmam gerekiyordu. Duştan çıktıktan sonra havluyla kurulandım. Bana mesaj atmıştı. Gelen fotoğrafı gördüğümde gözlerim kocaman açıldı.

Ucunda kelepçelerin olduğu dev, ahşap X şeklinde bir çerçeve.

Fotoğrafın altına şöyle yazmıştı:

Araştırma yapıyordum da. Bunlardan denedin mi hiç?

Ellerimle yüzümü ovuşturup derin bir nefes aldım.

Hayır, denemedim. Bu tarz tepki oyunlarına açık değilim.

Cevap balonu şişmeye başladı.

Tepki oyunlarını araştırıyorum.

İnledim. Bu yaşadığımız şey yanlıştı. Onu bu yaşam tarzına yönlendiriyordu. Fakat o yetişkindi. Her şey rızaya dayalıydı. Onu istemediği hiçbir şeye zorlamıyordum. Başımı sallayarak telefonumu yanıma alıp çarşafın altına girdim ve aletimi beni bu gece rahat bırakması için ikna etmeye çalıştım. O sırada mesaj geldi.

Ben de pek hoşlanmadım sanırım. Bir sorum var.

Nedir, Charlotte?

Her şey cinsellikle alakalıyken bunları seks yapmadan denemek mümkün mü?

Telefonumu hayal kırıklığı içinde yatağın diğer ucuna fırlatmaya çok yaklaşmıştım. İç çamaşırım yükselmeye başladığına göre aletim bunun bir davet olduğunu düşünüyordu. Ödül bekleyen bir köpek yavrusu gibi gelen her yeni mesaj sesiyle irkiliyordu.

Vereceğim cevabı uzun uzun düşündüm. Sorun şuydu ki Charlotte'ın ne amaçla bunu sorduğunu bilmiyordum. Tüm bu fantezilerin sonunda seks yapmak istiyor ve böyle olacağını mı umuyordu yoksa seks yapmaktan korkuyor ve sadece bu yaşam tarzını mı öğrenmek istiyordu? Sorularında oldukça açıksözlü olmasına karşın duyguları konusunda çok dikkatli davranıyordu.

Sonunda ben de dürüst olmaya karar verdim... ve dikkatli.

Bu mümkün. Sadece seçeneklerimiz sınırlı. Evet, Sahip/İtaatkâr ilişkisi çoğunlukla cinsel niteliktedir ancak ilişkinin dinamiği bundan ibaret değildir. Ve bu dinamik, benim en çok sevdiğim şeydir.

Hemen cevabını yazmaya başladı.

Yani son "sekreterlerinizle" seks yapmadınız mı?

Tekrar inledim. Bana ne yaptığını biliyor muydu gerçekten? Onu ne kadar çok istediğimi ve bana böyle şeyler sorduğunda bunu inkâr etmeyi ne kadar zorlaştırdığını anlıyor muydu?

Bu soruyu cevaplamak acı vericiydi. Ona dürüst olmak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

Çoğuyla seks yaptım.

Cevap vermesi normalden daha uzun sürdü.

Anladım.

Mesajını beklerken gerildim. Keşke ona, onu ne kadar çok istediğimi söyleyebilseydim. Bunu yapamazdım. Sonunda attığı mesaj kalbimi kırdı.

Bunu söylediğime ben bile inanamıyorum ama boyun eğmeyi seviyorum. Ben sadece senin için yeterli olmak istiyorum. Seni gururlandırmak istiyorum.

Seks yapamasak da... :(

Ekrandaki kelimeler yavaş yavaş lav damlası gibi omurgamdan aşağı aktı. Aletim ikinci raunt için hazırdı. Aslında beni etkileyen şey üzgün surat emojisi olabilirdi. Ekranımdaki küçük kaş çatma emojisi her şeyi siktir etmeme neden olacaktı. Hemen şimdi havuz evine giderek onu dizlerinin üzerine çöktürüp, aletimi o mükemmel ve geniş kalçalarının arasından sokarken onu becermem için yalvartacaktım. Yanıtımı fazla düşünmeden hızlıca yazdım ve gönderdiği son mesajı tamamen görmezden gelmeyi seçtim.

Bugün beni çok gururlandırdın.

Ve fazlasıyla yeterlisin.

Mükemmelsin.

Gönder'e bastığımda göğsüm şişti. Bu uyarılmadan daha fazlasıydı. Onu becermekten ya da bana *efendim* dediğini duymaktan daha fazlasıydı. Yirmi yaş daha genç olsaydım, tam olarak isteyeceğim türden bir kızdı. Beau onu nasıl elinden kaçırmıştı anlamıyordum. Ama her geçen gün bu kıza daha çok bağlanıyordum.

Telefonum başka bir mesajla çaldığında, ne yazdığını okumaktan korktum. Çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Teşekkürler, efendim.

Tanrım, ben mahvolmuştum.

KURAL #18: UZAKTAN KUMANDALI VİBRATÖR TAKMAK SENİN SORUMLULUĞUNDADIR.

Charlotte

Eğlenceden yoksun bir gündü. Sadece Charlotte olmam gereken günlerden birindeydim. O da efendim değil, sadece Emerson'dı. Aferin, yoktu. Tabii, efendim, yoktu. Sıradan bir sekreterlik günüydü işte.

Bu işi gün aşırı yaptığımız için giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradığımı hissediyordum.

Neyse ki bugün kulübe gelmiştik. Emerson'ın bazı seks oyunları tedarikçileriyle toplantısı vardı. Bu yüzden bugünden şikâyetçi olmam doğru olmazdı. Kulübe vardığımızda, Emerson'ın peşinden herkesin toplandığı yere doğru yürüdüm. Garrett, Maggie, Hunter, hatta artık tozlu kıyafetleri ve baretiyle değil, sıkı kot pantolonu ve koyu renkli göğüs kıllarını açıkta bırakan V kesimli tişörtüyle gayet şık görünen inşaat işçisi Drake de oradaydı. Bakışlarım kıyafetine gereğinden uzun süre takılınca ona baktığımı fark etti. Ardından bana göz kırptı. Yüzüm bir anda kızardı ve hemen başka yöne döndüm.

Gözlerim beni takip eden Emerson'a kaydı. Drake kadar mutlu görünmüyordu. Aslında kaşlarını çatmış halde bana bakıyordu. Lanet olsun... Neden böyle bakıyordu ki? Ne yanlış yapmıştım?

Ben neler olduğunu soramadan tanımadığım bir kadın ön kapıdan içeri girdi. Baştan aşağıya siyahlara bürünmüş, siyah

bir tote çanta taşıyan uzun boylu kızıl saçlı biriydi. Omuzlarından beline dolanan bir kemer takmıştı. Elimde olmadan ona bakakalmıştım. Kemeri moda parçasından çok kendine has duruyordu. Ona yakıştırmıştım doğrusu. Güçlü, baskın ve seksi görünüyordu. Yüzündeki parlak gülümsemeyle kendini herkese tanıttı.

Sonra gözlerini Emerson'a çevirip duraksadı. Neşeli ve cilveli bir gülümsemeyle, "Merhaba, Emerson," dedi. Bir anda tüylerim diken diken olmuştu.

Gülümsememeye çalışarak, "Monica," diye yanıtladı. "Nasılsın?" Birbirlerini tanıyorlardı.

"İyiyim. Sen?"

"İyiyim, teşekkürler. Artık kendi işini mi yürütüyorsun?"

"Evet," dedi çantasını daha sıkı tutarak. "Ve işler harika."

"Seninle gurur duyuyorum," diye yanıtladı Emerson. Yüzümde sabitlemeye çalıştığım sahte gülümseme solmaya başlamıştı. Emerson'ın başka birini övdüğünü duyunca çığlık atmak istemiştim.

Bana bakarak, "Bu senin yeni sekreterin mi?" diye sordu.

"Evet. Bu Charlotte. Charlotte, lütfen Monica Taylor'la tanış. Eski çalışanım."

Emerson'a doğru baktım ama hiçbir şey çaktırmıyordu. Yüzünde boş bir ifade vardı. Gözleri vücudumun üzerinde gezinip beni tartarken, ayaklarımın üzerinde rahatsızca kıpırdandım.

"Tanıştığıma memnun oldum, Charlotte."

Bana haddimi hatırlatmak ister gibi başını hafifçe salladı. Ona selam vermemi istiyordu. Bana emrediyordu. Bunu ancak bugün Efendi/İtaatkâr günü olsaydı yapabilirdi. Beni çevreye göstermeye mi çalışıyordu? Yeni sekreterinin ne kadar iyi olduğunun görülmesini istediği için mi yapıyordu?

Çok fena... Çünkü şimdiden ona karşı koymak istiyordum.

Eski sekreteriyle tanışmak istemiyordum. Onun önünde nasıl diz çöktüğünü ve onun kulağına övgü dolu sözleri fısıldadığını tahmin edebiliyordum.

Aniden, yerimin doldurulabilir olduğunu fark ettim. Bu dayanılmaz gerçek bir tren gibi üzerimden geçerek dizlerimin bağını çözdü. Aslında aptal değildim. Benden önce başka kızların varlığını biliyordum ama onlarla tanışmak istemiyordum. Onunla muhtemelen yattığını düşününce iyice kahroldum. Bugünün o günlerden biri olmadığını bildiğimiz halde bana onu selamlamamı emretmesine de sinir oldum. Sırf o söyledi diye bu rolü oynamayacaktım.

Bu yüzden dişlerimi sıktım ve sahte bir gülümsemeyle, "Selam," dedim.

Gözümün ucuyla yüzünün düştüğünü gördüm. Bana dik dik bakarken çenesi seğiriyordu. Doğrudan bana odaklanmış hayal kırıklığıyla dolu bakışı, dondurucu soğukta yağmurun altında durmak gibiydi. Monica'nın gözleri açıldı ama grubun geri kalanını selamlarken bana hiçbir şey söylemedi.

Hem inattan hem de korkudan Emerson'a bakmaktan kaçınıyordum.

Monica getirdiği her şeyi cam vitrinde sergileyerek sunumuna başladı. Müşterilerin burada kulüpte kullanabilecekleri bir dizi oyuncak getirmişti. Dildolar, vibratörler, kelepçeler, kremler, losyonlar, kayganlaştırıcılar. Aklınıza ne geliyorsa işte. Dikkatimi anlattıklarına vermek istiyordum ama Emerson'ın bana karşı olan hayal kırıklığı dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Öyle ki bu his yüzünden *kendi* hayal kırıklığımı baskılıyordum.

Öte yandan Monica'nın dikkatini tamamen Emerson'a verdiği gerçeği yüzünden elimden bir şey gelmiyordu. Sunum bit-

tikten sonra Maggie, Monica'ya kulübü gezdirmeyi teklif etti. Bir anlığına mükemmel günümü pusuya düşüren bu sürtükten kurtulmak üzere olduğumuzu düşünerek derin bir nefes aldım.

Ama Monica ışıldayan gülümsemesiyle bize doğru döndü ve "Emerson, kulübü seninle gezmeyi çok isterim," dedi. Onun, Emerson'ın koluna dokunuşunu izlerken kan beynime sıçradı. Bu kadından öyle nefret ediyorum ki ona vurabilirdim. Hızla peşlerine düşmek için bir adım attım ama Emerson bana doğru döndü, kolumu tutarak karanlık ve alçak bir sesle, "Burada kal," diye fısıldadı.

Ağzım açık kaldı. Bu söylediğinde ciddi miydi?

Onunla ne yapacaktı? Onu özel odalardan birine götürüp...

"Peki," diye mırıldandım ve arkamı döndüm. Tam bu anda benden, "Tabii, efendim," cevabını alacağını düşünüyorsa kafayı yemiş olmalıydı.

Onların uzaklaşmasını izlerken gözlerim doldu. Olduğum yerde daireler çizerek kendi kendimi telkin etmeye çalıştım. Bu kadar sinirlenmeme gerek yoktu.

Niye bu kadar umurumdaydı ki? O benim erkek arkadaşım değildi. Birbirimiz üzerinde hiçbir hakkımız yoktu. Bana hiçbir zaman öyle dokunmayacaktı. Bu yüzden takıntılarımı aşmam gerekiyordu. Ne aptalca! Aptalca bir takıntı. Onun müstehcen sekreterinden fazlası olmayacaktım.

Salonun yan tarafında oyalanmaya devam ederek, Monica'nın teşhirde bıraktığı oyuncaklara bakan Drake ve Hunter'dan uzak durmaya çalıştım. Onlar aralarında sessizce konuşuyorlardı ama ben onları dinlemiyordum. Boş kulübün bir yerlerinde baş başa kalan Emerson ve Monica'yı düşünmekle meşguldüm.

Birkaç dakika sonra adımın söylendiğini duydum.

"Charlie, buraya gel."

Başımı kaldırdığımda, Drake'in bana gülümsediğini ve el salladığını gördüm. Emerson'ın aksine, bana tercih ettiğim isimle hitap ediyordu. Huysuzluğumu üzerimden atamayarak onlara yaklaştığımda koluma dokundu.

"Hunter'ın seçim yapmasına yardım eder misin?"

Hunter hemen başını salladı. "Kızı yalnız bırak. Bana yardım etmek istemiyor." Drake'in aksine, Hunter biraz daha içine kapanıktı. Gözlerimin içine bile bakamıyordu. Grupta evli olan tek kişi oydu ve karısı muhteşem bir yoga stüdyosu sahibi çok güzel bir kadındı. Bu yüzden onu suçlayamıyordum. Ben de onun yerinde olsam bu ilişkiyi tehlikeye atamazdım.

"Ne oldu?" diye sordum.

Drake başını öne eğdi. "Bunları denememiz gerektiğini söyledi..."

Elinde parlak pembe silikondan yapılmış U şeklinde bir cihazı tutuyordu. Kaşlarımı kaldırarak cihaza baktım. "Peki, dene o zaman, Drake. Bir şans ver."

Oyuncağın vajina için olduğu açıkça belli olduğundan Hunter gülmeye başladı. Bu, küçük siyah uzaktan kumandalı bir vibratördü.

Kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakarak, "Bana göre değil," dedi. "Ama Isabel için bir tane almak istiyor."

"Öyleyse al. Seveceğinden eminim."

"Bence onu dışarı çıkarken, yani akşam yemeğine çıktıklarında falan takabilir. Ama Hunter bunu saklayamayacağını düşünüyor."

Drake, pembe vibratörü bana uzattı ama elini hemen geri çekmedi. O kadar iyi flört ediyordu ki onun yaptığı büyücülük gibi suç sayılmalıydı. O gözlerle o gülümseme için kundakçılık yapar, sonrasında muhtemelen hiçbir şey hatırlamazdım.

Elindeki düğmeye basarak küçük vibratörü çalıştırdı. İnce bir titreşim omuriliğimde bir heyecan sarsıntısına neden oldu.

"Bence bu senin ne kadar titreşim açtığına bağlı," dedim. O yoğunluğu arttırarak bana bakarken ağzım kurumuştu. Cihaz avucumda yüksek sesle titriyordu.

"Ne kadar seksi?" diye sordu. "Halka açık bir yerde, bunu bacaklarınızın arasında hissederek oturmak ve tepki verememek."

"İmkânsız," diye yanıtladım nefes nefese.

"Öyleyse dene. Kesin olarak bilmek istiyorum." Hâlâ o lanet olası bakışlarını üzerime dikmişken nefes almakta zorlanıyordum.

"Ciddi olamazsın," diye yanıtladım başımı eğerek.

"Sana meydan okuyorum," dedi beni tanıyormuş gibi. Ben meydan okumayı geri çevirecek türden bir kız değildim.

Belki Emerson'a kızgın olduğumdan ya da bugün zaten bir kere çuvalladığımdan, onu daha fazla kızdıracağını bildiğim bir şey yapmaya karar verdim. Vibratörü avcumun içine aldım ve Drake'in gözlerinin içine bakarak, öpüşecekmişiz gibi ona doğru eğildim. "Peki."

Ben ıslak mendillerinden birini alıp oyuncağı temizlerken o da titreşimi kapattı ve gülümsedi. Yan taraftaki tuvalete yöneldim. Hunter'ın arkadaşına başını salladığını gördüm. Drake ile bir şeyler yaşamaya niyetim yoktu. Bundan zevk alacağımdan emin olsam da bu çok yanlış olurdu. Sonunda Emerson'ı tamamen delirtmekle kalmaz, aynı zamanda çok sevdiğim işimden olurdum.

Banyoda, vibratörle birlikte kabine girerken ellerim titremeye başladı. Bir kez daha kendimi 'ne halt ediyorum böyle?' dediğim bir olayın içinde bulmuştun. Ama söylediğim üzere bunu yapacaktım.

Oyuncağın bir tarafı kalın ve şişkin diğer ince ve yastıklıydı. Monica'nın talimatlarına göre, kalın taraf içeri girerken G noktasına dokunarak titreyecekti. Erkeklerle yaşadığım deneyimlerde G noktasını bulan olduğunu söyleyemeyeceğim için, bu aletten de şüpheliydim. Derin bir nefes alarak eteğimi yukarı çektim, külotumu aşağı indirdim ve kalın tarafını girmesi gereken yere soktum.

Klitorisime tam oturarak bir nevi yerine kenetlendi. Külotumu yukarı çektiğimde eteğimin altında saklı küçük bir sır gibi duruyordu. Kabinden çıkarken içimde bir şeyin olduğu hissi garipti. Alet her adımda klitorisime doğru hareket ettiği için tuvaletin kapısında durmak zorunda kaldım. Henüz çalışmıyordu bile. Bunu bir sır olarak saklayamayacağımdan endişeleniyordum.

Omuzlarımı kaldırıp gülümsemeye çalışarak banyodan Drake ve Hunter'ın beklediği yere doğru yürüdüm. İkisi de dikkatle beni izliyordu. Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Sonra Drake'in sağ elini hareket ettirdiğini gördüm.

Aniden külotumdaki alet vızıldadı ve gözlerim büyüdü.

Lanet olsun.

Hareketi o kadar iyiydi ki şimdiden ıslanmaya başlamıştım.

"Bekle, bekle, bekle!" diye seslendim.

Drake gülüyordu. "Hadi ama bu en düşük ayar."

Kahretsin. Arkamı dönüp onu çıkarmak için tuvalete koşmak üzereydim. Bunu yapamayacaktım. Sonra eli tekrar hareket etti ve lanet şey canlanarak klitorisimde daha da güçlü bir şekilde vızıldadı.

"Drake!" Gelmemek için kendimi zor tutarken yere doğru eğilerek bağırmaya başladım. *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

Durduğunda üzerine atıldım. "O lanet şeyi bana ver!" Bağırmama rağmen elimden tuttu. Oyuncak tekrar çalışmaya başladığında, bedenine yaslanarak uzaktan kumandaya uzandım.

Elimde olmadan en tiz, en küçük düşürücü çığlık dudaklarımdan kayıp gitti. Sanki bir saniyeliğine porno müziği çalmaya başlamıştı. Drake kahkahalar atıyordu.

"Sen bir pisliksin!" Elimle ağzımı kapatarak bağırmaya devam ettim. O sesi az önce çıkardığıma inanamıyordum. Zavallı Hunter eliyle yüzünü kapattı. Pancar kırmızısı olmuştu. Ben Drake ile uzaktan kumanda için dövüşüp aynı zamanda istediğim dışında herkesin önünde orgazm olmamaya çalışırken bize bakmamaya çalışıyordu.

Drake'le göz göze geldiğimiz anda boğucu bir şekilde, "Senin de hoşuna gidiyor," dedi. Lanet olsun. Bana bakışı ve şu anda vücudumun hissettikleriyle kesinlikle istemediğim bir şeye doğru gidiyorduk. Bu olanları hemen durduramazsam, çok pişman olacaktım.

Sınırları aşmak istediğim tek bir kişi vardı ve o Drake değildi.

Salonun diğer tarafından karanlık bir ses, "Neler oluyor?" diye kükredi. Bir anda donup kaldım.

Titreşim aniden durdu. Kendimi Drake'in vücudundan uzaklaştırdım. Hızla arkamı döndüğümde Emerson'ın yüzünde korku dolu ifadeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Aman Tanrım, vibratörü öğrenecekti. Aslında onu kızdıracağı için öğrenmesini isterdim. Nihayetinde onu kızdırmak istiyordum. Bu beni şımarık kız çocuğu yapar mıydı?

Ama şimdi ona ihanet etmişim ve bir şekilde incitmişim gibi baktığı için öğrenmesini istemiyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım.

"Bir şey yok. Charlotte'la deney yapıyorduk," dedi Drake. Ona döndüm. Aman Tanrım, ona söyleyecekti, öyle değil mi?

Emerson'a doğru yürüyerek, "Hiçbir şey yok," diye yanıtladım çabucak.

"Ne deneyi?" diye sordu Emerson.

Drake uzaktan kumandayı gösterdi. "Uzaktan kumandalı vibratör takılıyken doğal davranıp davranamayacağını görmek istedik."

Emerson'ın başı yavaşça bana doğru döndü. Onun yanında küçük bir toz zerresine dönüştüğümü hissettim. "Şimdi üzerinde mi?"

Sinirle yutkundum. Drake güldü. "Evet. Ve merak ediyorsan, kesinlikle doğal davranamıyor. En düşük ayarda bile yürüyemedi."

Drake'ten nefret ediyordum. Ondan gerçekten nefret ediyordum. Monica'dan nefret ettiğimden bile daha fazla. Tamam, belki Monica'dan nefret ettiğim kadar değildi. Ama ondan çok nefret ediyordum.

Drake'e kısık gözlerle bakarak, "Ha, ha, ha," diye ters ters cevap verdim. Bana göz kırptı. Bu ondan daha çok nefret etmeme neden oldu. Aptal ateşli adam büyüsü. Oyuncağı çıkarmak için tuvalete doğru yürümeye başladım ama Emerson beni durdurdu.

"Nereye böyle?" Elini uzaktan kumandaya uzatarak Drake'e doğru adım atmasını dehşet içinde izledim. Drake onu avucuna koyarken, sanki feci bir şey olmasını bekliyormuş gibi bakıyordum. Yapmazdı... değil mi?

Uzaktan kumandayı cebine koydu. "Hadi gidelim, Charlotte."

Yüzünde şakacı ya da kibar bir ifade yoktu. Dişlerini sıkarken çenesi hâlâ titriyordu. Dönüp ön kapıya doğru ilerlemeden önce bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Hemen dönüp özür diler gibi görünme zahmetine bile girmeyen Drake'e baktım. Kendi kendine gülüyordu.

Evet, ondan nefret ediyordum.

Vibratör yerine sıkıca yerleşmişti ama hareketsiz ve sessizdi. Tanrıya şükür! Emerson'ın arkasından koştum.

"Nereye gidiyoruz?"

Bana hızlı ve sabırsız bir bakış attıktan sonra, "Öğle yemeğine," dedi.

KURAL #19: TÜM CEZALAR KÖTÜ DEĞİLDİR.

Charlotte

Şimdi mahvolmuştum. Yanımda oturmuş arabayı kullanan Emerson oldukça sessizdi. Acaba sessizliğinin asıl sebebi neydi? Monica'ya takındığım tavırdan dolayı olabilirdi. Drake'le flört edip izni olmadan vibratörü denediğim için de olabilirdi.

Mesele şuydu... Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Bu hiç adil değildi. Yaptığım normal bir sekreterlik işi, normal bir Sahip/İtaatkâr durumu ya da normal bir romantik ilişki olsaydı, en azından benden ne beklendiğini bilirdim. Ama biz bunlardan hiçbiri değildik. Biz her şeyden birazdık ve ilişkimiz cehennem olgusu kadar kafa karıştırıcıydı.

Hem Emerson'ın kulüpte Monica'yla Tanrı bilir ne yaptığını düşündüğümde içimi korku kaplıyordu. Onların seviştiklerini öğrenirsem üzülür müydüm? Evet. Üzülmeye hakkım var mıydı? Hayır.

Olası senaryoları kafamda tekrar tekrar döndürdükçe, Emerson'ın ona bir Efendi gibi davrandığını, ona boyun eğdirdiğini, ona Efendilik yaptığını ve düzüşmek yerine onu övdüğünü öğrenirsem beni daha çok rahatsız edeceğini anladım. Beni yanlış anlamayın, iki ihtimal de beni incitiyordu ama Monica'nın, Emerson'ın itaatkâr, uslu kızı olma ihtimali beni tam anlamıyla çıldırtıyordu. Buna izin veremezdim. Bunun beni ne kadar üzeceğini biliyordu. Bunu yapamazdı. Değil mi?

Vale hizmeti olan şık bir restorana yanaştık. Bir golf sahasına gelmiştik. Emerson ön tarafa geçtiğinde biri benim kapımı açtı, içeri girdik ve hostes dakikalar içinde bizi masamıza götürdü. Bunu önceden mi planlamıştı? Normalde yemek için dışarı çıkmıyorduk. Sandalyemi çekti ve ben de doğal davranmaya çalışarak oturdum. Beni masaya doğru itti. Sandalyesine geri dönmeden önce eğilip dudaklarını kulağıma bastırdı. Birden kasıldım.

"Kendin gibi ol," diye fısıldadı. Sırtımdan aşağı ürperti indi. Kendim gibi olmak mı? Bu ne anlama geliyordu?

Garson içki siparişimizi alırken her şey normal görünüyordu. Sadece su istedim çünkü dürüst olmak gerekirse içim yanıyordu. Yaşananlar yüzünden oldukça gerilmiştim. Sanki göğsüme bir saatli bomba takılmış ya da daha doğrusu vajinama sokulmuştu. Fünye de Emerson'ın cebinde duruyordu.

Menüye göz atarken birbirimize tek kelime etmedik. Ben düşünemiyordum. Menüde yazanları zar zor okuyabiliyordum. Terliyordum.

Menüyü masaya bırakarak, "Benim yerime sipariş verir misin?" diye sordum.

Gözünün üstünden bana baktı. "Ne oldu? Gergin misin?"

Ona baktım. "Evet. Elbette."

"Neden?

Kaşlarımı çattım. "Neden mi?"

"Topluma açık bir yerdeyiz, Charlotte. Burada olay çıkarmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Karşılık vermeden derin bir nefes verdim. Beni yemliyordu. Bense ona var gücümle bağırmak istiyordum. Restoran çok sessizdi. Arkada hafif piyano müziği çalıyor, insanların konuşmaları araya karışıyordu. Ben de içimdeki vibratörle oturmuş, her

an çalışmasını bekliyordum. Alet çalıştığında soğukkanlılığımı nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Tek bildiğim Emerson'ı hayal kırıklığına uğratamayacağımdı.

Garson masamıza geldiğinde Emerson ikimize de bugünün spesiyalitesi olan Pikan cevizli tavuk ve orzo salatası söyledi. Ben de üç kilometre koşmuşum gibi buzlu suyumdan büyük bir yudum aldım.

Yine sessizlik oldu. Ona ters ters bakarak hareket etmesini ya da bir şey söylemesini bekledim. Sonunda, sohbeti kendim başlatmaya karar verdim.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakarak sessizce, "Sizin özel sekreterlerinizden biri miydi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı net bir şekilde. "Bu yüzden mi ona bu kadar kaba davrandın?"

"Kaba değildim. Benden onu selamlamamı istedin, ben de öyle yaptım."

"İstemedim, Charlotte." Kendini beğenmiş halde sandalyesine yaslandı. Bu tavrıyla daha da yakışıklı görünmesi beni iyice kızdırmıştı.

"Evet, istemedin. Bana emrettin ve bunu her zaman yapmıyorsun."

"Sana emrettiğimde hoşuna gidiyor mu?"

Bu soruya nasıl cevap vermemi istediğinden emin olamayarak derin bir nefes aldım.

"Bazen."

"Her zaman değil mi?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Öyle telaşlıydım ki kelimelerle ifade edebileceğimden fazlasını hissediyordum.

"Sana bunu neden emrettiğimi biliyor musun, Charlotte?"

"Çünkü ondan hoşlanmadığımı biliyordun."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çünkü senin sıradan bir sekreterden daha fazlası olduğunu bilmesini istedim. Benim olduğunu açıkça belirtmek istedim."

Ah. Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. O... beni sahipleniyor muydu? Ona yeni sevgilisi olduğumu mu gösteriyordu? Bunu neden oracıkta anlamamıştım? Bu konuda ben ne düşünüyordum?

Nihayet ağzımdan bir kelime çıktı ve "Neden?" diye sordum.

"Çünkü öylesin, değil mi? Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyorsan..."

"Hayır," diye çıkıştım. "Ben yapmadım... Sana neden itaat etmek istemediğimi bilmiyorum. Ben sadece... yapmadım."

Bana yine ince bir gülümsemeyle baktı. "İlginç."

"Kıskandım sanırım."

"Neden kıskanıyorsun ki? O geçmişte kaldı. Sen şimdisin."

Çünkü derinlerde her şeyi olmak istiyordum. Geçmiş, şu an ve gelecek. Ancak bunu söyleyemezdim. İleri gitmiş olurdum.

"Onunla... yattın mı?" diye sordum neredeyse fısıldayarak.

Bir anlığına duraksayıp, "Evet," yanıtını verdi.

Kıskançlık içimi yaksa da garson gelip tabaklarımızı masaya bıraktığı için cevap veremedim. Yemekler o kadar güzel kokuyordu ki konuşmamızın neredeyse konusunu unutmuştum. Yine de onu, Monica'yı, onun sekreteri olduğu gerçeğini ve sevişiklerini düşünmeden edemiyordum.

"Ye," dedi ve bu sefer onu dinledim. Her şey gerçekten çok lezzetliydi.

Tüm filetoyu ve orzo salatasını nefes almadan yedim. Yemeğin sonunda çatalımı bırakırken memnun olmuşa benziyordu. O kadar iyi davranıyordu ki, külotumun içinde uykuda duran vibratörü neredeyse unutuyordum.

Garson tabaklarımızı aldıktan sonra tekrar Emerson'a baktım. Karnım doymuş ve sinirim biraz gevşemişken, nihayet gerçekten bilmek istediğim şeyi soracak cesareti kendimde buldum. "Bugün onunla yattın mı?"

Şaşırdı. "Bugün mü?"

"Evet. Kulübü gezdirirken."

"Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedim. Henüz sadece birbirimize özel olduğumuzu söylememiştik. Sevişmiyorduk da zaten ama niye düşünmeyecektim? Yine de haklıydı. Bunu yapacağını tahmin etmek güç olmamalıydı.

Gülümsedi. "Hayır, bugün onunla yatmadım."

Rahat bir nefes verdim. Neden bu kadar rahatlamıştım? Emerson beni inceleyerek masaya doğru eğildi. "Yatsaydım sinirlenir miydin?"

Yutkundum. "Evet," dedim dürüstçe. "Hakkım olmasa da sinirlenirdim."

"Güzel." Cevabım onu memnun etmişti. "Peki sen?"

"Ben ne?"

"Drake'le flörtleşiyordun."

"Ben..." Külotumdan tüm vücuduma dağılan zevk dalgalarıyla nefesim kesildi. İçimde titrerken şaşırtıcı derecede sessiz

çalışıyordu. Klitorisim aniden tamamen uyandı, kızardı ve hazır hale geldi.

Beni izlerken alçak sesle, "Uslu dur," diye fısıldadı. Bana olay çıkarmamamı söylüyordu ancak oturduğum sandalyede kıvranmamak çok zordu. Yine de bunun yerine kucağımdaki mendili kavradım, uyluklarımı birbirine bastırırken parmak boğumlarım beyazladı. Titreşim durmuyordu.

"Kapat o halde."

"Senin cezan bu."

Ceza mı? Kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkartarak, "Flörtleşmiyordum ki," dedim. "Flörtleşsem ne fark eder ki? Ben senin..."

Titreşimi arttırdı ve ürpererek ayağımla masaya vurdum. Cam şıngırtısı tüm salonda yankılanınca gözler bizim olduğumuz tarafa doğru çevrildi. Tek istediğim kalçalarımı bu sandalyeden kaldırmak, havayı kucaklamak ve orgazmla haykırmakken olduğum yerde hareketsiz kaldım. Hız kesmeyen titreşime rağmen, bedenimi hareket ettirmeden orgazma ulaşamayacağımı biliyordum. Hareket etmemeye çalıştıkça canım yanıyordu.

Duyduğum o kötü şöhretli G noktası... Şey, sanırım onu bulmuştum.

"Bu garip bir cezalandırma yöntemi," diyebildim.

"Bu mu?"

Titreşim aniden kesildi. Rahatlamam gerekiyordu ama ben yer ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissediyordum. Beni dayanılmaz bir ihtiyaç içinde kaderime terk etmişti. Rahatsız görünmemeye çalışarak nefesimi toparladım. Su dolu bardağı kapıp uzun uzun içtim. Bir hayli içmiştim. Titreşimler ne kadar iyi hissettirse de toplum içinde boşalma dürtümle savaşmaya devam etmek istemiyordum. Bu yüzden sessizce bana işkence etmeye devam etmemesi için dua ettim.

"Drake'le flört ettiysem de bunun farkında değildim. Drake, flörtözün teki. Konuştuğu herkesle flört ettiğinden oldukça eminim, bu yüzden yaşananlar benim hatam değil."

"Ama oyuncağı sen koydun, değil mi? Bunu yapmak için iznin var mıydı?"

"İzin almam gerekiyor muydu?"

Saldırı yeniden başladı, bu sefer öncekinden daha güçlüydü.

"Emerson!" Nefesim kesildi. Ben rahatlamak için kendimi zorlarken yüzünde uyarıcı bir bakış vardı. Vibratöre dayanmak imkânsız bir hal almıştı. "Durdur lütfen."

Ama durmadı. Emerson'ın beni nasıl izlediğini fark ettim. Gözbebekleri hafifçe büyümüş ve gözleri sanki bana hayranmış gibi yüzümde oyalanıyordu. Sonra tekrar öne eğildi ve parmaklarını kolumda gezdirmek için elini uzattı. Donakaldım. Bu temas, vücudumda yayılan uyarıyı daha da yoğun hale getirmişti. Bir gelgit... arzu dalgası gibi.

"Alabilirsin," diye mırıldandı. Dudaklarım aralandı ve göz göze geldik. Bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Bana gerçekte kime ait olduğumu hatırlatmak için beni cezalandırıyordu.

Vibratör biraz daha hızlandı. Emerson'ın elini tuttum. Kalçalarım öylesine sert şekilde birbirine yapışmıştı ki tüm vücudum kilitlendi. İçimde sıcak, ateşli hisler dalgalanıyordu. Sessiz ve hareketsiz kalmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Eminim bizi izleyen biri olsaydı, ellerimiz kenetlenmişken ona bakmamın ve zar zor nefes almamın oldukça tuhaf göründüğünü düşünürdü ama umurumda değildi. Çünkü şu anda benim için bu tablonun dışında hiçbir şey yoktu. Sadece onun gözleri, elleri ve içimde yankılanan şiddetli zevk dalgaları vardı.

Dudaklarım aralandı ve nefesim kesilerek boşaldım. Doruk noktama ulaştığımda gözlerimi kapattım.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı Emerson. Vücudum titriyor, orgazm durmuyordu. Dalga üstüne dalga ile beni yere seriyordu. Daha fazla sürtünme olsun diye ustaca koltuk minderine yaslandım.

"Emerson, lütfen," dedim, rahatlamak için yalvararak. Zavallı hassas noktam ham olduğu için, titreşim artık zevkten çok acı gibi geliyordu.

"Bana böyle yalvarmanı seviyorum," diye fısıldadı. "Bunu durdurmam için karşılığında ne yapacağını söyle bana."

Hafifçe nefes alıp bize bakan var mı diye etrafa odaklandım. "Sadece bana bak!" diye emretti sessizce ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne istersen yaparım," diye karşılık verdim. "Bana bir şey yapmamı söylediğinde seni dinleyeceğim. Drake'le bir daha asla flört etmeyeceğim."

"Güzel. Ben seninleyken beni başkasıyla olmakla ilgili suçlayacak mısın?"

Sert bakışlarla başımı salladım. "Hayır..."

"Bana güveniyor musun?"

Başımla onayladım.

"Senin bana ait olduğun kadar ben de sana aitim, Charlotte. Eğer ben senin Efendinsem, başka kimsenin değilim demektir. Sana bunu yapacağımı asla düşünme. Anladın mı?"

Ağzından çıkanlar beni öylesine etkilemişti ki, bunca duygunun arasında canımı yaktı.

"Evet, efendim."

"Şimdi söyle bana. Başka ne yapacaksın?"

Gözlerimiz duygu yüklü bir anda buluştu. "Ben..."

"Söyle," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"Sözünüzden çıkmayacağım."

Yüzüne pis bir gülümseme yayılırken titreşim sonunda durdu. Böylece kulağımdaki çınlama sustu. Kemiklerimin çıtırdaması ve damarlarımdaki uğultu durdu. Her şey gerçekliğe dönüyor gibiydi. Kimse bize bakmasa da kendimi tamamen açığa çıkmış hissediyordum.

Hesabı ödedi ve başka bir şey söylemeden mekândan ayrıldık. Vibratör hâlâ içimdeydi ama artık onunla bana işkence etmeyeceğine güveniyordum. Cevaplarımdan memnun olmuştu ve ben daha fazla ceza gerektirecek hiçbir şey yapmayacaktım. Şimdi bu ilişkide her şeyin karşılıklı olduğunu görebiliyordum. Güvenin de.

Evine döndüğümüzde oyuncağı çıkarıp temizledim ve çantama sakladım. Bir noktada geri vermem gerekiyordu ama bu tam olarak gitmeden önce teslim etmek isteyebileceğim bir şey değildi.

Masamda otururken gözlerimle Emerson'ı takip etmeye devam ettim. Onu çalışırken izliyor, Monica'yı ve ona nasıl gülümsediğini düşünüyordum.

Yerime başkasını koyabilir miydi? Bir gün benden bıkıp beni başkasıyla değiştirecek miydi?

Bunu düşünmek neden canımı acıtıyordu? Çünkü bu artık bir işten daha fazlasıydı. Aptal, cahil kalbim ona bağlanmıştı bir kere. Emerson Grant hakkında hissettiklerime engel olamıyordum. Oysa karşımdaki hiçbir şey hissetmemem gereken biriydi.

Kapıdan çıkmadan, "Yarın görüşürüz," diye seslendim. Bilgisayarından başını kaldırdı. Yumuşak, kurda benzeyen gözleri yeni, neredeyse sevgi dolu bir ifadeyle yüzüme yerleşti.

"Al," dedi cebini karıştırırken. Siyah uzaktan kumandayı bana doğru uzatırken dudaklarım aralandı. Bugün restoranda olanları düşündüm. Her ne kadar ızdırap verici olsa da onu seviyordum.

Yanıtımın ne anlama geldiğini bilerek, "Sizde kalsın," diye yanıtladım. "Diğer parça bende kalacak."

Bir anlığına gerildi ve onun cevabını beklerken zamanın uzadığını hissettim. Sonunda başını salladı ve nazik bir gülümsemeyle bana göz kırptı.

Kapıdan çıktıktan sonra arabama bindim ve yüzümü direksiyona yasladım. Emerson ve ben tehlikeli bölgeye doğru ilerliyorduk. Birincisi, iş. İkincisi, özel düzenleme. Kulübün koridorundaki o an. Bugün testoranda olanlar.

Biz sadece seks fikriyle oynuyorduk. İkimiz de temelde onu istediğimizi ifade ediyor, Beau'nun iyiliği için kendimizi tutuyorduk. Bunu anlıyordum. Arzularımın nasıl oluştuğunu anlamasam da geçeceğini ve hepsine karşı koyabileceğimi düşünmüştüm.

Diğer yandan Emerson'ın bana hissettirdikleri ve benim ona karşı hissettiklerim vardı. Kalbim onun yanında nasıl da genişliyordu. Onun yanındayken kendimi daha çok seviyordum. Emerson'ın gözlerini alamadığı tek kişi ben olmak istiyordum.

Emerson Grant'e vurulmuştum.

Artık bitmiştim.

KURAL #20: SINIRLARINI ÇİZ... HAYALLERİNİ DE.

Charlotte

Ertesi sabah geldiğimde masamm üzerinde bir liste duruyordu –o liste. Cevaplanmamış soruların olduğu dördüncü sayfa açıktı. Anal, göğüs uçlarını uyarma, üçlü seks, orgazmı reddetme gibi kelimeler bana bakıyordu. Henüz kahvemi bile içmemiştim.

Emerson içeri girerken, "Bu ne?" diye sordum. Dar mavi pantolonu, kahverengi deri ayakkabıları ve birkaç beden küçük görünen beyaz düğmeli bir gömlek içinde kusursuz görünüyordu. Her zaman bu kadar çekici görünüyor muydu yoksa aşktan gözü kör olan beynim gerçekleri çarpıtmaya mı başlamıştı?

Sade kahvesinden bir yudum aldıktan sonra fincanı masasının üzerine bırakıp yanıma geldi. Benden sadece bir adım ötede durup elimdeki kâğıda baktı. Yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Birbirimize söyleyemediğimiz bu şey gittikçe yoğunlaşıyordu.

"Dün yaptığımız şeyin benim için yanlış olduğunu anladım. O oyuncağı sana karşı ceza olarak kullanmamalıydım çünkü bu formda cevaplanmamış bölümlerden biriydi. Normalde böyle hatalar yapmam."

"Ama benim için sorun değildi," diye yanıtladım çabucak. Bana isteğim dışında bir şey yaptığından mı endişeleniyordu?

"Ama senin için sorun olmadığını bilmem gerekiyor. Her şey için önceden iznini almam gerekiyor, Charlotte. Sadece bazı şeyler için değil..."

Delici yeşil gözleri kâğıttan yüzüme doğru yükseldi. Göz göze geldiğimiz anda eridim. Seks konularını konuşmak istiyordu. Bunları nasıl cevaplayabilirdim?

"Ama sen dedin ki..."

Tanrım, bunları nasıl konuşacaktım? Seks bu kadar gelişigüzel bir şekilde konuşulmalı mıydı? Aramızda en ufak bir romantizm olmadan, bir aktivite listesindeki maddelere onay veriyormuş gibi hissetmek istemiyordum.

"Ne dediğimi biliyorum ve senin bu tür şeylerin yaşanmasında problem olmadığını söylemen, yaşanacağı anlamına gelmiyor."

Gözlerim aşağıya kaydı, sözlerinin bende yarattığı hayal kırıklığını görmesini istiyordum. İşlerin bu noktaya gelmesini istememiştim. 'Evet, beni düzmeni istiyorum' diyebilecek güce sahipken, şimdi onun buna karar verebilecek pozisyona gelmesine izin vermiştim. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Gururumu kurtarıp, listedeki tüm maddelerin yanına sıfır mı yazmalıydım? Bakalım o zaman kendini nasıl hissedecekti?

"Üzülmektense güvende olmayı yeğlemelisin," dedi nazikçe. Duygularımı korumaya çalışıyor gibiydi.

"Peki."

Sabahın ilk saatlerinde yaptığımız bu konuşma ruh halimi iyice düşürmüştü. Patronuna hayran ve duygularına karşılık alma ihtimali olmayan aptal bir genç kız gibi kendimi savunmasız ve utanmış hissediyordum. Monica'dan farkım yoktu.

Aptal, aptal, Charlie.

Listeyi kenara iterek işlerimin başına döndüm. Günlük e-postaları yanıtladım ve kulüp içinde yeni açılan mağaza için satıcı formlarını düzenlemeye başladım. Öyle meşguldüm ki, bugünün 'özel' günlerimiz olarak adlandırmayı sevdiğim o

günlerden biri olması gerektiğini öğle yemeği saatine kadar fark edemedim. O da hatırlamış mıydı acaba? Yanında diz çökmemem umurunda mıydı?

Paranoyak düşünceler birbiri ardına geldiğinde endişelerinle barışman gerekirdi. Bir anda aklımda bir sürü soru belirdi. Acaba Emerson beni itaatkâr sekreteri olarak istiyor muydu? Yoksa yapışkan genç bir kıza hayır diyemeyecek kadar kibar biri miydi?

Öğle molamda mutfakta tek başıma yemek yedim. Kulaklıklarım takılıyken, paketlediğim artıkları topluyordum. Geldiğini duymadan önce varlığını arkamda hissettim. Göğüslerimi düzeltip ona doğru döndüm.

Kaşlarını çatmasına sebep olacak bir rahatlıkla, "N'aber?" dedim.

"Neden surat asıyorsun?" Her şeyi anlamıştı.

"Asmıyorum."

"Evet asıyorsun. Bu sabahtan beri tavır yapıyorsun. Şımarık çocuk olayını pek sevmediğimi açıkça belirtmeliyim, Charlotte."

Ağzım açık kaldı. "Şımarık çocuk derken?"

"Evet. Dikkatimi çekebilmek ve ceza alabilmek için özellikle şımarıklık yapıyorsun."

Bu sefer şaşkınlığımı gizlemeden önüme döndüm. "Ciddi misin?"

Kollarını önünde birleştirip kızgın bir heykel gibi önümde dikildi. "Ciddiyim. Dün kulüpte de yaptın bunu. Beni sinirlendirmek için Drake'le flörtleştin."

Birden ayağa kalktım. Hâlâ önümde dikiliyordu ama bu sefer korktuğumu belli etmedim. "İstediğim kişiyle flört edebilirim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Biliyor musun... belki

sen de bir form doldurmalısın, böylece tam olarak ne istediğini öğrenirim ve tüm bu kafa karışıklığını hemen şimdi çözebiliriz."

"Demek tüm mesele bu," diye yanıtladı başını sallayarak. "Formu doldurmak istemiyorsun. Charlotte, seni istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlamıyorum. Form, güvenliğin için var."

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Tamam. Anladım. Tüm kartlarımı senin için masaya koymamı istiyorsun... peki ya *siz*, efendim?" Son kelimeye öyle alaycı bir vurgu yaptım ki çenesi kasıldı. "Formun nerede? Savunmasız kalacağın anlamına gelse bile neden istediğin her şeyi oraya yazmıyorsun? Bekliyorum, Emerson."

Ofise doğru yürüdüm ve masanın üzerindeki not defteri ile çekmecedeki kalemi aldım. İkisini de göğsüne bastırarak, "İşte. Benimle yapmak istediğin her şeyi yaz, böylece anlaşalım." Sesim alaycıydı, hırçındı ve bana karşılık vermesini ya da kâğıdı yere fırlatmasını bekliyordum.

Ama hiç beklemediğim bir anda, bedenini aniden benimkine yaslayarak kalçalarımı masaya dayadı. Bacaklarımın arasına girip beni geriye doğru eğdi. Savunmasız kalmıştım. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim öteydi. Çığlık attım.

"Böyle yapmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye mırıldandı. "Bunlardan herhangi birini yaparsam dünyanın en kötü babası olacağımı bilmeme rağmen, listedeki şeylere vereceğin puanları öğrenmek için can atmadığımı mı düşünüyorsun?" Üzerime eğilirken eli belimi kavradı, bacaklarımın arasında hiç boşluk kalmamıştı.

Gözlerine baktığımda nabzım hızlandı. O beni istiyordu. Söylemek istediği şey buydu.

Ben ne diyeceğimi bilemeden sözlerine devam etti. "İstersen o listeyi senin için doldururum ama buna ihtiyacım yok. Tadı-

na bakmak istediğimi söylememi ister misin, Charlotte? Çünkü isriyorum. Sana dokunmak, seninle şakalaşmak, seni becermek, seni dizime doğru yatırıp güzel kıçını kırmızıya çevirmek istiyorum. O listede seninle yapmak istemediğim hiçbir şey yok, bu yüzden kâğıdı ve kalemi kaldırabilirsin, küçük kız. Listedeki her şeye beş puan."

Elimde olmadan inledim.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun, Charlotte. Sana istediğim şekilde sahip olamamak çok zor."

"Ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum..." Nefes nefese kalmıştım.

"Sadece lanet formu doldur!" diye homurdandı. Dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Ardından geri çekilerek tekrar nefes almama izin verdi. Odadan çıkışını izlerken tüm havayı içime çektim. Burada tek başıma kalmış az önce söylediklerini düşünüyordum.

Bunca zaman ondan daha fazlasını istediğimi itiraf etmekten korkmuştum. Sonunda bunu kendisinin de istediğini kabul etmişti. Ama aynı zamanda bu isteğine asla boyun eğmeyeceğini de.

Listeyi mutfağa götürüp her öğenin üzerinde uzun uzun düşündüm. Emerson ise bir saat boyunca ortalarda görünmedi. Listedeki maddeleri Emerson'la deneyimleme düşüncesi bile mideme bir kelebek sürüsü salıyordu.

Teşhircilik...beş.

Oral...beş.

Seks oyuncakları...beş.

Anal... Derin bir nefes al, Charlie... beş.

Aşırıya kaçıyor muydum? Listede beş koyduğum maddeler onları yapmayı istediğimi değil, aslında onları talep ettiğim anlamına geliyordu. Her şeye beş vermiyordum. Listede kesinlikle olmaz dediğim birkaç şey vardı –yumruk atmak ve altın duş. Fakat bu kadar beş varken bu listeyi ona nasıl verecektim?

Onu bilerek baştan çıkarıyordum elbette, belki biraz da şımarıklık yapıyordum. Mağazada kız kardeşime istediği dergiyi almak için göğüslerimi ve kırmızı rujumu kullanmam kadar kötüydü bu. İstediğimi elde etmek için Emerson'ı kasıtlı olarak manipüle ediyordum... Yaptıklarım her ne kadar acımasızlık olsa da bu konuda kendimi kötü hissetmiyordum. Eğer seks söz konusuysa, onun itaatkâr hizmetkârı olarak birlikte yapabileceğimiz eğlenceli şeylerin sınırı yoktu. Ancak ben Monica'nın masum versiyonu olmak istemiyordum. Her şeyi yaşamak istiyordum.

Öğle yemeğinden sonra listeyi Emerson'ın masasına koydum. Hâlâ ortalarda yoktu. Yine de işimin başına döndüm. En azından çalışmayı denedim. Onun oyuncağı olacağımı ilan eden yazılı metni teslim ettikten sonra hiçbir şeye tam olarak odaklanamadım. Hem de anal bonusuyla! Masasında oturup onu beklemeye koyuldum. Listeyi okurken burada olmalıydım. Bu hiç garip değildi.

Saat iki olmak üzereydi ve Emerson hâlâ dönmemişti. Bense hiçbir şey yapmadan kucağıma bıraktığı bombayla yüzleşmek için öylece onu bekliyordum. Öğleden sonraki kafein ihtiyacını gidermek adına kahve cezvesini hazırladım ve cesaretimi toplayarak etrafı dolaşmaya karar verdim. Emerson'ın evi çok büyüktü ama ben sadece alt kattaki ofis alanı, mutfak, tuvalet ve oturma odasını görmüştüm. İkinci kata uzanan büyük ahşap merdivenleri hedef alarak ilerledim.

Sessiz adımlarla gizlice yukarı çıktım. Sol taraf başka bir oturma alanına açılıyordu. Emerson'ın burayı kullandığına dair

işaretler vardı. Aşınma izleri olan deri koltuklar, dev televizyon ve komodinin üzerinde birkaç kitap...

Ondan iz olmadığı için sessizce sağa, kapının hafifçe aralık olduğu yere doğru ilerledim. Bu hareketimin mahremiyet ihlali olduğunu bilsem de kendime engel olamıyordum.

Kapı pervazından içeriye doğru adım attığımda, ayaklarını yere koymuş, sırtı dönük halde antrenman bankında oturduğunu gördüm. Demek mükemmel vücudunu böyle koruyordu. Boş odalardan birini kendi kişisel spor salonuna çevirmişti. İçeride ağırlıklar, koşu bandı, ne için tasarlandığını anlamadığım devasa bir mekanizma vardı.

Ve gömleksiz Emerson.

Kaslı omuzlarının üzerine gerilmiş bronz teni dikkatimi çekti. Gözlerimi üzerinden alamıyordum. Dirseklerinin ve dizlerinin üzerinde durmuş, başı öne eğilmiş haline bakılırsa, Emerson derin düşüncelere dalmış durumdaydı. Hali beni rahatsız etmişti. Masasının kenarına diz çöküp stresini attığım gün yaptığım gibi onu bu düşüncelerinden koparıp rahatlatmak istedim.

"Tak, tak," dedim kapıyı tıklatarak.

Döndü ve endişeli gözlerle bana baktı.

"Kayboldum," diye fısıldadım odaya girerken. "Burada salonun olduğunu bilmiyordum."

Bir havlu alıp terli alnını sildi. Aramızdaki mesafeyi koruyarak, "Biraz... stres atmam gerekti," diye yanıtladı.

Masadaki karşılaşmamızdan sonra stresini atmak için kendini spora mı vermişti?

Oturduğu yere doğru yürüyerek duvardaki aynaya yaslanıp ona baktım.

"Biliyor musun..." dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Stresinin birazını benden çıkarabilirsin."

Ben kahkaha atarken kafasını salladı. "Aman Tanrım, Charlotte."

"Haydi ama şaka yaptım sadece," diyerek ona doğru bir adım attım. Sonra eli kalçamı kavradı ve beni kendine çekti. Ellerimi omuzlarına koyduğumda nefesim kesildi.

"Her şeyi şaka olsun diye yapıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "İşleri kolaylaştırdığını düşünüyorum."

"Benim için hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor," diye alçak sesle homurdandı.

Dizlerinin arasında dururken eliyle bacağımın arkasını okşadı. Parmakları ateş gibiydi. Bedenim alev aldı. Yasak teması çizgiyi geçmekle kalmıyor, bu çizgi yokmuş gibi davrandığımızı gösteriyordu. Daha fazlasını istediğimi –hayır buna ihtiyacım olduğunu– göstermek için ona doğru yaslandım.

"Formu doldurdum," diye fısıldadım.

"Güzel."

"Birkaç maddeye sıfır verdiğimi bilmelisin."

İçten bir kahkaha attı. "Birkaç mı?"

"Evet. Altın duş olayını sevenlere saygı duyuyorum ama... Bana göre değil."

Çok gergin olduğumuz için ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı.

Elleri hâlâ bedenimdeydi. Benim ellerim de omuzlarında gezinmeye devam ederken, birlikte çalışmaya başladığımızdan beri iyice yakınlaştığımızı fark ettim. Yine de ilk defa bu kadar yakın bir temas kuruyorduk.

"Bundan kaçmaya çalışmanın bir yararı var mı?" Başını geriye attı ve vücudumu kendine çekerken bana baktı. Beni öpmek üzere olduğunu anlamıştım. Parmakları gitgide kalçamın yukarısına doğru çıkıyordu. "Çünkü sana söylemeliyim, Charlotte. Denemekten yoruldum." Parmaklarımı boynuna kenetledim ve onu daha yakına çektim. Öyle yakındık ki istesem onu öpebilirdim. Bunu ölesiye istiyordum.

"O zaman denemeyi bırak."

Yüzüm öne doğru eğildi ve Emerson gözlerini kapatarak beni daha fazla sardı. Sonra dudaklarım onunkilere değmeden hemen önce kapı çaldı.

Gözlerimizi açıp birbirimize baktık.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordum.

Telefonunu çıkarıp kaşlarını çatarak ön kapının güvenlik kamerasını açtı.

Sonra hayalet görmüş gibi yüzü bembeyaz oldu. Oturduğu yerden fırlayıp neredeyse beni itti.

"Kim gelmiş?"

Gözlerini açarak bana baktı. "Beau."

KURAL #21: MECBUR KALDIĞINDA BIRAK GİTSİN.

Emerson

Hayatımda hiç bu kadar hızlı giyinmemiştim. Tanrım, ben ne yapıyordum böyle? Charlotte'a dokunmamam gerektiğine dair kurduğum mantık zamanla bozulmuştu. Tam pes edip iki aydır yapmak istediğim şeyi yapmak üzereyken, Beau kelimenin tam anlamıyla kapıya dayanmıştı.

Alt kata indim. Charlotte da arkamdaydı. Eteğini düzeltti ve ben kapıyı açarken doğal görünmek için masasına yöneldi.

İşte karşımdaydı. Oğlumu altı aydır görmemiştim ama bu sefer gözüme daha farklı, daha yaşlı gelmişti. Belki de bana öyle görünüyordu. Yeşil gözleri ve bronz teni bana çekmişti. Gerisi annesine benziyordu.

Açık kahverengi bukleleri, çıkık elmacıkkemikleri ve geniş gülümsemesiyle Beau karşımdaydı. Gerçi gülümsemesini bir süredir görmemiştim.

Bir aptal gibi, "Selam," diye mırıldandım. Onu içeri davet etmek için kapıyı iyice açtım. İlk başta hareket etmedi.

Sadece, "Çeki almaya geldim," dedi. Gözlerini benim yüzümden başka her yere dikmişti. Gerginlikle ayaklarını kıpırdatıp ellerini ceplerine soktu.

"Elbette. İçeri gel," diyerek önünden çekildim.

İçeri girmeye bir adım kaldığında ofisteki cam kapıdan Charlotte'ı gördü. Tereddüt ederek ona baktı ve bir anlığına

duraksadı. Kıskançlık içimi kapladı. Gözlerini ondan alamaması normaldi. Charlotte güzelliğin timsaliydi. Yanımda çalışmaya başladığında bunu söyleyemesem bile artık elitlik timsali de olmuştu.

Aslında, o her iki dünyada da en iyisiydi. Her nasılsa eşit derecede muhteşem ve eğlenceliydi. Ağırbaşlı ve komikti.

Beau ona doğru bir adım attı.

"Charlotte olağanüstü bir sekreter. Akıllı ve organize. Umarım yerine başkasını bulmak zorunda kalmam."

Onu gururla överken çenesinin kasıldığını fark ettim. Kız arkadaşı hakkında sanki onu daha iyi tanıyormuş gibi konuşmamdan hoşlanmamıştı. Bu konuda onu suçlayamazdım da. Kıskançlığının sebebini anlayabiliyordum. Onu ben de kıskanıyordum.

"İçeri gel de selam ver," dedim elimi sırtına koyarak.

Ofisime girdiğimizde Charlotte ayağa kalktı. Beau'yu kucaklayarak selamladı. "Seni görmek güzel!"

"Seni görmek de güzel. Sen..."

Charlotte, Beau'nun cümlesini bitirmesini bekledi. Elimden gelse cümleyi onun için tamamlardım.

Muhteşem görünüyorsun.

İnanılmaz.

Nefes kesici.

Bunlardan herhangi biri işe yarardı ama sonunda, "Farklı görünüyorsun," demekle yetindi.

Charlotte'ın yüzünde gergin bir gülümseme oluştu. "Umarım iyi anlamda farklı demek istiyorsundur."

"Evet, iyi anlamda farklı."

"İçecek bir şey alır mısın? Kahve, soda, su?"

Gözlerini ondan ayırmadan, "Evet, bir kola alırım," diye cevapladı. Beau'nun varlığına ne tepki vereceğini görmek istercesine gözlerimi Charlotte'tan alamıyordum. Onun hakkında ne hissediyordu? Onu gördüğü için heyecanlanmış mıydı? Onu memnun etmeye mi çalışıyordu? Hayır... Dudaklarını sıkarak gülüyordu. Onun yanında kendisi gibi davranıyordu.

"Hemen getireyim," dedi Charlotte hevesle, ardından mutfağa doğru ilerledi. Beni oğlumla baş başa bırakmaya çalışıyordu ama Beau benimle kalmak yerine onu takip etti.

"Siz sohbet edin," dedim. "Spor yapıyordum. Kıyafetlerimi değiştirip duş almam gerekiyor. Oğlum, çekini döndüğümde vereceğim."

"Tamam," dedi. Keşke aramızda bir tuhaflık yokmuş gibi hissedebilseydim ama vardı. Oğluma göre seks kulübü sahibi olmak benim bir tür canavar olduğum fikrini doğruluyordu. Onun gözünde yaptığım şey sapkın ve yanlıştı. Fikrini değiştirmek veya onun gözünde başka bir yere sahip olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu durum ilişkimizden altı ay çalmıştı ama düzelmeyecek bir noktada olduğumuza inanmayı reddediyordum.

Yaklaşık on dakika sonra aşağı indiğimde ön odada konuştuklarını duydum. Mutfakta durup onları dinledim.

Beau, "Kendimi berbat hissediyorum," diye mırıldandı.

Charlotte, "Berbat halde değilsin," diye yanıtladı. "Zor bir dönemden geçiyorsun. Bir süre annenle yaşamak zorundasın, ne olmuş yani? Sonsuza kadar sürecek değil ya. Ayağa kalkacaksın ve her şey yoluna girecek."

Sesindeki rahatlatıcı tını beni gülümsetti.

"İşimi, evimi, seni kaybettim..." Beau'nun sesi gittikçe alçaldı ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Ve o anda şunu anladım: Charlotte, Beau için önemliydi. Ayrılsalar da ayrılmasalar da onun kalbinde yeri vardı. Ve büyük olasılıkla, Charlotte için de Beau değerliydi. Onların arasına nasıl girebilirdim ki? Bugüne kadar yaptığım şeyleri nasıl yapabilmiştim?

Charlotte yumuşak bir sesle, "Beni kaybetmedin," diye yanıtladı. "Biz hâlâ arkadaşız, Beau." Sesi o kadar alçaktı ki birbirine iyice sokulduklarını düşünmeye başladım. Sessizlik oldu. Kıyafet hışırtısı duyuldu. Kanepede hareketlilik oldu. Keşke onları dinlemeseydim.

Beau, "Bana bir şans daha ver," diye mırıldanınca kendimi tutamadım. Yüksek sesli adımlarla mutfaktan çıktım ve doğruca masama gittim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Charlotte'ın tekrar Beau'yla barışmasını mı istiyordum? Onu işe almamın tüm nedeni buydu. Beau ile aramdaki her şeyi daha iyi yapacak olan şey buydu, öyleyse neden onu durdurmaya çalışıyordum?

Birbirlerinden uzaklaştıklarında Charlotte'ın yüzünü görmek için ona doğru baktım. Sanki yakalanmış gibi korku dolu bir ifadeyle ve kocaman açılmış gözleriyle dik dik bana bakıyordu. Tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

"Böldüğüm için üzgünüm. Sana çekini vereyim." Masama oturup üst çekmeceye uzandım ve çek defterimi çıkardım. Ben doldururken Beau ayağa kalkıp yanıma geldi.

Bir adım kadar uzağımda durdu. Ona baktığımda gözlerinin bende ya da çekte olmadığını, masamın üzerinde olduğunu fark ettim. Bakışlarını takip ettim ve aniden dehşete kapıldım. Charlotte'ın doldurduğu form, açık bir şekilde masanın üzerinde duruyordu. Tüm kirli rıza soruları öylece okunuyordu. Hızla kâğıdı alıp ters çevirdim. Yine de gerildiğini, gözlerini yargılayıcı şekilde kıstığını fark ettim. Oğlum benden tiksiniyordu. Tam bu anda ben de onu suçlayamıyordum.

Neyse ki formu dolduranın Charlotte olduğunu bilmesine imkân yoktu.

"Ne kadara ihtiyacın var?"

"Benim hakkım bin dolar."

Omuzlarım düştü. "Önümüzdeki birkaç ayı geçirmek için ne kadara ihtiyacın var?"

"Senin parana ihtiyacım yok," diye çıkıştı.

"İhtiyacın olduğu için vermiyorum. Sana para vermek istiyorum."

"Ben istemiyorum."

Charlotte yumuşak bir sesle, "Beau..." diyerek ayağa kalktı ve yanına gitti. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyor."

İrkildim. Bana kendimi iyi hissettirse de istediğim son şey, nasıl olursa olsun benim tarafımı tutmasıydı. Bu tavır Beau'yu benden daha da uzaklaştırırdı.

"Her şeyi ödeyebileceğini ve bunun tüm sorunlarımızı çözeceğini düşünüyor," dedi Beau yüzüme soğuk bir şekilde bakarak.

"Hayır, niyetim bu değil."

Charlotte, bu kez kolunu tutarak araya girdi. "En azından deniyor. Babam bırak bana veya aileme maddi yardımda bulunmayı, aylardır benimle konuşmadı bile."

Beau ona bakınca yumuşadı. *Hadi oğlum. Onun için yap.*

"Peki."

On bin dolarlık çek yazıp ihtiyacı olduğunda yine gelmesini söyledim. Bu yaptığım onu yemlemek gibiydi ama umurumda değildi. Hayatıma yeniden dahil olması için her şeyi yapardım. Bu yüzden bana kızgın olsa bile.

Çeki ona doğru uzatırken Charlotte bir an için memnun görünüyordu. Ben de sanırım kendini korumak için şunu söyledim:

"Charlotte'la akşam yemeğine çıksanıza."

Charlotte bir anda bana döndü.

"Eğer o da isterse, tabii," dedi Beau.

Cebimi karıştırıp cüzdanımı buldum ve yüz dolar çıkardım. Beau gözlerinde umutla ona doğru bakarken Charlotte hâlâ beni izliyordu.

Charlotte'ın artık benim için seçenek olmamasını istiyordum. Eğer o gerçekten Beau ile olacaksa, o zaman ona sahip olma dürtüme direnmeme gerek kalmayacaktı. Tercih hakkı elimden alınacaktı.

Bana bakışları hiç hoşuma gitmemişti. Hayal kırıklığı, öfke ve suçluluk... Hepsi bir arada.

"Ne diyorsun, bebeğim? Benimle bir akşam yemeği yemek ister misin?" Kolunu, Charlotte'ın beline doladı. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Charlotte ise yumuşak bir sesle, "Olur," diye yanıtladı. Cevabı beni mahvetti.

Eşyalarını topladıktan sonra bana el sallayarak veda etti. Oğlum onu bile yapmadı. Charlotte'ın el sallamasına başımı sallayarak karşılık verdim. Birlikte uzaklaşmalarını izlemek işkence gibiydi. Ama bunu kendim için yapmıştım. Charlotte, her ne kadar öyle hissettirse de benim *değildi.*

KURAL #22: İSTİYORSAN AL GİTSİN.

Charlotte

Arabayı sürerken elini kalçama koyan Beau, "Belki dışarıda yemek yerine sipariş verip senin evde takılabiliriz," dedi. Babasının evine gelirken de bir arkadaşından kendisini bırakmasını rica ettiği için en başından beri planının bu olabileceğinden şüphelenmiştim. Dokunuşu tenimi karıncalanıyordu.

Beau mu değişmişti yoksa ben mi değişmiştim yoksa aramızdaki tüm dinamik mi değişmişti anlayamıyordum. Ama daha önce sahip olduğumuz kimya, kıvılcım veya yakınlıktan eser yoktu. Eskiden âşık olduğum, beni aşağılamasına izin verdiğim bu adam artık beni incitemezdi.

Onun ayrıldığı kız değildim artık. Öyle hissetmiyordum da. Bu benim yeni versiyonumdu. Emerson'ın yeniden inşa etmeme yardım ettiği versiyonumdu.

Tanrım, adını düşünmek bile beni heyecanlandırıyordu. Aramızda bir şeyler yaşanmıştı ve daha büyük bir adım atmak üzereydik ama Beau çıkıp gelmiş, Emerson da beni hızlıca onun üzerine atmıştı. Bugün bana, "Sana ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedikten sonra beni oğlunun önüne atması canımı yakmıştı. Oğlu o kapıdan girdiği anda umudum paramparça olmuştu.

"Hmm... Kulağa hoş geliyor. Pizza mı yiyelim?"

"Olur. Evden sipariş edebiliriz."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Tamam," diye karşılık verdim.

"Yani, gerçekten babamın yanında çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

"Evet, hoşlanıyorum. Yönetim bölümüne geçebileceğimi söylüyor."

Beau homurdandı. "Umarım o işten bahsetmiyordur."

Otoparka girerken direksiyonu sıktım. Emerson'ın kulüp hakkında kamuoyuna neler açıkladığını veya flört servisini paravan olarak kullanıp kullanmadığını bilmiyordum. Bu nedenle hiçbir şey açık etmemeye çalıştım. "İşin nesi var?"

"Orada ne yaptıklarını biliyorsun, Charlie. Haydi ama aptala yatma."

"Aptala yatmıyorum," diyebildim sadece. Tam o sırada bahçenin ilerisinde kız kardeşimi gördüm. Kalbim sıkıştı. Arkadaşlarından biriyle ön tarafta oturuyorlardı. İkisi de telefonlarına gömülmüşken bizim gelişimizle başını kaldırdı ve Beau'nun arabamdan indiğini gördü.

Kahretsin.

"Merhaba, Şirine. Pizza ister misin?" diye seslendim.

Bir Beau'ya bir de bana bakarak başını salladı. "Hayır, teşekkürler."

Pişmanlık kara bulut gibi üzerime çöktü. Sophie'yi hayal kırıklığına uğratmıştım. Beau'yu sevmiyordu, bu yüzden pizza yemek için bize katılmayacağından emindim.

Beau, "Haydi bebeğim," dedi ve kolunu omzuma attı. Biz arka bahçede kaybolup doğruca havuz evine giderken Sophie'nin bizi izlediğini hissedebiliyordum. Tüm varlığım bu planı iptal etmemi, onu eve bırakmamı ve olanları unutmamı söylüyordu. Beau'nun bu geceden beklentileri olduğu açıktı ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Çünkü beklentileri gerçekleşmeyecekti.

İki saat önce Emerson'la yakınlaşacağımı düşünüyordum.

Küçük evime girdiğimizde Emerson'ın bir şey yazıp yazmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Beau yatağıma uzandı. Eskisinden daha iyi göründüğü için bu gecenin onun istediği gibi bitmeyeceğini söylemek zorunda kalacağım için kendimi kötü hissettim.

Banyoya doğru yürürken, "Üzerimi değiştireceğim," dedim. Ben henüz uzaklaşamadan elimden tuttu.

"Charlie, bekle."

Birdenbire kendimi kucağında buldum. Hiçbir şey söyleyemedim. Neden hiçbir şey söylemiyordum?

"Seninle sadece seks için yalnız kalmak istemedim," dedi ve gözlerimi açtım.

"Beau, biz..."

"Gerçekten bir şans daha istiyorum. Berbat bir erkek arkadaş olduğumu biliyorum. O süreçte babamla sorunlarım vardı."

Omuzlarım yumuşadı ve sempati hissi içimi doldurdu.

"Neden bana güvenmedin?" İşleri kızıştıracağını bildiğim için aldatma kısmını gündeme getirmedim. Onu konuşturmak veya herhangi bir şey hakkında içini dökmesini sağlamak imkânsızdı.

"Utandım," diye yanıtladı nazikçe. "Babamın bir... ucube olduğunu bilmeni istemedim."

"O bir ucube değil," diye çıkıştım.

"Porno yıldızı ya da pezevenk de olabilir, Charlie. Tüm işi seks ve sapkın şeyler onun etrafında dönüyor. Bu normal değil."

"Normal," diyerek kollarından kurtulmaya çalıştım ama beni sımsıkı tuttu. Daha fazla savaşmadığım için kendimden

nefret ettim. Babasının ne kadar korkunç olduğundan bahsederken sanki beni duymuyordu bile. Boğazım düğümlendi.

"Eğer o seks manyağıysa... belki ben de öyleydim diye düşündüm. Bu yüzden... yaptığım şeyi yaptım."

Doğruldum. "Şu an ciddi misin?" diyebildim. "Beni aldattığın için babanı mı suçlayacaksın? Babanın seks kulübü olduğu için iş yerindeki yeni kıza dinlenme odasında sana sakso çekmesine izin verdin yani?"

Bana karşı koyma hırsıyla dolup taştığını görebiliyordum. Öylesine öfkeliydim ki çığlık atabilirdim.

"Sana bunun hayatımın en büyük hatası olduğunu söyledim. Sana çok şey yaşadığımı söyledim ve—"

"Beau, bir sebepten dolayı ayrıldık. Biz birbirimize uymuyorduk..."

"Bebeğim, sana ihtiyacım var." Beni daha da sıktı, burnunu boynuma sürttü. Bütün bunlar hataydı. *Bebeğim, sana ihtiyacım var.* Öyle mi? Ne zamandan beri bana bebeğim der olmuştu? Bana hiç ihtiyacı olmadığı da kesindi.

Bu işe son vermeliydim. Sonunda ayakta durmak için kendimi ondan uzaklaştırdım. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kaşlarını çattı ve dudaklarını sıktı.

"Bana ihtiyacın yok, Beau. Senin büyümeye ihtiyacın var," diye itiraz ettim. "Ya da belki sonunda seni adam yerine koyacak birine ihtiyacın var çünkü artık eskisi gibi olmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Biz birlikteyken bir kez bile kendimi iyi hissetmeme neden olmamandan bahsediyorum. Hayatının ne kadar zor olduğundan bahsediyorsun... peki benim hayatımdan haberin var mıydı?" diye sordum kollarımı sallayarak.

"Değişmişsin," dedi yüzünü buruşturarak. Güldüm.

"Evet, değiştim. Eğer babanın ucube olduğunu düşünüyorsan, ben de öyleyim."

Gözleri kocaman açılmış halde telaş içinde bakakaldı. "Charlie..." Sesinde uyarıcı bir ton vardı. "O kulübe gittin mi?"

"Evet... Gittim ve bundan utanmıyorum." Bunu söylerken omuzlarımı dik tutmak ve Beau'nun gözlerine gururla bakmak için tüm enerjimi kullanmıştım. Beni inceleyerek, bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışıyordu. Kulüpte olduğunu düşündüğü her türlü çılgınlığı yaptığımı hayal ediyormuş gibiydi.

Keşke ona daha fazlasını anlatabilseydim ama Beau'nun ne düşündüğü benim için artık önemli değildi. Dört ay önceki Charlie bunu asla kabul etmez ve belki Beau'ya babasıyla ilgili hak verirdi. Ancak Emerson sayesinde kendimi tanımıştım ve fikirlerim değişmişti. Bu sadece kulüp hakkında değildi; aynı zamanda kendimle de alakalıydı.

Artık bana gerçekten değer veren, bana baktığında kendimde hiç görmediğim şeyleri görmemi sağlayan biri vardı. Beni akıllı, seksi ve mükemmel hissettiriyordu.

Ve günün sonunda, Beau'nun kız arkadaşı olmaktansa Emerson'ın evcil hayvanı olmayı tercih ettiğime karar vermiştim.

"Bana hemen doğruyu söyle," diye çıkıştı. "Babamla yatıyor musun?"

Kıkırdayarak başımı salladım. "Hayır," diye cevap verdim tüm kalbimle. Gerçekten de yatmıyordum. Fakat doğruyu söylemek gerekirse, bunu isterdim. "Beau..." Devam etmeden önce derin bir nefes aldım. "Seni seviyorum. Muhtemelen seni her zaman seveceğim çünkü kalbinde iyilik olduğunu biliyorum ama sen ve ben asla birlikte olamayız. Üzgünüm."

Tepki vermesini bekledim ama bir şey yapmadı. Sanırım Charlie'nin seks kulübüne gittiği gerçeği onu sersemletmişti.

Yenilgiyi kabul etmiş gibi görünüyordu. "Başka biri var, öyle değil mi?"

Bir an donup kaldım. Bu konuşmadan anladığı bu muydu? Cevap bile vermedim. Sessizliğim şüphelerini doğrulamak için yeterliydi. Başka biri var sayılırdı. Bu ilişki olmasa da –lanet olsun ki hiçbir zaman ilişki olmayacaktı ama benim için varlığı yetiyordu. Babasının başka biri olduğundan şüphelenmediğinden emin olmak için yüzünü inceledim, onu dikkatle izledim. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sadece... üzgün görünüyordu.

Beau'dan ayrıldıktan sonra nihayet kendimle baş başa kalmış, kendimi ne kadar özlediğimi anlamıştım. Çünkü onun yanındayken kendimi kaybetmiştim. O benim evrenimin merkeziydi, bense onun gölgesi.

"Seni eve bırakayım," dedim koluna dokunarak.

Başını sallamakla yetindi.

Dışarı çıktığımızda Sophie orada değildi. Keşke olsaydı. Bu durumun göründüğü gibi olmadığını anlaması için onun gittiğini görmesini istiyordum.

Beau arabada sessiz kaldı. Annesinin evi şehrin karşı tarafındaydı. Şirin bir bungalovda yaşıyordu. Ayrılmadan önce anne babasıyla hiç tanışmamıştım. Şimdi bir zamanlar Emerson'la evli olan kadınla tanışma fikri tüylerimi ürpertiyordu. Evinin önüne geldiğimizde koltuğunda donup kaldı.

"Bence babam hayal kırıklığına uğrayacak," dedi.

Birden paniğe kapıldım. "Neden?"

Kıkırdayarak, "Bizi yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu, Charlotte." Adımı Emerson gibi, yani babasını taklit ederek söylemişti. Ne hissettiğimi bilemiyordum.

Garip. Bu garip bir histi.

"Ah evet. Ben de o duyguya kapıldım." Şimdilik kasıtlı olarak görmezden geldiğim bir gerçekti bu. Eğer bu konunun üzerine gidersem öfkeme hâkim olamayabilirdim.

Önüne bakarak, "Belki bir gün seni hak edecek kadar kendimi toparlayabilirim," dedi. Bunu duymak kalbimi paramparça etti. Bunca zaman, Beau için yeterince iyi olmadığımı düşünmüştüm ve şimdi... her şey değişmişti.

Ona doğru uzanıp sarıldım. "Her zaman senin yanındayım."

Kapıyı açıp evin önüne çıkmadan önce o da bana sarıldı. Gidişini izlemek, bu aileye karşı duyduğum hisleri hatırlattı. Birbirlerine kırgınlardı. Emerson ve Beau hem kendileriyle hem de birbirleriyle savaş halindelerdi. Kendi boktan ailemi düşündüğümde bu durum beni daha fazla üzüyordu.

Beau'nun evinden uzaklaşırken Emerson'ın bizi yeniden bir araya getirmeye çalıştığı konusunda söylediklerini düşündüm. Düşünce aklımda döndükçe iyice öfkelenmeye başladım.

Fedakârlık yapan tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Bu çekimi reddederek sadece kendine zarar veriyormuş gibi davranıyordu. Peki ya ben? Sanki o kadar kolaymış gibi beni oğlunun üzerine atabileceğini düşünüyordu.

Ne istediğim önemli değil miydi? Bana istediğim şeyin peşinden gitmeyi öğreten o değil miydi?

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok gaza geliyordum. Otoyola çıktığımda kendi sapağımı geçip devam ettiğimi fark ettim. Belki delirmiştim ama ona söylemek için can attığım düşüncelerimle eve gitmemin imkânı yoktu.

KURAL #23: BAŞARISIZ OLURSAN KİBARCA RİCA ET.

Charlotte

Tir tir titriyordum. Hava kararmıştı ve ben Emerson'ın bahçesinde durmuş ona saydırmak için bekliyordum. Ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Bir şeyler hissediyordum ama bunları kelimelere dökebileceğimi düşünmüyordum. Tek bildiğim, istediğim şeye sahip olmamanın sinirlerimi harap ettiğiydi. İstediğim şey... oydu.

Girişin ışığı yandı ve kapıyı açtı. Başımı kaldırıp söyleyeceklerimi düşündüm.

"Charlotte?" dedi beni görünce. "Beau nerede?"

"Eve bıraktım."

"Neden?"

"Çünkü onu istemiyorum."

"Öyle deme," diye çıkıştı.

"Formu okudun mu? Doldurmuştum. Okudun mu?"

Kaşlarının arası kırıştı. Saçmalamamdan etkilenmişti belli ki. Tam bana karşı çıkacak gibi olduğunda hızla içeri girip ofise yöneldim. Arkamdan geldiğini duyunca arkamı döndüm ve beni süzdüğünü fark ettim. Üzerimde hâlâ iş kıyafetlerim vardı. O ise gömleğinin önünü iliklememişti. Göğüs kılları görünüyordu. Tanrım ona dokunmayı, parmaklarımı göğsünde dolaş-

tırmayı o kadar çok istiyordum ki. Artık göğüs kıllarını da mı seviyordum yoksa?

Alnını kaşıdı. Çok yorgun görünüyordu. "Charlotte, şimdi bunları konuşmasak olur mu? Form, itaatkârlık ya da buna benzer hiçbir şey. Konuşmayalım."

"Neden?" diye çıkıştım. Hislerimi saklamama artık gerek yoktu.

"Sen oğlumun kız arkadaşısın!" Hayal kırıklığı ve çaresizlik yüzünden okunuyordu.

"Eski!" diye bağırdım.

"Fark eder mi? Şimdiki ya da eski olman benim içinde bulunduğum durumu değiştirir mi?"

"Peki, benim ne istediğim önemli değil mi? Beni neden reddediyorsun?"

"Seni işe almamalıydım. Bu bir hataydı." Saçlarını karıştırıp yere baktı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Öfkelenemeyecek kadar üzülmüş, üzüntümü düşünemeyecek kadar kızmıştım.

"Neden böyle bir şey söyledin şimdi?"

Aniden vücudunu bana bastırdı, bir eli sırtımın alt kısmındaydı, diğeri ise çenemi tutuyordu. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken, "Çünkü senin bu kadar mükemmel olmanı beklemiyordum. Ellerimi senden uzak tutmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Sonra o gün içeri girdim ve seni dizlerinin üzerinde buldum..." diye fısıldadı. Gözlerini sımsıkı kapatarak alnını benimkine dayadı. "Aman Tanrım, Charlotte. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet var. Çünkü seninleyken hissettiklerim beni mutlu ediyor. Beni nasıl istediğini, bana ne kadar taptığını görüyorum. Kaç kişi biri için bunu gerçekten hissedebilir? Neden kendimi böyle bir şeyden mahrum edeyim ki?"

"Kimsenin öğrenmesine izin veremeyiz," diye yanıtladı, bakışları dudaklarıma kaydı. "Asla gerçek bir ilişki yaşayamayız. Birinin kirli sırrı olmaktan daha iyisini hak ediyorsun."

Haklı olduğunu biliyordum, bu fevri karar için kendimden nefret edeceğimi de. Ama şu anda umurumda değildi.

"Seninle her şeyi yaşamak istiyorum," diye karşılık verdim. "Seni istiyorum." Dudakları dudaklarımla buluşmadan önce kelimeleri ağzımdan zar zor çıkartabilmiştim. Her şey o kadar hızlı oldu ki birbirimize aç bir halde dudaklarımızın içinde kaybolduk. Emerson'ın dudaklarında viski tadı vardı. Dilinin uzun ve güçlü darbeleriyle beni öptükçe midemde kelebekler uçuşuyordu.

Dudaklarının açgözlü hareketine ayak uydurmaya çalışarak adeta uçuşa geçtim. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp hırladığında, karşılık olarak hafifçe mırıldandım. Ona oksijen kadar ihtiyacım vardı. Ellerimiz mümkün olduğu kadar birbirimizi kavrayıp dokunurken dillerimizin her vuruşunda nefes nefese kalıyordum.

Düşlediğim gibi vücudunun sıkı kasları parmaklarımı cennete taşımıştı. Ellerimi sırtından aşağı yukarı hareket ettiriyor, bu dar pamuklu gömleğin altında ne kadar lezzetli olduğunu fark ediyordum. Şu anda Emerson'ı benden yirmi yaş büyük bir adam olarak gösteren hiçbir şey yoktu. Ve onu hak etmediğimi de düşünmüyordum. "Biz" hissini iliklerime kadar yaşıyor, aylarca süren özlem ve eziyet dolu her saniyeye değdiğini düşünüyordum.

Dudakları boynuma doğru ilerlerken sırtımı duvara yasladı. Emerson zar zor nefes alıyordu. Açlıktan ölüme terk edilmiş ve en sonunda yemek teklif edilmiş gibiydi. Vücudumu yukarı kaldırırken elleri popomu kavradı ve beni duvara bastırarak bacaklarımı etrafına doladı. Pantolonunun taş gibi sert çıkıntısı klitorisime sürtünüyordu. Ben de her hareketiyle inliyordum.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Öpmek için onu kendime doğru çekerken, "Evet!" diye bağırdım.

"Öyleyse dizlerinin üstüne çök ve onu çıkar."

Yere eğildiğim sırada hiç kimsenin benden daha hızlı diz çökmediğini düşünüyordum. Onun seks emirleri bile kanımı kaynatıyordu. Daha fazlasını istiyordum –daha fazlasına ihtiyacım vardı. Emerson Grant'in bana daha önce hiç olmadığı kadar hükmetmesini, bana yapmak istediği her ayıp şeyi ve ona yapmamı istediği her ayıp şeyi anlatmasını istiyordum. Her emrine tereddüt etmeden itaat edecektim. Sesi omurgamdan aşağı damlayan lav damlaları gibiydi ve ben, onun söylediği her şeyi yapmaya istekli bir itaatkârdım.

Aletini elime almak için öylesine can atıyordum ki eliyle saçımı geriye doğru tararken parmaklarım fermuarına takıldı. Aniden, yaşadıklarımıza şükretmekle şaşırmak arasında bir hisle çarpıldım. Nihayet hepsi gerçek oluyordu. İçimde destansı bir sevinç ve heyecan duygusu uyandırıyordu.

Sonunda fermuarını açıp pantolonunu indirdiğimde, dar siyah *boxer*'ının aralığından görülen aletinin kırmızı olduğunu fark ettim. *Boxer*'ını genişleterek aşağıya indirirken, bu görüntüyü hafızama kazıdım. Emerson Grant'in aleti, yüzümden sadece birkaç santim ötede duruyordu.

Heyecandan deliye dönmüş bir halde ona bakarken, "Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadım.

Dudağını ısırarak gülümsedi. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

Yüz ifadesini taklit ederek kendi dudağımı ısırdım. "Senin aletini emmek istiyorum," dedim sahte masumiyetle örülmüş tatlı ses tonumla.

Eğilip bana yaklaştı. "O zaman güzelce sormak zorundasın."

"Efendim," dedim dudaklarını öperek. "Aletinizi ağzıma alabilir miyim, lütfen?"

Hırladı. Yumruk yaptığı eliyle saçlarımı sıkarken beni o kadar güçlü bir şekilde öptü ki neredeyse canımı yakıyordu.

"Olağanüstüsün." Övgüsü karnımda fitil ateşlemişti. Külotumu çoktan çıkartmıştım Klitorisime bir kere bile dokunacak olursa işim bitecekti. Koridorda yaşadığımız anların şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey olduğunu düşünmüştüm ama bu, tam Emerson Grant deneyimini yaşamadan önceydi.

Eli hâlâ saçımdayken dik durdu ve yüzümü kasıklarına doğru yönlendirdi. Kemerini daha da aşağı çekerek dilimi aletinin uzunluğu boyunca gezdirdim, başına ulaştım ve dudaklarımı etrafında gezdirdim. Nefesi kesildi ve kalçalarını öne doğru kaydırdı. Tepkilerini beğenmiştim. Daha fazlasını yapmasını sağlamak istiyordum. Bu yüzden aletini tekrar tekrar yaladım, gergin olduğunu hissetmek ve nefes nefese kaldığını duymak için onunla uğraşıyordum.

Sonunda ağzımı açıp aletini dilim boyunca kaydırdığımda o kadar yüksek sesle inledi ki, titreşimler içimi titretti.

"Siktir, Charlotte."

Evet. Daha fazlasını yapmam gerekiyor, diye düşündüm. Ardından aletini elimle aşağı yukarı sıvazlayıp ritmimi bulduktan sonra tükürükle kapladım. Boğazımın arkasına dokunduğunda, daha derine gitmesine izin vermeden önce öğürdüm ve nefes aldım. Bir noktada nefes almayı bıraktı. Ağzıma boşalacağından neredeyse eminim. Daha önce hiç tükürme veya yutma deneyimi yaşamamıştım ama onun için yapardım. Onun için her şeyi yapardım.

Bir anda gırtlaktan gelen bir kükremeyle beni yerden kaldırdı.

"Henüz değil," diye hırladı ve beni masasına taşırken şehvetle dudaklarımı öptü.

Masaya oturmamı sağladıktan sonra bluzumu ortasından tuttu ve tek hareketle açtı. Düğmeler odanın bir ucuna uçtu. Sutyenimi aşağı çekerken nefes bile almıyordum. Ağzı göğüslerimi bulduğunda nefesimi dışarı verdim.

Dişleri sağ göğüs ucumun çevresini nazikçe kapatırken kalçalarım ona doğru hareketlendi. Eliyle diğer göğsümü okşuyor, hassas göğüs ucumu çekiştiriyor ve vücudumun havai fişeklerle aydınlanmasına neden oluyordu.

"Aman Tanrım..." Nefes nefese kalmıştım.

Ağzını aşağı doğru hareket ettirirken eteğimi yukarı çekerek külotumu kaldırdı.

"Uzan," diye hırladı seksi bir emirle, hemen dediğini yaptım. Sarhoş olmuş gibi tavanı izlerken Emerson'ın yüzünü bacaklarımın arasında hissettim. Burnunu külotumun ıslaklığına sürterek burnundan uzun bir nefes aldı.

Kendimde olmak istiyordum. Başka bir senaryoda ya da başka bir erkekle kendimi kaybedebilirdim ama onunlayken, bu kokuyu ya da tıraş olmamın üzerinden birkaç gün geçip geçmediğini düşünmeden anı yaşamalıydım.

Onu bu kadar istememin utanç verici olduğunu düşünmemeliydim.

"Tanrım, sırılsıklam olmuşsun," diye fısıldadı. Parmaklarını külotumun altına soktu ve şiddetli bir hevesle yırttı. Bu sırada geniş dilini kıvrak bir iniltiyle dudaklarımda gezdirmeye devam ediyordu.

"Tadın çok güzel."

Nefes bile almadan beş dakika boyunca beni iştahla yaladıktan sonra nasıl boğulmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çı-

kardığım sesler daha önce çıkardığım seslere hiç benzemiyordu. Emerson'a karşı numara yapmama ya da kendimi zorlamama gerek yoktu. Yaptığı her şey kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Bacaklarımı boynuna dolarken, "Boşalmak üzereyim," dedim soluk soluğa. Emerson daha da yüksek sesle mırıldanarak, hassas titreşimleri doğrudan içime göndermeye devam etti. Uyluklarımın titremeye başladığını hissettiğinde parmağını kaydırdı ve hevesle klitorisimi emdi.

İçime bir, sonra iki parmağını sokarak ikisini de kıvırdı. Düne kadar varlığından bile haberdar olmadığım o yakalanması zor G noktasını hatırladım. Her şey aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değilmiş gibi geliyordu. Sanki bir saniye daha dayanamayacak gibi oluyor ama asla durmasını istemiyordum. Patlayacak, ölecek, çığlık atacak ya da başka bir şeyler yapacaktım. Birden hızlandı ve aç bir şekilde bacaklarımın arasında anlaşılmaz sesler çıkardı.

Vücudum zevkten deliriyordu. Parmaklarımı saçlarına dolayıp öyle sert bir şekilde boşaldım ki, kalçalarım masadan kalktı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başladım. Vücudum saniyeler yerine saatlerce bu büyülü hisse kilitlenmişti ve orgazmın etkisi geri çekilmeye başladığında bitmesini istemedim. El ve ayak parmaklarım uyuşmuştu.

Emerson ayağa kalkıp ağzını sildi. Karnımı ve sonra göğüslerimi öperek, "Boşaldığın zaman çok güzelsin," diye inledi. Çekmeceyi açıp bir şeyler aradığını fark ettim. Başımı kaldırdığımda, aletini çoktan prezervatifle kaplamıştı.

"Şimdi seni becermem gerekiyor," diye mırıldandı boynuma doğru. Heyecan bir şimşek gibi bedenime çarptı. Yüzüne boşalmış olabilirdim ama daha fazlasını istiyordum. Bileklerimi beline dolayarak onu kendime doğru çekerken gözlerinin içine baktım.

"Ben hazırım."

Bacaklarımı kollarının üzerine atarken, aletinin başını ıslaklığıma bastırdı. Hızla beni aletinin üzerine çekerek oturttu ve sonuna kadar bastırdı. Dudaklarından kaçan hırlama gerçeküstüydü. Bakışları benimkilere kilitlenmiş halde sertçe içime daldı, tamamen girdiğinde duraksadı, sonra dışarı çıkarak kendini bana tekrar itti. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı. Ellerim masayı kavradı. Onu içimde tutmanın verdiği zevk o kadar yoğundu ki bu yüzden ağlayabilirdim.

Her itişte homurdanarak hızlanmaya başladı. İçimde çaldığı şarkı mutluluğun gizli şifresini çözmüşüm gibi hissettiriyordu. Şimdiden tekrar boşalmaya yakındım. Bacaklarımı kollarının arasına alıp tekrar tekrar bana çarptı. Yeniden kendimden geçeceğimi hissediyordum ama bu sefer farklıydı, daha az yoğun ama daha fazla tüketiciydi... ve çok, çok iyiydi.

"Tekrar geliyorum," diye haykırdım. Ben orada mutlak bir mutluluk içinde kaybolmuş gözlerim kapalı yatarken o yüksek hızda devam ediyordu. Beni dikleştirerek sert bir ısırıkla dudaklarımı öptü.

"Gözlerini aç, Charlotte," diye emretti ve ben de açtım. Bakışlarımız buluştuğunda hırladı. "Tanrım, seni becermeyi seviyorum."

Kollarımı boynuna dolayıp, içime girip çıkarken yüzünde oluşan ifadeyi izledim. Yüzünde oluşan zevki, içime her girişinde çıkardığı anlaşılmaz sesleri ve inlemesini ezberledim. *Bu benim eserim*, dedim kendi kendime. *Onu delirtiyorum, kontrolden çıkmasını sağlıyorum, o da bunu biliyor.*

Bakışlarımız birbirine kilitlenmişken içime daha sert ve hızlı bir şekilde girdi. İnlemeleri yüksek sesli zevk haykırışlarına dönüştü. Vücuduna tutunurken tırnaklarımı sırtına sapladım. Boşaldığında, ağzından çıkan sesle oda yankılandı.

Kafamda mantıklı bir düşünce olmadan onu izleyerek sustum. Şu anda sadece içimden akan duygular vardı –memnuniyet, hayranlık ve arzu. Çok fazla arzu.

Onu tekrar öperek göğsünü kendiminkine dayadım. İkimiz de nefesimizi dengelemeye çalışırken hızlı kalp atışlarını hissettim. Ve birbirimize sarılırken içimden sessizce dua ettim.

Sevgili Tanrım, lütfen hayatımın geri kalanında becereceğim tek erkek Emerson olsun çünkü cehennemde bile başka birinin bunu geçmesinin imkânı yok.

KURAL #24: SEKSİ PATRONUNLA YATARKEN İŞ DAHA ÇEKİLİR OLUYOR.

Charlotte

Emerson beni odasına taşıdı. Ardından çırılçıplak kalana kadar beni dikkatli bir şekilde soydu. Hemen sonra kendi kıyafetlerini çıkarttı. Devasa yatağına girmeden önce, bu sefer nazikçe beni tekrar öptü.

Örtüleri geri çekerek altına girmemi işaret etti. Çıplak vücudunu benimkinin üzerine bırakırken gülümsedim. Neler oluyordu? Neden bu kadar mutluydum?

Ona bakarken son iki ayda hayatımda ne çok değişiklik olduğunu düşündüm. Ona karşı hislerim nasıl bu denli yoğunlaşmıştı? Yaşlı olduğunu düşünmekten ne zaman vazgeçmiştim? Sınırları ne zaman görmezden gelmeye başlamıştım? En önemlisi de Beau'nun babası olduğu gerçeğini nasıl yok saymayı başarmıştım?

Artık onu sadece benim olarak görüyordum. Benim... neyim olduğunu bilmiyordum. Patronumdan daha fazlasıydı. Sevgilim de değildi.

Benim efendimdi.

Bu sefer acele etmedik. Üzerime doğru uzanarak saçlarımı okşadı. Dirsekleriyle yüzümü çevrelerken boynumu ve göğsümü öpücüklere boğdu. Susuzluğumuzu gidermiştik ancak karnımız doymamıştı.

Prezervatif almak için elini komodinin içine daldırdı. Ardından onu takmasını izledim. Gözlerim, parmaklarının sert aletinin üzerindeki lastiği hareket ettirişine sabitlenmişti. Tekrar üstüme uzandığında, beni kollarının arasına aldı ve içime girerken sımsıkı kucakladı. Bu sefer bedeni yavaş ve şehvetli dalgalarla hareket ediyordu. Dudaklarımız birbirine kilitlenmişti, kalplerimiz aynı ritimle atıyordu.

Uyuyakaldım. Birkaç saat sonra uyandığımda Emerson'ın göğsünde yatıyordun. O uyanmış, telefonunda bir şeyler okurken sırtımı okşuyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

Alnımdan öperek, "Gece yarısını geçti," dedi.

"Gitmeliyim," dedim. Bunu söylerken ona daha sıkı sarıldım. Bu sıcacık yataktan kalkmayı hayal dahi edemiyordum. Memnuniyetsiz gözlerle bana baktı.

"Tabii. Anneni endişelendirmeyelim." Sözleri kendimi küçük bir kız gibi hissettirmişti. Yirmi bir yaşındaydım ve hâlâ annemin arka bahçedeki havuz evinde yaşıyordum. Emerson'ı hak etmediğime dair o rahatsız edici duygular sel gibi bedenimi kapladı.

"Çoktan uyumuştur o, önemli değil. Yarın iş var." Dudaklarımı sıkarak gülümsedim ve o da yumuşak, iri eliyle çıplak karnımı okşayarak sırıttı.

"Yarın biraz geç gelebilirsin diye düşünüyorum."

"Gerek yok. Sabah erkenden burada olacağım."

"Peki."

Sonunda yorganın altından çıkıp eteğimi giydim.

"Eve bu şekilde mi gideceğim?" diyerek düğmeleri kopmuş gömleğimi gösterdim.

"Kesinlikle olmaz," dedi yüzünü buruşturarak. Çıplak halde yataktan kalktı ve şifoniyerinin yanına giderek bir tişört çıkarttı. Emerson Grant'in çıplak poposuna odaklandığım için ne tişörtün rengini ne de bedenini görebilmiştim.

Bana döndü. Bense çıplak bedenine bakmamak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Yani... Lanet şey az önce ağzımdaydı. Şimdi bunun için neden kızarıyordum?

Tişörtü ondan almak için hareket etmediğimi fark ettiğinde, "İyi misin?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzüne baktım. "İyiyim."

Bluzumu çıkarıp onun tişörtünü giyerken beni izleyip güldü. Beni kapıdan geçirmek için siyah iç çamaşırını giyince hayal kırıklığına uğradım.

"Keşke kalsaydın," dedi kollarını etrafıma sararak. Üzerime çoktan sinmiş olan teninin kokusunu içime çektim. Ben de kalmak istiyordum.

"Keşke."

"Yarın sabah seni dizlerinin üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum," dedi alçak sesle. Omurgamdan aşağıya bir elektrik dalgası yayıldı. Şehvetle gözlerine baktım. "Yarın benim için seksi bir şeyler giy, Charlotte."

"Peki, efendim."

"Birlikte çok eğleneceğiz," diye ekledi. Son sözleri tüm yol boyunca, hatta yatağa girdikten sonra bile kulağımda çınlamaya devam etti. Gecenin en mükemmel anı buydu.

Ertesi sabah, onun çok sevdiği kıyafetlerimi giydim –iç gösteren bluz ve kalem etek. Daha önce işe gitmek için hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Gerçi hiçbir iş yerinde birden fazla orgazm yaşamayı da beklemiyordum.

Evine beş dakika erken varıp içeri girdim. Ofisinde değildi. Onu evde aramayı düşündüm ama beni onu beklerken bulmayı tercih edeceğini biliyordum.

Montumu ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra sandalyenin üzerinden yastığı alıp odanın ortasına koydum. Evin içinden gelen ayak seslerini duyduğumda dizlerimin üzerine çöktüm.

Başım eğikken, ayakkabılarının yerdeki tıkırtısını duyduğumda vücudum heyecanla irkildi. Bana doğru yürümeden önce bir anlığına sessizlik oldu. Ardından çeneme dokundu ve başımı geriye itti. Ben de gözlerimi ona çevirdim –tıpkı ilk gün yaptığımız gibi.

"Ne kadar uslu bir kız," diye mırıldandı. Sözlerini içime çektim. Bu sözler ruhum için serotonin artışı demekti. Güvende olduğumu, sevildiğimi, değerli olduğumu ve dünyada endişelenecek hiçbir şeyim olmadığını ifade ediyordu.

Eğilip dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere dokundurdu. Bu yumuşak ve hızlı öpücükten sonra daha fazlasını istemeye başlamıştım. Doğrulduktan sonra masasına yürüdü.

"Daha fazla uykuya ihtiyacın var, Charlotte. Gece saat bire kadar dışarıda olacaksan ertesi gün evden onda çıkmalısın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedim kedi gibi.

"Yine de gecenin geç saatlerinde sokaklarda olmanı tercih etmem. Sabaha kadar olduğun yerde kalmayı düşünmelisin."

Kendi kendime gülümsedim, gözlerim yere sabitlenmişti. "Peki, efendim."

Dizlerimin üstüne çöktüğümde o Emerson değil, efendim oluyordu. Rolünü öyle başarılı bir şekilde oynuyordu ki. Her zamanki halinden biraz daha farklıydı ve bu güç gösterisi ona çok yakışıyordu... Hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Sanki o her şeymiş ve bu odanın dışında hiçbir şey yokmuş gibiydi. Sanki tek amacım oydu. Bu da bana huzur veriyordu. Başka bir amacımın olmaması herhangi bir konuda endişem olmayacağı anlamına geliyordu. Ev kredisi ödemek, sıkıntı çeken küçük kız kardeş, bizi bırakıp giden baba, parçalanmış aile ya da eski erkek arkadaş... Hepsi geride kalmıştı. Bu alanda sadece o ve ben vardık. Görevlerim basit ve tatmin ediciydi –efendimi memnun etmek. Artık kimsenin aramızdaki anlaşma hakkında ne söyleyeceği veya ne düşüneceği umurumda değildi. Bu beni mutlu etmeye yetiyordu.

"Buraya gel, Charlotte," diye emredince itaatkâr bir şekilde ona doğru süründüm. "Ayağa kalk."

Gözlerimi yere indirerek ayağa kalktım. Parmakları bluzumdan aşağı kayarken içimi bir heyecan dalgası kaplamıştı.

Düğmelerden birine dokundu. Dün yaptığı gibi yırtıp açmamasını diledim. Bu gidişle giyilecek bluzum kalmayacaktı. İlk düğmeyi delikten geçirdi.

"Bunu bugünlük çıkaracağım. Tamam mı?"

Hevesle başımı salladım.

"Kelimelerini kullan, Charlotte."

Yutkundum. "Peki, efendim." Bluzun düğmelerini birer birer açarken dudaklarım kurudu. Karşısında üzerimde sadece sutyenim ve eteğimle kalacak şekilde vücudumdan kayıp gitti.

Parmakları eteğimin üzerinde gezinirken, "Peki bu?" diye sordu. Yeniden yutkundum.

"Evet, efendim," diye cevap verdim. Bu sefer fısıltıyla konuşabilmiştim.

Arkamı dönmemi işaret etti ve fermuarı aşağı kaydırarak eteğin yere düşmesine izin verdi. Ofisinin serin havası popoma çarparak tüylerimi diken diken etti.

Bir an sessizlik oldu. Parmakları nazikçe kolumu sıyırırken sırtım ona dönüktü. Bana emir vermesini bekliyordum. Beni masasının üzerine eğmesine veya dizlerimin üzerine çökmeye zorlamasına hazırdım.

Dudaklarını yumuşak bir şekilde sol omzuma bastırınca içimi sıcaklık kapladı. Kıçıma hafif bir şaplak atarak, "İşe koyul," dedi.

Fazla sırıtmamak için dudağımı ısırarak, "Evet, efendim," diye yanıtladım.

İşime odaklanmakta zorlandım ama ilk birkaç saat içinde bir avuç e-postayı okumayı ve muhasebecinin istediği vergi belgelerini göndermeyi başardım. Zaman zaman Emerson'ın gözlerini üzerimde hissediyordum. Bana aç bakışlarla baksa da çalışırken onun ilgisinden zevk almama rağmen hiç arkama bakmadım.

Kahvesini getirdiğimde çıplak bacaklarıma dokundu, parmaklarını kalçalarımda gezdirdi. Hareketleri beni ne kadar azdırsa da karakterden çıkmadım.

"Başka bir şey var mı, efendim?" Sesim titriyordu. Beni kasten azdırıyordu. Beni sekreter fantezisinin içine çekmeye mi yoksa sadece gerilimi arttırmaya mı çalışıyordu, bilemiyordum. Belki iş günü bittiğinde ve kendimiz olduğumuzda, odasına çıkıp birbirimize çok kötü şeyler yapabilirdik. Yine de dürüst olmak gerekirse, bunu sekreter fantezisi için yapmasını umuyordum. Daha önce bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

"Şimdilik bu kadar, Charlotte." Adım, parmaklarının arasından süzülen ipek gibi dilinden dökülmüştü. Artık bana Charlie dememesi umurumda değildi. Bu kendimi onunmuşum gibi hissettiriyordu ve oldukça hoşuma gidiyordu.

Öğle yemeğinden önce kalemini masasının üzerine bırakti. Ne olduğunu anlamak için ona baktım. "Bugün çalışmakta zorlanıyorum, Charlotte. Dikkatimi dağıtıyorsun... tek düşünebildiğim bacaklarının arasındaki tadın ve ne kadar güzel olduğun." Öne doğru eğilerek bana sinsi bir bakış fırlattı.

İnce bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını kaldırdı.

"Özür dilerim, efendim. Bu konuda yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Buraya gelip şu e-postayı bana okur musun?" Yüzünde e-posta okumaktan biraz daha fazlasını yapacağımı söyleyen bir ifade vardı.

"Peki, efendim," diye cevap verdim. Sandalyemi geriye itip yanına yürüdüm. Elini yavaşça bacağına vurarak kucağına oturmamı işaret etti.

Bacağının üzerine oturduğum anda sol elini belime dolayarak vücuduna sımsıkı bastırdı. Tamamen sertleşmişti. Aleti kalçalarıma değiyordu. Onu çılgına çevireceğini bildiğimden, kalçalarımı hafifçe hareket ettirdim.

Sağ eliyle e-postayı açtı.

"Oku," diye emretti.

Yutkunarak öne doğru eğildim ve dediğini yapmaya koyuldum.

Sevgili Grant,

Bağımsız müteahhitlik başvurunuz için gerekli olan federal stopaj formu ektedir.

Daha fazla bilgi için aşağıda bağlantısı verilen talimatlara bakınız.

Teşekkürler,

Miles Ward, EBM.

Emerson, "Bağlantıya tıkla," diye ekledi. Eli karnımı okşayarak göğüslerime ulaştı ve sağ mememi sıktı. Linke tıkladım. Vergi formu açıldı.

"Oku onu."

"Hepsini mi?"

Sağ meme ucumu çimdikleyince çığlık attım. "Beni sorguluyor musun, Charlotte?"

"Hayır, efendim," diye karşılık verdim. Metin vergi jargonuyla yazılmıştı. Çok sıkıcıydı. Ne yapmaya çalıştığını çözememiştim. Bunları şimdi duymasına gerek var mıydı? Sanki aklında tutabilecekmiş gibi.

Yine de dediğini yaptım.

"Form 1099, Muhtelif Geliri Dosyası, yıl boyunca yanınızda çalışan her kişi için, aşağıdaki miktarları..."

Sol elinin parmakları külotumun içine girdi ve klitorisimin üzerinde kaydı. Donup kaldım. Sabahtan beri dokunulmayı bekledikten sonra her şey fazla gelmeye başlamıştı. Gözlerim kapandı ve dokunuşuna karşı mırıldanmaya başladım.

"Devam et," diye çıkışarak elini hızlandırdı.

Gerginlikle yutkunurken gözlerimi açtım ve emrine itaat ettim. "Ödemenin miktarına bakılmaksızın yedek stopaj kuralları kapsamında herhangi federal gelir vergisi kesintisi yaptığınız her kişi..." Parmağını içime sokup ıslaklığın arasından kolayca kayarken sesim kısıldı. Küçük bir zevk iniltisi çıkardım.

"Devam et, Charlotte."

Bir sonraki sıkıcı, hukuki jargon dolu paragrafı okurken bırakın konuşmayı, nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Eli klitorisime zarif bir şekilde sürtündüğü sırada parmağı derinle-

rime ulaştı. Daha fazla sürtünme için kalçalarımı her sallamaya çalıştığımda, belimi sert bir şekilde kavrayarak vücudumu sabitledi.

Zar zor doğru okuyabiliyordum. Kelimeleri atlaya atlaya geçiyordum çünkü bu vergi belgesinin söylediği hiçbir şeye dikkat etmediğinden emindim. Yine de beni denediğini biliyordum.

Parmaklarını daha sert bir şekilde bastırıp bir santim bile kıpırdamama izin vermeden, "Son kısmı tekrar oku," dedi nefessiz bir hırıltıyla.

"Rapor etme gerekliliğinizi yerine getirmenin bir parçası olarak... rapor veren tüm kurumsal varlıklar için..." Kahretsin, cennet ile cehennem arasında bir yerde kalmıştım. "Bir ABD hesabıyla ilgili olarak..." Sesim çatladı. "...Yönetmelikler bölüm bir... dörtte açıklanan 4. bölüm amaçları için..." Boşalmak üzereydim. Parmaklarım masayı kavradı ve görüşüm bulanıklaştı.

"Okumaya devam et," diye homurdandı.

Artık haykırıyordum. "Dört... nokta beş... altıncı bölüm."

"Siktir," diye kükredi. Aceleyle ayağa kalkıp beni masanın üzerine yatırdı. Çekmecesinde prezervatif aradı, bir tane çıkardı ve kemerini çözerek taktı. Masasının üzerinde nefes nefese kalmıştım, hâlâ orgazmın sınırındaydım ve hevesle onun aletini hissetmeyi bekliyordum.

İnce pamuklu tangamı hızlıca kaydırarak aşağı indirdi. Sonra sert bir şekilde beni kendine doğru çekerek içime girdi ve vücudumu masaya bastırdı. Tanrım, içimi doldurması çok güzeldi. O içimde amansızca gidip gelirken tiz çığlıklarım odayı dolduruyordu. Vücudu kalçalarıma çarparken parmakları kalçalarıma saplandı.

Mahvolmuş bir adam gibi, "Bana ne yaptığına bir bak, Charlotte," diye hırladı. "Karşımda bu sürtük iç çamaşırlarıyla oturuyorsun. Bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim," derken soluğum kesildi. Vücudum zirveye doğru ilerliyordu. Emerson'ın normalde olduğu düzgün, ciddi patrondan çok farklı olan bu vahşi versiyonunu seviyordum. Ama en çok onu bu hale getiren kişi olmayı seviyordum.

"Seni küçük bir sürtük gibi masamın üzerinde becermemi mi istiyorsun?" Sesi gergindi ve boşalmak üzere olduğunu biliyordum. Kendimi çok aşağılık hissetsem de beni aşağılamasını seviyordum.

"Evet, efendim," dedim neredeyse bağırarak.

"Sen pis bir sürtüksün, değil mi?" diye sordu.

"Evet, efendim!"

"Beni baştan çıkardığın için başına gelecek şey bu. Bana üzgün olduğunu söyle, Charlotte." Darbeleri gittikçe sert ve vahşi bir hal almıştı. Kendimden geçerek boşaldım.

"Özür dilerim, efendim," diye bağırdım nefessiz bir inlemeyle.

O da yüksek bir inlemeyle boşalırken cezalandırıcı hamleleri yavaşladı. Bitirdikten sadece bir saniye sonra kollarının arasına girdim. Hâlâ içimdeydi. Üst bedenimi döndürüp beni öyle büyük bir tutkuyla öptü ki neredeyse eriyip gidecektim. Güçlü kollarını belime dolayarak beni sımsıkı sardı.

Bu kadar iyi hissetmem normal miydi yoksa ben mi abartıyordum? Harika olmasına rağmen bu sadece seks değildi. Emerson'ın bana kendimi güvende ve sevilmiş hissettirmesi bambaşka bir duyguydu. Yani... bana pis sürtük demesine ve benim kelimenin tam anlamıyla ondan aşağı olan bir karakteri oynamama rağmen, beni gerçekten aşağılamıyor veya kendimi kötü hissettirmiyordu.

Her şey ironik bir şekilde gerçeküstüydü. Böyle olmaması gerekirken bir anda gerçekleşmiş gibiydi. Her ne kadar bunun geçici bir şey olduğunu ve bağlanmamam gerektiğini bilsem de Emerson'ın içten içe oğluyla çıktığım gerçeğini unutacağını ve aramızdaki bu şeyi gerçeğe dönüştüreceğini umuyordum.

Söz konusu umut etmek olduğunda şimdiye kadar dersimi almış olmalıydım. Hepsinin sonu hayal kırıklığıyla bitmişti.

KURAL #25: SENİ ŞAŞIRTMASI İÇİN FIRSAT VERİRSEN SENİ ŞAŞIRTIR.

Charlotte

Ben buz pateni pistinin ortasında merdivene tırmanmışken, "Pinyata için biraz büyük olduğumu düşünmüyor musun?" diye sordu Sophie.

"Hmm... Senden altı yaş büyük olmama rağmen her saniyesinin tadını çıkaracağım."

Gözlerini devirdi. Aşağıya inince el emeğime hayranlıkla baktık.

"Bence harika görünüyor!"

"Uçuklu dev bir penise benziyor," diye karşılık verince nefesim kesildi. Ben zorladıkça o karşı koyuyordu.

"Bu bir mantar! Bütün gece bunun için uğraştım."

"Her şeyden önce bu zehirli bir mantar ve bence üst kısmının çok daha büyük olması gerekiyor."

"Yani..."

"Şaka yapıyorum." Gülerek kollarını boynuma doladı ve beni ayı gibi kucakladı. "Bayıldım."

"Teşekkürler." Ben de ona sarıldım.

"Ayrıca... her şeyi dökene kadar vuracağız, bu yüzden bir kalem de olabilir..."

"Sophie Underwood!" diye çığlık attım. "On beş yaşındasın! Ağzından çıkanlara dikkat et."

Kıkırdayarak annemin atıştırmalıkları ve içecekleri koyduğu parti masasına doğru koştu. Arka cebimde duran telefonum titreyince onu çıkardım.

Mesajlarıma bakmak için telefonumu açarken kız kardeşime bağırdım. "Az önce söylediklerini anneme söyleyeceğim!"

Emerson'ın adını görünce kalbim ağzıma geldi. Mesajını açmadan önce bir süre duraksadım.

Hemen buraya gelmen gerekiyor.

Hemen cevap yazdım.

Neden? Ne oldu?

Seni özledim.

Hafta sonlarında da çalışmayı gözden geçirmeliyiz. İki gün boyunca e-postalarımı tek başıma okumamı bekleyemezsin.

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Aptal gibi göründüğümden emindim. Yüzüm acımaya başlamıştı bile.

Gece gelirim.

Şu anda ne yapıyorsun?

Nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Emerson'a özel hayatımdan bahsetmiştim ama o zamanlar diğer çalışanlarından bir farkım yoktu. Artık her şey değişmişti. Onunla biraz daha fazlasını paylaşmak konusunda bu kadar gergin olmamalıydım. Aslında birlikte değildik. Sadece sevişiyor, –bol bol– ara sıra bazı garip sekreter rollerini oynuyorduk.

Bu kadar yakın olmamıza rağmen normal hayattan bir şeyler paylaşmak bana garip geliyordu. Beni çıplak görmek ve masasının üzerinde becermek istiyordu ama ev hayatımı, eğlenmek için ne yaptığımı da umursuyor muydu? Öyle olduğunu düşünmek istesem de bu benim hayal gücümden ibaret olabilirdi.

Dün bana yaptıklarını düşünüyorum, gibi azgın bir cevap vermek üzereydim ama parmaklarım bunu yazmıyordu. Onun yerine şunu gönderdim...

Paten pistinde kız kardeşimin doğum günü hazırlıklarını tamamlıyorum. Bugün on beş yaşına bastı.

Bir süre sessizlik oldu. Konuşma balonu falan da görünmedi.

Merdiveni depoya bıraktım. Kapıyı kapatırken telefonum titredi.

Parti saat kaçta?

Üçte. İşim altıda biter, hemen yanına gelirim.

Kız kardeşimin arkadaşlarıyla takılacağından emindim. Birkaç arkadaşının aileleri, kızların gece bizde kalmaları için izin

vermişti. Sophie benim gizlice dışarı çıktığımı fark etmeyecekti bile.

Emerson mesajıma cevap vermedi. Parti başlamak üzereydi bu yüzden üzerinde çok durmadım. Kardeşimin arkadaşlarına paten dağıtıyor, yerdeki hokey oyununu koordine ediyordum. Pist cumartesi günleri kalabalık oluyordu ancak sahibi aile dostumuz olduğu için burayı Sophie'nin partisi için kapatmıştık.

Kendisi kadar tuhaf iki kızın arasında oturmuş ışıltıyla gülümsediğini gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tuttum. Son yıllarda çeşitli haksızlıklara katlanmak zorunda kalmıştı. Okulda zorbalığa uğramış, babası tarafından terk edilmişti.

Benim için de endişelendiğini biliyordum ama buna gerek yoktu. Kötü ilişkim ve yaşananlar yüzünden bir yıl boyunca kendimi nasıl suçlayıp üzdüğüme şahit olmuştu. Şimdi yaşadıklarım hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Kapalı kapılar ardında neler döndüğünü hiç bilmese bile onu onaylar mıydı? Evet, Emerson ben istediğimde bana bir eşyadan farksız davranıyordu ama günlük hayatımızda şefkatli ve sevecendi.

Annem bana sodayla dolu beyaz plastik bardak getirirken, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Başımla Sophie'yi işaret ederek, "Onun gülümsediğini görmek beni mutlu ediyor," dedim.

"Evet, beni de." Bana doğru döndü. "Biliyor musun... seni gülümserken görmek de beni mutlu ediyor."

Anneme döndüm. "Elbette öyle olacak. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Demek istediğim... son zamanlarda çokça gülümsüyorsun."

Konuyu geçiştirmek için rahat davranmaya çalıştım. "Tabii, işler iyi gidiyor. Maaşım iyi, Sophie iyi. Sen eskisi kadar gergin değilsin."

"Demek öyle," diye yanıtladı alaycı bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatında birisinin olmadığına emin misin..."

"Anne! Kelimenin tam anlamıyla işe gidip eve geliyorum. Hayatıma girecek birini nereden bulacağım?"

Yüzünü benden saklamaya çalışırken sinsi sinsi gülümsedi.

"Öylesine sordum işe. Sen de bir süredir biriyle..."

"Cümleni bitirmemen için sana yalvarıyorum."

"Ben acil servis hemşiresiyim, Charlie. Biraz seks konuşmasının beni utandıracağını mı düşünüyorsun?"

"Yüce İsa." Yüzümü ellerimin arasına alarak inledim.

Annemin söylemeye çalıştığı üzere iyi beceriliyormuş gibi göründüğüm gerçeğinin yarattığı utancı üzerimden atmaya çalışırken bana, "Böyle adamlar sahaya pek sık gelmezler," diye bir yorumda bulundu.

"Ne?" dedim yüzümü kaldırarak. Gözlerim salona döndü ve Emerson –lanet– Grant'in sanki dünyanın en tuhaf şeyi değilmiş gibi buz pateni pistinde vals yaptığını gördüğümde kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. "Ne..."

Nedense tezgâhın arkasına saklandım. Dizlerimin üzerine çöktükten kısa bir süre sonra, saklanmanın aptalca bir fikir olduğunun farkına vardım.

"Ne yapıyorsun? Onu tanıyor musun?"

Belki saklanırsam o da giderdi. Neden buradaydı ki? Ona kız kardeşimin partisinden bahsetmek bile büyük bir adımdı. Onlarla tanışmasına kesinlikle hazır değilim! Peki ya Sophie?

"Etrafa seni soruyordu," diye ekledi annem. "Shelley Teyzen az önce bu tarafı işaret etti."

Kahretsin. *Kahretsin.* Doğal davran, Charlie.

Rahat görünmeye çalışarak ayağa kalktım ve birden yüz yüze geldik. Doğal olarak bakışlarındaki ilgi hoşuma gitmişti. Sıcacık bir gülümsemesi, dudaklarında da minik bir sırıtış vardı.

"Merhaba," dedi ondan hiç duymadığım kadar rahat bir ses tonuyla.

"Merhaba," diye kekeledim beceriksizce.

Biz gözlerimizi birbirimize dikmişken çapraz ateşte kalan annem boğazını temizledi. "Ah, Emerson, bu benim annem, Gwen. Anne, bu... benim patronum... Emerson."

Annem hevesle gülümseyerek elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum!"

"O zevk bana ait, Gwen."

Annem, Emerson'a ulusal anıta bakar gibi keyif içinde uzun uzun baktı.

Sonunda bana döndü. "Sophie'nin herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol edeyim," dedi ve yanımızdan hızla uzaklaştı.

İşitme mesafesinden çıktığında bakışlarımı Emerson'a çevirdim. "Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun?"

Sanki bunun beni allak bullak edeceğini biliyormuş gibi gülümsedi. Sersemlediğimi görmekten hoşlanıyordu. "Saat üç demiştin. Davet edilmediğimi biliyorum ama seni kendi halinde görmek istedim."

Tamam, bu gerçekten çok tatlı bir fikirdi. Kahretsin, neden bu kadar tatlı davranıyordu ki? Bir anlaşma yapmıştık. İlişkiyi gizli tutacak ve elimizden geldiğince eğlenecektik. Fakat o annemle tanışmıştı. Üzerindeki tişört ve kot pantolonla çok iyi görünüyordu.

Tezgâhın üzerine eğildim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Tamam, dinle!"

Yüzünde hâlâ kendini beğenmiş bir sırıtış vardı ve ben onu aynı anda hem yumruklamak hem de öpmek istiyordum.

"Ben burada Charlie'yim, Charlotte değil, tamam mı? Burada 'Evet, efendim' veya sekreter duruşu yok."

"Elbette," diyerek güldü.

Emerson Grant'e patronluk taslayan kişi olmak benim için ironikti ama sanırım kendi alanımızdan uzak olduğumuz sürece her şey yolundaydı. Bunun komik olduğunu düşünüyordu sanki. Sonra bakışları dudaklarıma indirdi. Hızlıca parmağımı kaldırdım.

"Ve diğeri de. Sen benim patronumsun."

"Onlar biliyor mu..."

"Senin Beau'nun babası olduğunu mu? Hayır ama bir şekilde öğreneceklerinden eminim."

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle birlikte o sakin, eğlenceli ifadeyi koruyordu. Bunlar bana çok garip geliyordu. Hep gördüğüm kara kara düşünen, ciddi patrondan eser yoktu. Ne güzeldi! Emerson'ın bu yüzünü görmemiştim ve onun başka bir yanını daha keşfediyordum.

Tezgâha hafifçe vurarak, "Öyleyse, doğum günü kızıyla tanışmama izin ver," diye ekledi. Küçük bir endişe duygusu içimi doldurdu. Emerson'a güveniyordum ama ya Sophie ona iyi davranmazsa? Sophie'ye karşı doğuştan gelen bir koruma içgüdüm vardı. Aynı zamanda bu işi batırırsa ona eskisi gibi bakamayacağımdan da korkuyordum.

Arkasını dönerek Sophie ile arkadaşlarının pinyata etrafında tur atmaya başladıkları piste baktı.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Mavi saçlı olan mı?"

Güldüm. "Evet." Onu izlediğimizi görünce Sophie'ye el salladım. Gözleri anında Emerson'a takıldı. Beau'ya karşı her zamanki dalgın ifadesini ona karşı takınmadı. Bunun yerine o parlak ve çilli suratla bize doğru kayarak alçak duvara yaklaştı.

"Nasılsınız?"

"Sophie, bu benim... arkadaşım Emerson. Emerson, bu benim kız kardeşim Sophie."

Ben yüzünü incelerken Emerson kardeşime bir şey uzattı. "Doğum günün kutlu olsun, Sophie." Elinde büyük, mor bir zarf vardı. Onu marketin reyonlarında dolaşıp on beş yaşındaki bir kız için doğum günü kartı alırken hayal etmeye çalıştım. Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Sophie heyecanla, "Teşekkür ederim!" dedi. "Açabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladım.

Her yerinde mor ışıltılı çiçeklerle dolu doğum günü kartını yırtarak açtı ve gülümseyerek okumaya başladı. Zarfı açtığında yere bir şey düşmüştü. Onu alırken içine biraz para koyduğunu düşündüm ve gözlerimi açarak dik dik baktım.

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değildin..."

"Aman Tanrım!" Sophie çığlık attı.

Elindeki kâğıt parçasıyla zıplarken, "Bu nedir?" diye sordum.

"Anime Fest'e iki bilet!"

"Ne?" Çığlık atarak kağıtları aldım. Bunlar normal bilet değil, VIP biletti. "Emerson!"

"Çok teşekkür ederim!" Sophie parenlerinin üzerinde zıplayarak bağırıyordu.

Şaşkınlık içinde, "Ama... nereden biliyorsun?" diye sordum.

"İlk işe başladığında bana bundan bahsetmiştin."

Ağzım açık kaldı. Saçma sapan konuştuğum ve onun dikkatini bile vermediğini düşündüğüm o günü hatırlıyordum. Aslında beni dinliyordu. Biletlere bakıp sonra ona döndüğümde kollarım ürperdi.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu? Arabamı tamir ettirdikten sonra, bana ödediği maaşa rağmen VIP bilet almaya gücüm yetmemişti. Aradan haftalar geçmiş olmasına rağmen beni o gün dinlemiş ve hatırlamış olmasının her şeyden önemli olduğunun farkında mıydı?

Yaşlar gözlerime hücum etti ve hızla başka yöne bakıp gözlerimi kırpıştırdım.

Annem Sophie'nin tepkisini duyunca, "Ne oldu?" diye soru. Ona biletleri verdim ve Sophie gururla Anime Festivali'ne gideceğini duyurdu. Gülümsemeye ve normal davranmaya çalışsam da gözlerini üzerimde hissediyordum. Her şey harika ve o inanılmaz derecede mükemmel olsa da bir bakıma ondan bu yüzden nefret ettiğim hissinden kurtulamıyordum.

Ondan nefret ediyordum çünkü günün sonunda onu elimde tutamayacağımı biliyordum.

KURAL #26: AZDIRICI ŞEYLER SÖYLEMEKTEN KORKMA.

Charlotte

Partiden sonra Sophie'nin tüm hediyelerini arabaya taşımaya yardım ederken, "Emerson, film gecesi için bize katılıyor musun?" diye sordu annem.

Gözlerimi açtım. Emerson'la birlikte partiden sonrası için oldukça net planlarımız vardı. Bu yüzden ona hızlı bir bakış atarak hiçbir şey söylemesem de "sadece hayır de" demeye çalıştım.

Hızla, "Çok isterim," diye cevap vermesi beni dehşete düşürdü. Yüzümde, "Ne oluyor böyle?" diyen bir ifade oluştu.

Ama sonra bana gülümsedi. Bu öyle hoş bir gülümsemeydi ki her zamankinden farklı olduğunu anladım.

Sophie ve iki arkadaşı annemin arabasına bindiği sırada, "Ben seninle geleceğim," dedim. Biz arabasına doğru birlikte gözden kaybolurken annemin yüzündeki sinsi ifadeyi zihnimden kazımak istiyordum. Arabaya bindikten sonra annemin arabasının uzaklaşmasını izledik ve birden beni ensemden tutup kendine doğru çekti.

Saatlerdir bu anı bekleyen iki kişinin coşkusuyla öpüştük. Biriktirdiği tüm arzuyu, arabasının konsolunun üzerinde çok ateşli öpüşme seansıyla dışarıya vurdu. Dudakları acımasız ve talepkârdı. Sanki dudaklarımı yutmak istiyor, beni havasız bırakmaya çalışıyordu. Zaten nefes almama gerek yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Elleri göğüslerimde geziniyordu ama kot pantolonunun önündeki çıkıntıya uzandığımda bileğimi tuttu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı.

"Bence harika bir fikir."

"Seni arabanın ön koltuğunda, gelip geçen insanların önünde becermemi mi istiyorsun? İkimiz de doğrudan hapse mi gidelim? Çünkü ona dokunursan, iş tam olarak oraya gidecek."

Tekrar uzanarak "Buna değer," diye mırıldandım.

"Rahat dur, Charlotte." Diğer adımı kullanarak itaat etmemi sağladı. Sanki beynimde bir zil çalmış gibi, tek kelime ve ses tonundaki ufak değişiklikle beni evcilleştirmişti. Anında itaatkâr kimliğime bürünmüştüm.

Somurtarak uzaklaştım ve koltuğumda geriye yaslandım. "Aslında film gecesine gitmemize gerek yok."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden gidiyoruz?"

Konsolun üzerinden uzanıp eliyle bacağımı sıktı. "Çünkü seni ailenle birlikte görmek hoşuma gidiyor ve aileni seviyorum."

Araba ilerlemeye başladığında, ona her şeyi daha da kötüleştirdiğini söylemek istiyordum. Bunu sır olarak saklamamız gerekiyordu. Ayrıca bunun ilişkiye dönemeyeceğini de kabul etmeliydik. Aramızda yaşanacak tek şey seksti.

Eve vardığımızda bizi nelerin beklediğinden emin olamadığım için gerilmiştim. İçeri girdi. Evimizi seviyordum ama burası bizim aile evimizdi. Normal günlerde de içeride kargaşa olurdu ama şu anda içerideki heyecanlı üç genç kızın enerjisi Emerson'a göre değildi.

Kızlar oturma odasına oturmuş film seçerken onlara patlamış mısır ve atıştırmalık yapmakla meşgul olan annemin yanına mutfağa geçtik. Açık ara favorilerimden biri olan Japon animasyonu Spirited Away'i izleme konusunda anlaşmışlardı. Fakat Emerson'ın filmi seveceğinden emin değildim. Kahvaltıdan kalma lavabodaki kirli bulaşıklarla, merdivenlerde yığılmış Sophie'nin kaldırması gereken çamaşır yığınını fark etmesinden endişelendiğim için gerginliğimi üzerimden atamıyordum. Diğer yandan annemin *poodle* köpeği, Emerson'ın bacağına zıplayıp kot pantolonunu koklamaktan geri kalmamıştı. Onu buradan alıp gitmek istiyordum.

Emerson'ın yüzüne baktım. Gülümsüyordu. Annem ona en sevdiği acil servis hikayelerinden bazılarını, komik olanları, anlatırken rahat rahat gülüyordu.

Aniden her şey mantığını yitirdi.

Emerson'ın övgüleri, bana mükemmel, kusursuz ve iyi olduğumu söyleme şekli... Sadece rolünü oynuyordu. Hiçbiri gerçek değildi. Peki şimdi gerçek hayatım hakkında ne düşünüyordu? Bunların hiçbiri mükemmel veya kusursuz değildi. Karmaşadan ibaretti. Bana göre bunlar normal olsa da onun gözündeki Charlotte ve Charlie için değildi. Bunların hiçbirini görmemesi gerekiyordu. Peki neden kaçıp gitmiyordu? Benim günlük hayatımı öğrenmişken, pazartesi nasıl Charlotte olarak devam edebilecektim?

Atıştırmalıklar hazırlanıp film başladıktan sonra kızlar yere kuruldu. Annem koltuğu Emerson'la bana bıraktı. Emerson koltuğun diğer köşesine oturdu, ayak ayak üstüne atarak kol dayanağına yaslandı. Şu an salonumda öylece oturamayacak kadar ateşliydi. Çok ateşliydi.

Filmi büyülenmiş bir halde izliyordu. Ancak ben filmden daha ilginçmişim gibi bakışlarını ara sıra üzerimde yakalıyordum. Bir süre sonra kolunu kanepenin arkasına yasladı ve ben

de annem birkaç adım ötemizdeyken neredeyse koynuna sokulmuş kadar yanına yaklaşmış oldum.

Annem her zamanki gibi film başladıktan on beş dakika sonra uyuyakaldı. Film bittikten sonra kızlar Sophie'nin odasına çıktılar. Emerson, loş ışıklı odada başını bana doğru çevirdi. Ona döndüm. Öyle sessiz, öyle samimi bir andaydık ki gerçeküstü gibiydi.

Bana doğru eğilip dudaklarını alnıma dokundurdu.

Ondan bir kez daha nefret ettim. Bunu bana neden yapıyordu?

Geri çekilerek, "Bana odanı göstermek ister misin?" diye fısıldadı.

Kendimi tutamayarak güldüm. Şaka yapıyor olmalıydı. Ancak karşımda benden cevap bekleyen bir hali vardı.

"Sana gidelim? Gece de kalabilirim."

Yanağımı okşadı. "Odanı görmek istiyorum."

"Ama küçücük bir havuz evi..."

Parmağını dudaklarımın üzerine doğru tuttu. "Göster."

Annemi uyandırmadan sessizce salondan geçip arka kapıdan çıktık. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bir yandan da kirli kıyafetlerimi sepete koyup koymadığımı ve hâlâ yere saçılmış halde olup olmadıklarını hatırlamaya çalışıyordum.

Havuz evin kapısına vardığımızda arkamdan ellerini belime dolayarak bana sarıldı ve boynumu öptü. Tanrım, burada sevişebileceğimizi mi düşünüyordu? On beş yaşından beri kullandığım bu bir buçuk kişilik yatakta?

İçeri girdiğimiz anda ortamı sevmiş gibi etrafına bakınmaya başladı.

"Pek güzel değil," dedim.

Ellerimden tutup beni kendine doğru çekti ve kelimeleri dudağıma mühürledi. Tadı öyle güzeldi ki... Onunla her şeyi yapmak istiyordum ama yeri burası değildi.

Beni iyice sarmalayarak, "Neden gerginsin?" diye sordu.

"Gergin değilim. Ben..."

"Yaşım anneni rahatsız etti mi sence?"

"Dalga mı geçiyorsun? Annem bu konularda çok rahattır. Asıl babam olsaydı..." dedim ve babamın ondan birkaç yaş küçük bir adamla olmam fikrine nasıl öfkeleneceğini hayal ettim. Neyse ki bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

"Tahmin edebiliyorum. Annen baban kaç yaşında?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim," diye karşılık vererek yanaklarını kavrayıp onu öpmek için kendime çektim. Ne kadar gergin olursam olayım, vücudum onun dokunuşuyla rahatlamıştı. Ona iyice yaklaşmak için can atıyordum.

Fakat ben onu yatağa ya da kapıya doğru çekmeye çalıştıkça o kendini kaçırıyordu. Birden kitaplığımdaki çerçeveli fotoğraflara bakmaya başladı.

Fotoğraflarıma... ergenlik dönemlerinden kalma.

Onları indirmeye çalışırken, "Aman Tanrım, lütfen bakma," diye bağırdım ama beni engelledi.

"Görmek istiyorum." Nihayetinde beni alt ederek hepsine baktı.

Çocukken Disneyland'e gittiğimizde Sophie'yle çekildiğimiz fotoğrafımıza denk geldiğinde buz gibi olmuştum.

"Çok tatlı. Bu kim?"

Fotoğrafta Sophie altı, ben on iki yaşındaydım. Şimdiki mavi saçları yerine kısa saçları vardı. Üzerindeki mavi Olaf

tişörtü, şortu ve ışıklı spor ayakkabılarıyla Emerson'ın neden resimdekinin kim olduğunu sormak zorunda kaldığını anlıyordum. Çünkü fotoğrafa baktığında küçük bir erkek çocuğu görüyordu.

Ona yalan söyleyemezdim.

Fotoğrafı elime alıp bakarak, "Bu Sophie," diye cevap verdim.

Tepkisini beklerken gerildim. Ya beni soru yağmuruna tutacak ya da bu durumdan rahatsız olduğu için kestirip atacaktı. Fakat beklenmedik şekilde kollarını belime doladı ve dudaklarını kulağıma bastırdı.

Gözüm fotoğrafa takılmıştı. Hafızam o güne geri döndü. "Sophie, *Frozen*'a takıntılı olduğu için annemle babam bizi doğum gününde Disneyland'e götürmüştü. Cidden takıntılıydı. Bugünlerde bunu inkâr ediyor çünkü bu takıntı artık klişeye dönüştü."

Güldü.

Bu mutlu anı bana acı veriyordu. Çünkü yıllar sonra Sophie adını değiştirip cinsel tercihini aileme açıkladığında, bu konu ailemizin içinde bir uçurum açmıştı –haksız yere kendini suçlamasına neden olan bir uçurum.

"Ona karşı çok koruyucusun," diye mırıldandı, sanki bu cesurca ya da övgüye değer bir şeymiş gibi. Asgari olanı yapmak, birini koşulsuz sevmek çok güzeldi.

"Ben... olmak zorundayım. Bizi terk etti çünkü..." Yutkundum. Tanrım, burada böyle güzel bir anda ve kesinlikle onun önünde ağlamak istemiyordum. Ama beni daha sıkı sarmasıyla kendimi güvende hissetmiştim. Sanki savunma gereksinimi duymadan ruhumu açığa vurabilirmişim gibi.

"İnsanların birine karşı sevgi gösterememesini anlayamıyorum. Kendi bencillikleri ve cahillikleri yüzünden çocuklarına

nasıl zarar verebiliyorlar? Birini çok sevip sonra da onu böylesine incitebilmek mümkün mü?"

"Sevgi bu değil."

Gözlerine bakmak için başımı çevirdim. El falı baktığımda bana kaşlarını çatan ve karamsar bir şekilde bakan adam birdenbire sevginin ne olduğunu öğrenmişti. Tabii ki. Beau'yu hayatına yeniden dahil edebilmek için neler yaptığını, benimle yaşadıkları yüzünden kendini nasıl harap ettiğini görmüştüm.

"Ona nasıl davrandığını, ailenle ne kadar mutlu olduğunu görüyorum, Charlotte."

Başımı salladım. "Hayır, ben sadece üzerime düşeni yapıyor..."

Sözümü keserek yüzümü tuttu ve beni kendine çekti. "Yapma. Kendini hor görmeyi bırak. Bahse girerim annen ve kız kardeşin böyle düşünmüyordur. Eminim onlar da benim gibi senin ne kadar harika olduğunu düşünüyorlardır."

Bedenim aniden ısınarak içimdeki her şeyi lapaya çevirdi. Emerson Grant harika olduğumu düşünüyordu.

"Ben berbat haldeyim," diye karşı çıktım. "Yaşadığım yere bak. Sakar, unutkan ve dağınığım..."

"Mükemmelsin," derken mırıldandı ve dudaklarını benimkilere sürttü. Sonra geri çekilerek dik dik bana baktı. Sesi daha sert ve keskin bir tona büründü. "Artık benimle tartışmayı bırak."

Anında yüz hatlarım gevşedi ve stres omuzlarımdan kayıp gitti. Fotoğrafı rafa koyarak koynuna sokuldum. "Peki, efendim."

"Sana kendin hakkında söylediğin her kötü şeyi unutturacağım. Ve seni kendini küçük düşürücü bir şey söylerken yakalarsam, cezalandırılırsın. Anladın mı?"

Ya korkudan ya heyecandan ya da kendimi bu ana ve bana söylediği her şeye kaptırdığım için içim ürperdi. Hızlıca başımı salladım.

Tek kaşını kaldırıp başını bana doğru eğerken elleri yüzümü kavradı. "Kelimelerle, Charlotte."

"Evet, efendim."

Alnını benimkine dayarken, "Aferin uslu kız," diye fısıldadı. Ardından gülümsedi. Sanki sahne sona ermişti. Yeniden sadece biz olmuştuk.

Saçımı geriye doğru tararken, içinde bulunduğumuz durumda yönümü bulmaya çalışarak ona baktım. Biz neydik? Benim hissettiklerimi hissediyor muydu? Kalbim şu anda öylesine yoğun hislerle kaplıydı ki bu durum ürkütücü olmaya başlamıştı. Bir gün, Emerson ya yenilik aradığı için ya da oğlu hayatına geri döndüğü ve orada bana yer olmadığı için beni terk edecekti. O gün geldiğinde canımın çok yanacağını biliyordum ve buna hiçbir zaman hazır olabileceğimi sanmıyordum.

Emerson, sanki kafamdan geçen korku yüklü düzensiz düşünceleri hissedebiliyormuş gibi beni sertçe öptü. Aniden ayaklarım yerden kesildi ve nevresimin öylece üzerine atıldığı yatağıma doğru hareket ettim. Bacaklarımı beline doladı ve ortadan aşağı doğru sürünerek beni yastıkların üzerine yerleştirdi.

"Gerçekten burada kalmamıza gerek yok," diye kekeledim. "Evine dönebiliriz..."

Tüm mantıklı kelimeleri ve düşünceleri kafamdan fırlatıp atarken dudakları boynumdan bacaklarımın arasında indi. Nefes nefese inledim.

"Bunu beğendin mi?" Tenime doğru mırıldandı.

"Hı hı."

"Tekrar yapmamı ister misin?"

İç çektim. "Evet, lütfen."

Vücudunu benimkinin üzerine doğru eğerek sert aletini tekrar bana sürttü ve içime bir heyecan dalgası gönderdi. Bu hareketi, üstümde gidip gelmesi ve bana sunduğu seks vaadi bedenimi düğümlemişti. Tekrar inledim.

Köprücükkemiğimi öpüp göğsüme doğru inerken bacaklarımı beline kenetledi. Gömleğimi etek ucundan kaldırıp kafamın üzerinden geçirdi.

"Bana başka ne istediğini söyle, Charlotte."

Dondum. Azdırıcı şeyler söylememi mi istiyordu? Yapamazdım. Sadece kelimeleri yüksek sesle söyleme fikri bile beni geriyordu.

Hareketleri durdu ve tenimi özleme terk ederek doğruldu.

"Bekliyorum..." dedi benimle uğraşarak. Bu açıdan bakıldığında, üzerimde duran iri bedeni sert ve ürkütücü görünüyor, bana rüyada olduğumu düşündürüyordu. Onu *istiyordum*. Kontrolü eline almasını, bana zevk vermesini ama aynı zamanda bedenimi kendi bedenini aramak için kullanmasını istiyordum. Ve evet, tam şu anda yapabileceğini düşünebileceğim ve seveceğim milyonlarca şey varken neden onları ifade edemiyordum?

Neyden korkuyordum?

Ellerim yüzümü kapattı. Bunu... yüksek sesle... patronuma... Beau'nun babasına söyleyeceğime inanamıyordum.

"Charlotte..."

"Seni izlemek istiyorum," dedim.

"Beni ne yaparken izlemek istiyorsun?"

"Ah..." diye inledim. Bu küçük düşürücüydü. Ama kelimenin tam anlamıyla bunu ona söylememi bekliyordu. Söylemek

zorundaydım. Ben sözlerime devam edemeden eğildi ve ellerimi yüzümden çekti.

Bileklerimi tek eliyle tutup başımın üstündeki yastığa sabitledi.

"Charlotte, beni dinle. Akıllı, güzel ve kendine güvenen bir kadınsın. Sana ne istediğini söylememe ihtiyacın yok. Ben senden duymak istiyorum. Sen de benim kadar bu zevki hak ediyorsun. Güven bana, tek istediğim şey en azdırıcı sözleri senin söylediğini duymak, sonra ne dersen onu yapmak. Haydi söyle."

Gözlerimde şehvet dolu ifadeyle ona baktım. *Lanet olsun, bu adama.* Mahvolmuştum. Benimle böyle konuşabilen, bana onun gibi hissettirebilecek benim yaşımda bir adam bulma şansım olmadığı için mahvolmuştum.

"Kendine dokunmanı izlemek istiyorum."

Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve "Tekrar dene," dedi.

Daha da azdırıcı olmalıydım. Tanrım, bu iş neden bu kadar zordu? "Aletini okşa."

"Fena değil ama bence bundan biraz daha iyisini yapabilirsin."

Sesi bana güven veriyordu. Bu yüzden kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak, "Memelerime boşalana kadar kendine dokunmanı izlemek istiyorum."

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve sözlerim ağzımdan çıktığında gözleri kocaman açıldı. Tanrım, az önce bunu söylediğime inanamıyordum.

"Kahretsin, bu çok iyiydi."

Bileklerimi bırakarak oturdu. Bacaklarımın arasında diz çöküp kotunun düğmelerini açarken gözlerini benimkilere odakladı.

"Seninkini de çıkar," diye emretti. Hızlıca şortumu çözdüm ve bacaklarımdan aşağı kaydırdım. Kot pantolonunun düğmeleri açıldıktan sonra fermuarını indirdi. Ama aletini çıkarmadan önce tangamın lastiğini çekti. "Bunu da. Seni görmeliyim."

Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra, onun önünde çıplak olmak beni neden bu kadar geriyordu? Söylediği gibi tangamı çıkartıp sutyenimin kopçasını açtım. Başucu lambamın loş ışığı altında çıplak bir halde onun önüne uzandım.

Aletini çıkarmak için hareket etti ama hemen sonra durdu. Elleri kalçalarımdan memelerime kadar uzandı. Vücuduma çok farklı bakıyordu. Gözleriyle beni incelerken bakışları hayranlık doluydu.

"Ne düşünüyorsun?" Şakacı bir şekilde sormama karşın cevap vermedi. Bunun yerine memelerimi öperek sırtımı titretti. Adımı bile unutmuştum.

"Demek izlemek istiyorsun ha?" diye sorarak doğruldu.

Kot pantolonunu aşağı çekerek sonunda aletini çıkardı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Demek istediğim, daha önce başka birinin aletine hayranlık duymamıştım ama Emerson'ınki mükemmeldi. Büyük elinin etrafını sarması, yukarı ve aşağı doğru kayması, ardından ucunu sıkmasıyla bu görüntü daha da mükemmel bir hale geldi.

Aç gözleri üzerimdeyken avucunu yaladı ve kendini tekrar okşamadan önce elini güzelce ıslattı. Onu izlerken çarşafın üzerinde kıvranıyordum.

Kalçamı kaydırıp dudağımı ısırdım. "Bir daha yap," diye fısıldadım.

Kendimi çok azgın hissediyordum. Bunu istediğime inanamıyordum, bunu yaptığına da inanamıyordum ama koridordaki o andan beri özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Bu çok güzeldi. Seksi olduğumu hissetmek ve bu konuda rahatsız olmamak

harika bir duyguydu. Tam anlamıyla bağımlılık yapıyordu. Emerson dışında birine karşı böyle hissedip hissedemeyeceğimi bilemediğim için elimden geldiği kadar bunun tadını çıkartacaktım.

Elini yavaşça hareket ettirirken göğsü inip kalktı, bu sırada aletini üzerimde tuttu. Karnımda biriken sıcaklığa karşın ne kadar istesem de kalçalarımı birbirine sürtmemek için kendimi tuttum.

"Daha hızlı," dedim nefes nefese.

Hareketlerini hızlandırırken bir yandan da dudakları aralandı. Gözleri şehvetle doluydu.

"Kendine dokun," diye çıkışarak elimi tuttu ve açık bacaklarıma doğru yönlendirdi. Parmaklarım klitorisimin üzerinde gezindiğinde iyice azdım. Elimi ıslak kıvrımlarımdan kaydırıp klitorisimin üzerinde hareket ettirirken beni izliyordu, neredeyse hipnotize olmuş gibiydi.

"Siktir," diyerek yumruğunu daha hızlı oynatmaya başladı.

İki parmağımı derinlerime sokarken aynı anda inledik. Sonra onunla senkronize olarak hareket etmeye başladım. "Her yerine boşalmak istiyorum, Charlotte."

"Boşal," diye karşılık verdim. Kendimi zorlayarak hazır olduğumda onunla kolayca boşalabileceğimi anladım.

Boştaki eli kalçamı aşağı çekerek sıkıca kavradı. Doruğa ulaşmamak için kendini zorladığını görebiliyordum. Her şeyden çok, üzerime boşalırken takınacağı yüz ifadesini izlemek istiyordum.

"Yap şunu, Emerson," diye haykırdım. "Üzerime boşal." Tam bunu söylediğim anda, aletinin ucunu karnıma sürükleyerek ağır bir homurtuyla boşaldı. Yüzündeki yarı ızdırap ve yarı coşku dolu ifadesi mükemmeldi.

Klitorisimin etrafında birkaç sert daire çizerek ben de onunla birlikte boşaldım. Altdudağımı ısırarak başımı geriye eğdim ve bu duygunun beni alıp götürmesine izin verdim.

Ardından başımı öne doğru çekerek dudaklarımızın buluşmasını sağladı. Çaresizce elimi boynuna doladım ve dilimi onunkine yapıştırdım.

"Kahretsin, bu inanılmazdı. İnanılmazsın," diye soludu dudaklarıma.

İkimiz de yüksekten inerek yatağa yığıldık. Birden ayağa kalktı ve tuvalete girdi. Bir dakika sonra karnımdaki ıslaklığı nazikçe temizlemek için kullanacağı ılık su ve ıslattığı peçetelerle geri döndü.

Yatağa döndüğünde pantolonunun düğmelerini iliklemesini, bana veda öpücüğü vermesini ve gitmesini bekliyordum. Beklemediğim şey, pantolonunu düzelterek sandalyenin üzerine asması ve yanımdaki yatağa girerken başucu lambasını söndürmesiydi.

Gülerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Gerçekten buna gerek yok..."

Beni susturan derin ve otoriter bir ses tonuyla, "Charlotte," diye çıkıştı.

Havuz evinin penceresinden içeri ay ışığı sızıyordu. Bu ışık, yanımdaki yastığın üzerindeki yüz hatlarını ancak seçebileceğim kadar içeriyi aydınlatıyordu. Gözleri açıktı, elleri battaniyenin altında kalçamı ve sırtımı okşuyordu.

Düşüncelerime odaklanmışken Beau'ya şu anda Emerson'a hissettiğim kadar yakın hissedip hissetmediğimi hatırlamaya çalıştım. Kendime bunun sadece seks olduğunu söyledim. Onun yanında olduğum gibi davranabiliyordum ve bu beni ona daha

yakın hissettiriyordu. Fakat ya mesele sadece seks değilse? Ya bundan daha fazlası varsa?

Gözlerim ağırlaşıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım. Beni kendine çekti.

Dudaklarını kulağıma bastırırken burnumu geniş göğsünün ve ağır kollarının rahatlığına gömdüm. Belki de şimdiden rüya görmeye başlamıştım çünkü ağzından çıkan cevap bir rüya gibiydi.

"Seni hak etmediğimi düşünüyorum."

KURAL #27: HIZLI SEKS İÇİN HER ZAMAN VAKİT VARDIR.

Emerson

"Bugün uslu durman gerektiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Arabayı kulübün önüne park ederken yolcu koltuğunda oturan Charlotte dudağını ısırdı.

Açılışa birkaç saat vardı ama bu gece ilk kulüp etkinliğimizi düzenlediğimiz için açılış saatinden önce birkaç ayrıntıyı daha kontrol etmem gerekecekti.

Bu hafta işler iyice karışmıştı. Bir sürü iş biriktiği için günlerimi sekreterimi masamın üzerinde istediğim gibi düzerek geçirememiştim. Aslında ikimiz de işlere o kadar dalmıştık ki, saat beşi geçene kadar birbirimize dokunamıyorduk bile. Ancak mesai bittikten sonra ofiste durmadan çalan telefona rağmen üst katta hızlıca sevişebiliyorduk.

Haftanın iş yükünden etkilenen diğer şey ise Charlotte için hazırladığım plandı. Ona öğretmek istediğim çok şey vardı. Onun da itaatkâr olarak öğrenmeye can attığı şeylerdi hepsi. Bir de kendine olan güvenini kimin kırdığını bilmesem de bunu değiştirebilecek birkaç teknik uygulamayı kafaya takmıştım.

Kulübe adım attığımız anda içerideki kaosla burun buruna geldik. Maggie'nin salonun diğer ucundan bağırdığını duydum. Drake adamlarına sahnenin yan tarafındaki kafeslerden birini tamir etmeleri için emirler yağdırırken bir hayli stresli görünüyordu. Garrett bana baktı ve gülümsedi.

Garrett stres altındayken her şeyi şakaya çevirirdi. Bana göre bu rahatsız edici bir şeydi.

"Şu anda göründüğünün aksine seni temin ederim ki her şey kontrol altında," dedi.

"Saçmalıyorsun," diye karşılık verdim.

"Evet, saçmalıyorum. Sahnenin sağındaki kafes hâlâ tıngırdıyor, kızlardan ikisi bizi şikâyet etmiş. Belediye içki ruhsatımızı iptal etmekle tehdit ediyor, bu yüzden Maggie kafayı yemek üzere."

Ben bir şey söyleyemeden Charlotte, "Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

"Evet... Akşam yedide işin var mı?" dedi Garrett kaşlarını kaldırarak.

Dişlerimi sıktım ve onu arkama doğru ittim. "Olmaz."

Garrett gülmeye başladı. "Rahatla. Sadece şakaydı. Ama belki... fikrini değiştirirsen bana haber ver. Üyelerden senin için güzel teklif gelir, tatlım."

Garrett gülümseyerek Charlotte'ın kahverengi buklelerine dokundu ve o an en yakın arkadaşıma saldırmak istedim. Garrett'ı tanıyorsam Charlotte'la flört etmediğini de biliyordum. O böyleydi işte. İnsanların gerçek değerlerini görüyordu ve onu işinde iyi yapan şey buydu.

Yine de Charlotte'ı hâlâ sadece sekreterim zannediyor olsa bile onunla konuşma şekli beni oldukça rahatsız etmişti.

Charlotte'ın içten kahkahası bakışlarımı Garrett'tan ayırdı. "Sen delisin. Müzayedeye beni çıkartamazsın. Kimseden çıt bile çıkmaz."

Öfkemin yeni hedefi Charlotte olduğu için kaşlarımı çatarak ona baktım. Şaka yaptığını biliyordum. Onunla bu konuda istediği kadar şakalaşabilirdi ama bu mizahın arkasında neyin

gizlendiğini bildiğim için bunları düşünmek azı dişlerimi gıcırdatmama neden oluyordu.

"Yeter," diye bağırdım ve ikisinin de kahkahalarını susturdum. Ceketimi çıkararak doğruca kulübe ilerledim. Darmadağın olmuş işlere el atmaya ve tüm kaosu yatıştırmaya hazırdım. "Hadi işe koyulalım," diye seslendim.

Adım adım işleri halletmeye başladık. Dürüst olmak gerekirse bu işimin en sevdiğim yanıydı. Etkinlikler yürüttüğüm, satıcıları, reklamcıları ve programları koordine ettiğim dönemlerime geri dönmüştüm.

Birkaç dakikada bir Charlotte'u ortalıkta koşarken görüyordum. Onu bu günlük Maggie'ye teslim etmiştim. Nedense ona kızmıştım. Tamam, aslında kızgınlığım ona değil, bu sabah söylediklerineydi.

Bu kadar zeki, güzel bir kız nasıl olur da kendisi hakkında böyle kötü düşünebilirdi?

Boktan babası ona doğru düzgün davranamadığı için şimdi Charlotte neye layık olduğunu fark edemiyordu. Keşke şu an o pislikle yüzleşebilseydim. Charlotte ve Sophie'ye yaptıkları yüzünden kıçını tekmelemek isterdim.

Ben ofiste durmuş sözleşmeleri gözden geçirirken Garrett, "Bu geceki programı ayarlayacak mısın?" diye sordu.

"Kaç kişi var?"

"Yedi."

Siktir. Kulüpteki ilk müzayedemiz, halkla ilişkiler firmasına göre dünyanın en merakla beklenen etkinliğiydi. Kulübün açılışı duyurulduğundan beri herkes bunu konuşuyordu. Fakat aynı zamanda lanet olası müfettiş de ensemizde soluyordu. Müzayedeye katılan kızlar seks değil, zamanlarını satıyorlardı. En azından etkinlik halka açık değildi. Randevuları sırasında ne yapacakları onlara kalmıştı.

Yedi tane katılımcının olması ilk müzayedemiz için biraz iç karartıcıydı.

"Elimizdeki kızlarla konuş. Belki bazı arkadaşları vardır. Paylarını yüzde altmışa çıkarın ve en az bir düzineyi hedefleyelim," dedim. Bu çözümün yeterli olacağını umuyordum.

"Yani..." diye yanıtladı Garrett kapı pervazına yaslanarak. Söylemek üzere olduğu kötü fikri zaten biliyormuşum gibi boynumdaki tüyler diken diken oldu. "Charlotte hakkında söylediklerimde ciddiydim."

"Olmaz."

Biraz bekledikten sonra, "Koruyucu bir halin var..." diye ekledi.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Normalde Garrett'tan hiçbir şey saklamazdım. Arkadaşlığımız yıllardır devam ediyordu ve daha önce saklayacak bir sırrım olmamıştı. Bunu da çok iyi sakladığımdan emin değildim. Ya da neden sakladığımdan.

"Yirmi bir yaşında."

"Kızların hepsi neredeyse yirmi bir yaşında."

Elimdeki sözleşmeleri gerçekten okuyormuş gibi yaparak kendimi meşgul etmeye devam ettim.

"Emerson Grant... Sen bu kıza bağlanıyor musun?"

"Kes şunu," diye mırıldandım.

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Peki. Bana açıklamak zorunda değilsin. Ama onu sahneye çıkarmama izin ver... müzayedede bir saatini bu gece açık arttırmayla satalım. Tabii kabul ederse. İkimiz de kalabalığın onu çok beğeneceğini biliyoruz, bir hayli para dökeceklerini söylemeye gerek bile yok."

Konu para değildi. Ama az önce söylediği şey aklıma yatmıştı.

Charlotte bu gece oldukça dikkat çekecekti. Belki o zaman benim gördüğümü o da görmeye başlardı. Açıkçası kimsenin onunla bir saat kazanmasına izin veremezdim. Anında en zengin üyemizi düşündüm.

"Ronan Kade bu gece geliyor mu?"

Garrett, "Kesinlikle," diye yanıtladı.

Kahretsin. Bu bana bir servete mal olacaktı.

Hemen, "Onu kaydet," diye cevap verdim.

"Önce ona sormam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Sonunda "Ben onunla konuşurum," diye patladım ve ofisten çıktım.

Charlotte, Maggie'ye etkinlikte kullanılacak zarfları ayarlaması için yardım ediyordu. Kızlar bir şey hakkında gevezelik ediyorlardı. Ben yaklaşırken Charlotte'ın gülümsemesi kayboldu ve biraz daha dik oturduğunu fark ettim.

"Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?" diyerek baş başa olabileceğimiz odaya kadar beni takip etmesini işaret ettim. İçeri girdiğimiz anda hata yaptığımı anladım. Üzerinde kelepçeler, ipek halatlar ve duvardan sarkan iplerle siyah ipek yatağı görünce gözleri parladı. Ağzı açık kalmıştı.

Bana dönüp ellerini göğsümde gezdirerek, "Bugün çok meşgul olduğunu düşünmüştüm..." dedi.

Kahretsin, gerçekten çok meşguldüm ama şu anda bu odaya verdiği tepkiden sonra tüm işi, etkinliği, her şeyi bir kenara bırakmayı düşünüyordum. Güzel solgun tenini siyah ipek örtülerin üzerinde yatağa bağlayıp ona lanet olasıca şeyler yapmama izin vermesini çok isterdim.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Seni buraya gerçekten konuşmaya ihtiyacım olduğu için getirdim."

"Ya," diye yanıtladı. Geri doğru çekilse de ellerini üzerimden çekmesine izin vermedim. Konuşmamız gerekiyordu ama ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Onu dirseklerinden yakalayıp kendime çektim.

Bir bandajı hızla çeker gibi, "Bu gece müzayedede olacaksın," dedim.

Gerildi, irileşmiş gözleriyle bana baktı. "Yapamam..."

Bacakları yatağa değene kadar geriye yürüttüm ve yavaşça arkaya itip vücudumu onunkinin üzerine bastırdım. Şu an ne kadar istesem de onu beceremezdim ama daha sonra burada biraz eğlenmek için zamanımız olacaktı.

"Emerson, müzayedenize gerçekten katılamam. Üzgünüm..."

Onu öperek susturdum. Ardından kalçalarımı onunkilere bastırdım. Cevap olarak mırıldandı. Tanrım, yumuşak dudaklarına bayılıyordum. Onu öpmekten hiç bıkmayacaktım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

Elleri belime doğru kaydı ve başka bir öpücük için uzanırken beni kendine çekti. "Tam olarak neyi açık arttırmaya çıkarıyorum?"

"Bir saati."

"Bu kadar mı?" diye sordu başını eğerek.

Kaşlarımı çattım. "Aklında başka bir şey var mı?"

"Yani herkes teklif verebiliyor, değil mi? Bu da herkesin kazanabileceği anlamına geliyor."

"Evet..."

"Yani, sevmediğim bir adamla bir saat geçirmeme izin verebilecek misin?" Yüzümü inceleyerek diğer erkeklerle konuşmasına ne tepki vereceğimi ölçmeye çalışıyordu. Bu beni zorlayacaktı ama Charlotte'a şu ankinden daha fazla bağlanamazdım.

"Onlarla hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Neyi açık arttırmaya çıkarmak istediğin tamamen sana kalmış."

Yine tereddüt etti. "Yani diğer kızlar başka şeyler mi yapıyorlar?"

Yumuşak boynunu öptüm. "Evet. Bazı kızlar özel oda veya kucak dansı gibi aktiviteleri açık arttırmaya çıkaracaklar."

"Yani bu..."

"Boşluklar ve ince yazı, Charlotte." Kendimi ona doğru bastırırken aletim pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşti.

"Ah..." diye inledi. Bacaklarını bana dolamaya çalıştı.

Göğsüne doğru mırıldanarak, "Buna zamanımız yok," dedim. Bluzunun derin yakasını aşağı doğru çektim.

"Ya sana test sonuçlarımı aldığımı söylersem?" dedi nefes nefese inleyerek.

Geri çekildim. "Hangi test sonuçları?"

"Kulübe üye olmak için temiz olduğumuza dair test yaptırmamız gerektiğini söylemiştin, ben de öyle yaptım. Temizim."

Kanım damarlarımda o kadar hızlı akmaya başladı ki, yanaklarım kızardı, odak noktam bulanıklaştı. Dişlerimi sıkarak kekeledim. "Siktir..."

Hızlı bir hareketle onu karnının üzerine çevirip arkadan sürtündüm.

"Hızlı olabiliriz." O inlerken ben şimdiden bir adım öndeydim. Eteğini kalçalarının yukarısına kadar sıyırdım, külotunu

yana ittim ve beş saniye içinde aletimi pantolonumdan çıkardım.

Mükemmel kalçalarını görmek beni delirtmişti. Poposuna hızlı bir tokat attım, inledi, sonra şehvetle dokundum. Karşımda kıvranıyordu. Kahretsin, onu bu kadar muhtaç görmeye bayılıyordum. Can attığı şeyin benim aletim olmasına da bayılıyordum. Eğilip kalçasından yırtıcı bir ısırık aldım. Ciyaklarken yüzünü şilteye sürttü.

"Seni bekletmeliyim," diye hırlayarak ayağa kalktım ve kalçalarını geri çekerek, aletimin başını kadınlığına yerleştirdim. Saten çarşaflara doğru yüksek sesle inledi. "Ama sahnedeyken külotunun içinden spermimi sızdırmanı istiyorum."

Kendimi onun içinde kaybettim. İçerisi cennet gibiydi. İnlemeleri ve ellerimin arasındaki yumuşak kalçalarının görüntüsü beni çıldırtmaya yetiyordu. Ama beni asıl çıldırtan şey bacaklarının arasındaki sıcaklıktı. Charlotte benim için yaratılmıştı. Kadınlığı benim aletim için şekillendirilmişti. Beni öyle bir hevesle içine alıyordu ki büyülendiğimi hissediyordum. Bir daha başka birini isteyemeyecektim, ki istemiyordum da.

Nefesini tutarak, "Daha sert," diye inledi. Narin parmakları siyah sateni sıkıca kavrayarak geriye doğru itti. Ona istediğini verdim, daha hızlı ve sert hareketlerle devam ettim, onu incitmekten korkuyordum ama acı çekiyor gibi görünmüyordu. Yüzünde mutluluk sarhoşuymuş gibi bir ifade vardı.

"Seni günün her dakikası becermek istiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Seni becermeyi seviyorum, Charlotte. Beni içine çok güzel alıyorsun."

"Buna bayılıyorum," diye bağırdı.

"Sahnede bu anı düşünmeni istiyorum. Bunu düşünmeni istiyorum."

"Daha hızlı, Emerson. Boşalmak üzereyim." Yüksek sesli bir yalvarışla inledi. Tanrım, seks sırasında beni istediğini söylemesine bayılıyordum.

Kalçalarını kaldırdım ve şimşek gibi bir hızla içine girmeye devam ederken hırladım. Sıcaklığıyla aletimi sıkıca kavrıyordu.

Kalçasını tutmaya devam ederek içindeki her şeyi boşaltmasına ve vücudunun orgazmı yaşamasına izin verdim. Onu dikkatle izledim ve vücudunun ona verdiğim her şeyi emişini hayal ettim.

Sonunda aletimi dışarı çekip kapıya doğru baktım. Sekreterimi düzdüğüme dair herhangi bir belirti varsa bile şimdi kaybolmuştu. Duvarlar ses geçirmez olduğundan beni duymadıklarını umuyordum. Zaten biz de bir süredir burada *konuşuyorduk.*

Charlotte'ın külotunu çekip eteğini düzeltmesini ve sonra da bluzunu giymesini izledim.

Kapıya doğru ilerlemeden önce belinden tuttum ve onu kendime çektim. Dudaklarına ihtiyacım vardı. İçeri dönmeden ve o sahneye çıkıp rasgele adamların onun zamanı için para vermesine izin vermeden önce tadına bakmalıydım. Kendimi biraz daha kandırmalı, o benimmiş gibi davranmalıydım.

Akıllı bir adam olsaydım, bu gece Charlotte'u başka birinin kazanmasına izin verirdim. Parası ya da seks vaatleriyle onu etkilemesine sessiz kalır, eğer onu gerçekten sevebilecek biriyle birlikte olmayı tercih ederse gitmesine göz yumardım.

Ama biliyordum, bu artık imkânsızdı. Çünkü onu bırakabileceğimi sanmıyordum.

KURAL #28: BUNA DEĞDİĞİNİ SÖYLEDİĞİNDE ONA İNAN.

Charlotte

Sanırım kusacaktım. Bu gerçek olamazdı. Her nasılsa, muhteşem ve iç çamaşırlarıyla –ki üzerindekilere öyle diyebilirseniz– hepsi süper model olan on üç kadının arasında duruyordum.

Bunu Emerson için yapıyordum. Bunu benden ihtiyacı olduğu için mi yoksa öyle olmasını istediği için mi rica etmişti bilmiyordum. Herhangi birinin teklif verebildiğini varsayarsak, gerçekten başka birinin benimle bir saat kazanmasına izin verecek miydi? Onun için bu kadar önemsiz miydim?

Bakışlarım Madam Cilve'ye yani taht odasındaki kadına kilitlendiğinde ellerimi ovuşturmaktan kendimi alamadım. Uzun siyah saçları, yatıştırıcı yeşil gözleri ve sıcak gülümsemesiyle bana doğru yürüdü.

"Tekrar merhaba."

"Merhaba," diye kekeledim. Gözlerimi sadece pasta kremasıyla kaplı göğüslerinde değil, yüzünde tutmaya çalışıyordum. Kıyafet giydiğim için kendimi hiç bu kadar saçma hissetmemiştim.

Omuzlarımı dikleştirdim. Seksi ve özgüvenliymişim gibi davranmaya çalıştım. İşe yaradığından emin değildim.

"Gerildin, değil mi?"

"Gerildim mi? Hayır..." Evet, işe yaramadığı belli olmuştu. Gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, biraz gerginim," diye devam ettim. "Bu benim için gerçekten normal değil."

"Adın ne?" diye sordu.

"Charlie, şey, yani Charlotte."

Sırıtarak, "Ben Eden," dedi.

Ellerimi ovmaya devam ederken, "Tanıştığıma memnun oldum," diye fısıldadım.

"Rahatsız olur musun?" diye sorduğu sırada bluzumun düğmelerine dokundu. Nazik, yeşil gözlerine bakarak derin bir nefes verdim ve başımı salladım. Kıyafetlerimi çıkartırken beni rahatlatan bakışları sayesinde kendimi halka sunma konusunda daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Gömleğimin altındaki siyah dantelli sutyenimi fark ederek, "Ah, bu çok şirin," dedi. "Bunu kesinlikle göstermelisin." Beyaz bluzumu omuzlarımdan sıyırdı ve sonra arkama geçerek eteğimin fermuarını açtı.

"Emerson'la ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

"Değiliz. Ben sadece onun sekreteriyim," dedim.

Öne doğru eğilip kendini gülmemek için zor tuttu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Kalçanda bir ısırık izi var, Charlotte," diye fısıldadı.

Aniden irkilince etrafımdaki kızlar da bize döndü. "Aman Tanrım." Mahcubiyetimi saklamaya çalıştım. Eden, beni teselli etmek için omuzlarımı okşadı.

"Rahatla. İz çok seksi görünüyor."

Elimle örtmeye çalışarak, "Gerçekten göze çarpıyor mu?" diye sordum. Önüme geçerek başını salladı.

"Çok. Yani bunu Emerson yapmadı mı?"

Artık gerçeği saklayamazdım. Dudaklarımı bükerek omuz silktim. Anladığını göstermek için başını salladı.

Aklından geçenleri okumaya çalışarak, "Benim için çok yaşlı olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum. Ama o sadece güldü.

"Hayır, onun senin için çok yaşlı olduğunu düşünmüyorum. Peki ya sen?"

Omuz silktim. "Bu çok karmaşık."

"Emerson'ı birkaç yıldır tanıyorum ve onun sana gösterdiği ilgiyi başka birine gösterdiğini hiç görmedim."

Sözleri beni bir an için rahatlatmıştı. Yüzüne baktım. "Bekle... sen ve Emerson hiç... yani?"

"Hayır," diye yanıtladı net bir şekilde. "Emerson çok baskın... ve ben de öyleyim."

"Ya." Bazen burada kendimi aptal gibi hissediyordum. Sanki bunların hiçbirini anlamıyordum ve hiçbir zaman da anlamayacakmışım gibi geliyordu. Tam olarak parçası olamayacağım yabancı bir dünyaya adım atıyordum sanki. Ben sadece Emerson'ın kanatları altındaydım. Yine de kendim olarak değil, onun aksesuarı olarak vardım.

Eden endişemi hissederek ellerimi ellerinin arasma aldı. "Sakin ol, Charlotte."

Uzun zamandır sormak için can attığım şeyi sormaya karar verdim. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bu gece... onlarla yatacak mısın?"

Sırıtarak perdenin ötesinde ana salonda bekleyen kadınlarla erkeklere baktı.

Sonra omuz silkerek, "Kulüpteyim, değil mi?" diye yanıtladı. İçim yine korkuyla doldu. Emerson beni neye kaydettirmişti böyle?

Kızlar teker teker sahneye çıkıp yarı çıplak halde onların zamanlarını almak için teklif veren kadınların ve erkeklerin etrafında dolaşırken olan biteni kenardan izledim. Bazı kızlar içki içmeyi teklif ederken, Eden gibiler odada vakit geçirme sözü veriyorlardı.

Müzayede bin dolardan başlıyordu ve çoğu kız beş bin dolardan fazlasına gidiyordu. Arkada duran bir adam Eden'la bir geceyi elli bin dolara kazandığında neredeyse çenem yere yapışacaktı.

Topuklarım sahne zeminine çarparak spot ışığına doğru ilerledim.

Seksi ol. Kendine güven. Charlotte ol.

Sunucu beni takdim etmeye başladı. Ben gözlerimle kalabalığı tararken söylediklerini zar zor duyabiliyordum. Herkesin yüzünde sıcak, meraklı bakış vardı. Aslında beni yutmak istiyor gibi görünseler de yüz ifadeleri beni rahatlatıyordu. Sonuçta ilgisiz veya sıkılmış görünmelerinden daha iyiydi.

Önde tanıdık bir yüz fark ettim. Siyah takım elbise giymiş, kadehinden kahverengi bir içki yudumluyordu. Kulübün açılış gecesinde yanında diz çökmüş kadının başını okşayarak poker oynayan adamdı bu. Ona baktıkça içim ürperiyordu. Etrafına güç ve zenginlik havası yayıyordu. Sırf bu yüzden yatakta eşit derecede korkutucu olacağını varsayabiliyordum.

Arka taraflara baktığımda Emerson'ın duvarın yanında durduğunu gördüm. Kolları önünde sıkıca birleşmişti. Vücut dilinde garip bir hal vardı. Gergindi.

Mikrofonlu adam, "Biraz dön bakalım, hayatım," dedi. Sahnede daire çizerken zorla gülümseyip kalabalığın parlak kırmızı diş izleriyle tamamlanmış kıçımı görmesine izin verdim.

Teşekkürler, Emerson.

Aşağıdan karanlık bir ses, "On bin dolar," dedi. Şaşkınlıkla dönüp kaynağı aradım.

Siyahlı adam içkisinden bir yudum alırken bana göz kırptı. Vücudum ısındı. Bu adam benimle bir saat geçirmek için on bin dolar ödeyecekti. Onunla seks yapmazsam hayal kırıklığına uğrar mıydı? Elbette, sadece arkadaşlığımı kazandığını biliyor olmalıydı. Onunla yatamazdım. Emerson bunun olmasına izin vermezdi... değil mi?

"Bay Kade için on bin dolar. On bir bin duyacak mıyım?"

Odanın arka tarafındaki hareketlilik dikkatimi çekti ve projektör ışığında gözlerimi kıstığımda Emerson'ın elini kaldırdığını gördüm. Uzun ve gergin bir an boyunca birbirimize baktık. Kazanmak zorundaydı. Ya Bay Kade ondan daha yüksek teklif verirse? Paniğimi belli etmemeye çalışsam da topuklarımın üzerinde titriyordum. Bunu bana neden yapmıştı ki?

"Bay Grant, on bir bin," diye seslendi adam.

"On beş," diye bağırdı öndeki adam.

"Yirmi," diye yanıtladı Emerson. Erkekler bağrışmaya devam ederken olduğum yerde kalakalmıştım. Salon durmaksızın birbirlerini geçen tekliflerin gerilimiyle doldu. Siyahlı adam yüzünde kendini beğenmiş sırıtışla elli diye bağırdığında ağlamamak için kendimi zor tuttum. Onlara durmalarını söylememe iki saniye kalmıştı. Bu kadar paraya değmezdim. Benim için bu kadar parayı ödemeye razı olmaları mümkün değildi.

Kimsenin fark etmemesini umarak başımı Emerson'a doğru yavaş bir şekilde salladım. Ama benimle bir saat geçirmek için elli bin dolardan fazla verirse kendimi kaybedecektim.

Kimse beni duymasa da, "Lütfen, yapma," diye fısıldadım. Dudaklarımdan kelimeleri okuyabildiğini biliyordum.

Çenesini sıktı ve bana öfkeyle baktı.

Siyahlı adam teklif vermesini bekleyerek Emerson'a bakıyordu. Bunun bitmesi için dua ederek dudaklarımı kapattım. Ben bir hiçtim, Eden kadar seksi ya da buraya gelen diğer kadınlar kadar güzel ve ilginç değildim. Parayı nasıl öylece çöpe atabilirdi?

"Elli bin, gidiyor..."

Emerson bana kızgınmış gibi bana bakarak, "Yetmiş beş," dedi. Gözlerim kocaman açılmış, yüzüm bembeyaz olmuştu.

Siyahlı adam yüksek sesle güldü. "Her kuruşuna değersin tatlım ama bence Bay Grant seni kendine istiyor."

Hâlâ ağzım açık bir şekilde Emerson'a bakıyor, yetmiş beş bin doları zihnime yerleştirmeye çalışıyordum.

"Sattım!" diye bağırdı sunucu. "Kulüp sahibi Emerson Grant'e yetmiş beş bin dolara!" Kalabalık tezahürat yapmaya başladı. Eden, salonun arka tarafında birinin kucağında oturmuş yüzündeki parlak gülümsemesiyle alkışlıyordu.

Neler olduğunu anlamadan, Emerson'ın galibiyetinden memnun olmaktan çok sinirli görünerek bana doğru yürümesini izledim. Bana kızgın mıydı? Ben yanlış bir şey mi yapmıştım?

Elimden tutup beni omzunun üzerine atarken, "Ben... ben... özür dilerim," diye kekeledim. "Ne yapıyorsun?"

Ben çıplak, ısırık izli kıçım Emerson'ın omzunun üzerinden sarkıtılmış halde salonun diğer ucuna götürülürken etrafımızdakiler hem gülüyor hem de tezahürat ediyorlardı. Sesler sağdaki koridorda gözden kaybolduğumuzda da durmamıştı. Röntgenci salonuna değil, bugün hızlıca seks yaptığımız odanın olduğu tarafa gidiyorduk.

"Nereye gidiyoruz?" diyerek çığlık attım.

İçerisi karanlıktı ama siyah yataklı loş odaya ulaştığımızda arkamızdan bir kapının kapandığını duydum. Midem hem heyecandan hem de korkudan kasılmaya başlamıştı.

"Bir saatini satın aldım, Charlotte." Beni yatağa fırlattı ve öfkeyle bana baktı. "Kazandıklarımı toplama zamanı."

Büyük elleri ayak bileklerimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Çığlık attım. Emerson'dan korkmuyordum. Ona güveniyordum ama şu anda... kafası karışmış görünüyordu. Anlamadığım nedenlerden dolayı bana kızmıştı. Şu anda rol mü yapıyorduk, gerçek miydi?

Sağ ayak bileğimi yumuşak bir şey sararken, "Bana hatırlatsana, Charlotte," dedi. Ayağımı çekmeye çalıştığımda engellendiğimi hissettim. Beni yatağa kelepçeliyordu. "Yaptığın listede ceza olarak neler vardı?"

"Ben... ben... Ne için cezalandırılıyorum?"

Diğer bacağımı da çekti ve ayak bileğime başka bir yumuşak, yastıklı manşet doladı. Bacaklarım iki yana açıldı ve kalbim göğsümü yumruklamaya başladı.

"Bu sabah müzayede hakkında ne dedin? Sahnedeyken ne olacaktı?"

"Ne?" Söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gerginliğimi üzerimden atamıyordum. Ayrıca yatağa bağlandığım ve ne olacağını kestiremediğim için beynimi sis kaplamıştı. O kadar öfkeliydi ki, her zamankinden daha sert ve sıcak tavrı bedenimi korkutuyor ya da tahrik ediyordu.

"Cırcır böcekleri, Charlotte. Cırcır böceği olacağını söylemiştin."

"Hmm... evet," diye yanıtladım.

Odanın diğer tarafına yürüdü ve bir çekmeceyi açtı. Ne çıkardığını görmek için ona bakmaya çalıştım. Bana doğru döndüğünde parmaklarında siyah ipek şerit vardı.

"Cırcır böcekleri var mıydı, Charlotte?"

"Hayır..." diye cevapladım. Yatağın ayak ucunda durdu ve ipek şeridi parmaklarının arasından kaydırarak gerginlikle kaldırdığı kaşlarının altından bana baktı.

"Seninle bu saat için ne kadar ödedim?"

"Emerson, bunu gerçekten ödeyemezsin..."

"Uzan," diye bağırdı sert bir komutla.

"Anlamıyorum."

Tek kaşını kaldırıp bana döndü. "Durmamı mı istiyorsun, Charlotte? Eğer korkuyorsan, kapıdan çıkıp gidebiliriz."

"Hayır..." diye fısıldadım.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"Öyleyse uzan." Soğuk sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Yatakta uzanmış tavana bakarken kendimi nefes almaya zorladım. Emerson yüzüme doğru ilerledi ve arkama uzanıp sutyenimin kopçasıyla uğraştı. Kancadan kurtuldu ve göğüslerimi serbest bıraktı. Sonra bileklerimi birleştirip siyah ipekle bağladı.

Kemiklerim titrese de bunu saklamak için elimden geleni yaptım. Anladığım kadarıyla Emerson bana kızarsa beni cezalandırmak için bir şeyler yapacaktı. Ben de bunu istiyordum zaten.

Çekmeceye dönüp başka ipek şerit çıkarmasını izledim. "Güvenli kelime seçmedik çünkü henüz bir taneye ihtiyacımız olmadı."

Güvenli kelime mi? Midem bulanmaya başladı.

"Eğer durmamı istiyorsan, *sadece merhamet et* de. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Unutmamaya özen göstererek kelimeyi kafamda defalarca tekrarladım.

Merhamet et. Merhamet et. Merhamet et.

Ama buna ihtiyacım olmayacaktı, değil mi? Beni gerçekten incitmeyecekti.

"Charlotte, neden bu gece seni cezalandırdığımı düşünüyorsun?"

Ona bakarak derin bir nefes aldım. Yüz hatları yumuşadı. Elindeki şeride odaklanarak birazdan gözlerimi onunla kapatacağını düşündüm. Kendimi buna hazırlamam gerekiyordu.

"Çünkü ben... şey," diye kekeledim. Para yüzündendi, değil mi? "Sana yetmiş beş bin dolara mal olduğum için mi?"

Bana doğru bir adım atarak homurdandı. Kumaşı gözlerimin üzerine çekerek soğuk bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi. Şeridi başımın arkasına bağlarken oda karardı ve nefesim hızlandı. Her şey anında daha yoğun bir hale geldi, bacaklarım kısıtlamalara karşı savaşmak istiyordu. Kendimi açıkta hissediyordum.

Yanaklarımı okşayan yumuşak ellerini hissedince irkildim. "Bana çok pahalıya mal oldun çünkü buna değersin, Charlotte. Bunu kendi gözlerinle göreceğini umarak seni o sahneye çıkardım ama seni orada izlerken hâlâ buna inanmadığını görebiliyordum."

Ne? Bu, benim harcanan paraya değer olduğuma inanmamla mı ilgiliydi? Ciddi olamazdı.

"Darbe oyunlarını sevmiyorum ve doğru hatırlıyorsam sen de tokat veya şaplak yeme fikrinden hoşlanmıyordun, değil mi?"

"Hmm... Evet, yani..."

Başımı okşadı. "Rahatla."

Nefes almak için göğsümü zorladım. Sadece bana tekrar dokunmasını istiyordum. "Neyse ki sana ders vermenin başka yolları da var. Ve kabul edeceğim sana bir şey..."

Odanın karşısında bir şeyler yaptığını duydum. Bir çekmeceyi açtı, eşyaları hareket ettirdi, yatağın üzerine bir şeyler yerleştirdi. Hiçbirinin ne olduğunu anlayamamıştım ve merak etmekten bunalmıştım.

"Ne?" diye sordum.

Ağzını kulağıma yaklaştırarak, "O listeye yazdığın her şeyi ezberledim," diye fısıldadı.

Kahretsin. Listedeki maddelere ne puan verdiğimi hatırlamaya çalışıyordum ama iki yüzden fazla madde vardı. Gerçekten ezberlemiş olabilir miydi?

"Derin bir nefes al," diye mırıldandı kulağıma. Nefes alırken sağ meme ucuma bir şey bastırdı. Acıdan kıvrılıp bükülerek bir çığlık attım ama ağrı geçmedi. Bunun meme ucu kıskacı olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Acıyı kabullenip yerleşmesine izin verirken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Ne kadar ödedim, Charlotte?"

Beynimden rakamlar geçiyordu. "Yetmiş beş..." Derin bir nefes aldım.

"Sence bu fazla mı?"

Daha ağzımdan ne çıkacağını bilemeden, "Evet," dedim. İç çektim.

İkinci kıskaç sıkıştığında çığlık atmadım çünkü ilki kadar şaşırtıcı değildi. Fakat nedense daha çok canımı yakmıştı.

Sıcak, ıslak dudaklar göğüslerimin üzerinde dolaştı ve ben de karşılık olarak mırıldandım. "Neden kızgın olduğumu anlıyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladım.

Elleriyle yanlarımdan kalçalarıma doğru derin çizgiler çizdi, külotumun altını kazıdı. O bunu yapmadan önce neyin geleceğini biliyordum. Hızlı bir sarsıntıyla tangamı yırttı ve kolayca ikiye ayırdı. Çırılçıplaktım, yatağa bağlıydım ve cezalandırılıyordum. Bu hem seksi hem de ürkütücüydü, asla bitmesini istemiyordum.

Parmakları bacaklarımın arasına dokunduğunda haykırdım. Şimdiden o kadar zevk alıyordum ki, bir dokunuş beni patlamaya hazır hale getirmişti.

"Çünkü sen benimsin, Charlotte. Ve birinin benim olan bir şey hakkında kötü konuşmasını takdir etmiyorum. Benim kötü bir zevkim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır..." Nefesim kesildi. İşaretparmağını kıvrımlarımın arasında gezdirirken daha fazlası için can atıyordum. Sonra sanki benimle oynuyor ve sataşıyormuş gibi parmağını içime bastırdı.

"Senin için bu kadar para ödedim diye aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır!"

Klitorisimin etrafında döndüğü sırada olduğum yerde kıvranıyordum. "Yetmiş beş bin dolar eder misin, Charlotte?"

Baskıya aç bir şekilde dokunuşuna yaslanmaya çalıştım. Ama doruğa her yaklaştığımda elini çekiyordu. "Bana cevap ver," diye ısrar etti.

"Hayır," diye cevapladım. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyordum. Ve kelime ağzımdan çıkar çıkmaz geri çekildi. Yalan söyleyebilirdim. Doğru cevabın ne olduğunu biliyordum ama nedense bu cezadan kurtulmak istemiyordum.

Bir an için ortadan kayboldu, daha fazla şey topladığını, çekmeceleri açtığını ve bir şeyler yerleştirdiğini duydum. Sonra kibritin çakarken çıkardığı sesi işittim. Burnuma kükürt kokusu geldi. Bir saniye sonra kibriti patlattığını duydum.

Ateşe niye ihtiyacı vardı ki?

Bir anlığına ortalık sessizleşti, sonra giysilerin hışırtısını ve kemerinin çözüldüğünü duydum.

"Keşke benim gördüğümü görebilseydin," diye mırıldandı. Ardından ağırlığını yanımda hissettim. "Kendin hakkında bu kadar kötü konuştuğun için seni cezalandırmaktan nefret ediyorum ama yalan söylemeyeceğim, Charlotte. Bunun tadını çıkaracağım."

Dudakları benimkilere değdi, dili ağzıma girerken dudaklarımız birbirine dolandı. Öpüşmeyi derinleştirmeye çalışarak ona karşı mırıldandım.

Meme uçlarım uyuştuğu için ağrı azalmıştı. Ama o öptükçe ağrı yeniden artmıştı.

"Derin bir nefes al," diye fısıldayınca söylediğini yaptım. Onun ılık nefesini içime çektim.

Canımı yakan ağrı göğsüme inip çığlık atmama neden olurken, o beni rahatlattı.

"Şşşt... Ağzını kapatmak zorunda kalmak istemiyorum, bebeğim," diye mırıldandı.

"Acıyor!" Çığlık atıyor, acıdan kıvranarak çırpınıyordum. Yanma hissi azalmaya başlamıştı.

Balmumu. Üzerime mum damlatmıştı!

"Merhamete ihtiyacın var mı?" diye sordu ama beynimin olan biteni kavraması bir dakika aldı. Durmak isteyip istemediğimi soruyordu. İstiyor muydum? Tanrım, canımı acıtmıştı ama bunu bir sebep için yapıyordu. Ve tüm bunlar bir yana, vücudum uyanık, hassas ve ağrı içinde olsa da Emerson'a açtı.

"Hayır," diye sızlandım.

"Uslu kız." Bana tekrar dokunmadan önce doğruldu ve ellerinin bacaklarımdan yukarı kayarak kalçalarıma masaj yaptığını hissettim. "Keşke şu an ne kadar güzel olduğunu görebilsen. Sen mükemmelsin, Charlotte. Seni incitmekten nefret ediyorum ama bunun bana ne yaptığını hissetmen gerekiyor."

Kalçaları bacağıma sürtünce kaya gibi sert ereksiyonunu hissettim. Çıplaktı. Onu daha fazla hissetmeye çalışarak kıvrandım.

"Seni becermemi ister misin, bebeğim?"

"Evet," diye haykırdım.

"Bana buna değer olduğunu söyle. Bana ne kadar güzel olduğunu söyle."

Duygular boğazımda tıkandı. *Hayır, hayır, hayır.* Lütfen duygusallaşma. Lütfen ağlama. Bunun seksi bir an olması gerekiyordu. Bunu mahvetmek üzereydim çünkü onun haklı olduğunu biliyordum. Kendim hakkında güzel şeyler söylemediğimi biliyordum ama elimde değildi. Ne kadar güzel olduğum veya diğer insanların beni nasıl gördüğü önemli değildi. Kafamın içinde bana yeterli olmadığımı söyleyen ses iyice yükselmişti.

Tüm bunların şu anda ortaya çıkmasını gerçekten beklemiyordum ama çektiğim acı, gözlerimin bağlı, bedenimin dizginlenmiş olmasının yoğunluğu duyguları bastırmamı zorlaştırıyordu. "Yapamam," dedim sesim titreyerek.

"Sorun yok. Yapacaksın."

Ateş yeniden göğsüme düştü ve çığlık atmamak için altdudağımı ısırdım. Bu acının beni neredeyse sarhoş etmesi delilikti. Yoğunluk beni başka bir varoluş düzlemine götürüyordu. Bu uzay mıydı?

"Bu kadar güzel olmasaydın Ronan Kade seni elde etmek için o kadar yüksek teklif verir miydi, Charlotte?"

"Bilmiyorum," diye sızlandım.

"Diğer kadınların senden daha güzel olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet!"

Sıcak mum bu kez göbeğime değdi ve bu sefer daha fazla hassaslaştım. "Yanılıyorsun, Charlotte."

Göz bağım ıslanmıştı. Tanrım, umarım ağladığım anlaşılmıyordu.

"Söyle. Bana buna değer olduğunu söyle."

Dudaklarımdan bir hıçkırık yükseldi. Bağlı ellerimle yüzümü kapattım. Emerson ellerimi uzaklaştırıp dudaklarını benimkilere dayadı.

"Neden sadece söylemiyorsun, Charlotte? Neden harika olduğunu kabul edemiyorsun?"

"Çünkü değilim," diye hıçkırdım. "Her şeyi mahvediyorum. Seni hak etmiyorum. Şimdi harika olduğumu düşünüyorsun ama sonunda yeterince iyi olmadığımı anlayacaksın ve beni terk edeceksin. Herkesin yaptığı gibi."

Her şeyi mahvetmiştim. Hıçkırarak ağlıyordum. Öyle küçük düşürücü bir haldeydim ki artık benimle işinin bittiğine emindim. Oda sessizleşti. Titriyordum. Bir an sonra, gözlerimdeki bağ çekildi ve yaşlarla sırılsıklam olmuş yüzümü başka yöne çevirmeye çalıştım. Makyajımın yanaklarımdan aşağı aktığına emindim.

"Aman Tanrım, Charlotte."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni kendine çekti. "Bana bak," dedi yüksek sesle.

Boğazımdaki çivileri yutup bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerini bana dikerek, "Yanılıyorsun," dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

Başımı sallamaya çalıştığımda beni durdurdu. "Söyle. Yanıldığını söyle."

"Yanılmışım," diye fısıldadım.

"Daha yüksek sesle," diye bağırdı.

"Yanılmışım."

"Daha yüksek sesle!"

"Yanılmışım!" Ağlıyordum. Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından aşağı süzülüp saçlarıma düştü.

Beni öptüğünde baraj yıkıldı ve içimi bir coşku duygusu kapladı. Uzanıp bacaklarımın etrafındaki askıları birer birer serbest bıraktı ve ben de bacaklarımı hızla ona doladım.

Boynuma doğru, "Sen benimsin," diye fısıldadı. Ben de bağlı kollarımı kaldırıp yüzüne doladım. "Benden önceki herkesi unut, Charlotte. Sadece bana odaklan. Seninle bir saat için bir milyon dolar da öderdim. Beni duyuyor musun?"

"Evet." Nefesim kesildi.

Parmakları meme kıskaçlarını bulup serbest bıraktı. Bu neredeyse onları taktığı andaki kadar acı verdi. Dudakları acıyı emerek sağ meme ucumun çevresine kapandığında, kalçalarımı yukarıya doğru ittim. Memelerim öyle hassaslaşmıştı ki diliyle onları okşarken tüm vücudum şarkı söylemeye başladı.

"Lütfen becer beni, Emerson," diye yalvardım. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürdükten sonra hâlâ beni istediğini bilmem gerekiyordu.

Tereddüt etmedi, kalçalarımı yatağa dayadı ve aletini bacaklarımın arasına soktu. Sertçe içime iterek beni kollarının arasına aldı. "Kahretsin, bana ne yaptığına bir bak, Charlotte. Beni delirtiyorsun."

Ona doyamıyordum. Bacaklarım beline dolandı ve onu öpmek için ağzını dudaklarıma yaklaştırdım. Emerson'ın yanında kendimi o kadar aşağılık hissetmiyordum. Her nasılsa, bu mükemmel ve harika adam bana kendimi değerli hissettiriyordu. Her düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

"Sana bağımlıyım," diye inledi beni becerirken. "Benim için yaratılmışsın, Charlotte. Sen benimsin ve seni asla bırakmak istemiyorum. Beni anlıyor musun? Yapabilseydim seni sonsuza kadar becerirdim."

İçimde daha sert bir şekilde gidip gelirken bedenim inliyordu. Vücuduma yaptıkları kalbimi kırmak için kullandığı kelimelere karışıyordu.

"Keşke yapabilseydin," diye inledim. Ardından gözlerinin içine bakarak fısıldadım. "Ben senin için yaratılmışım." İtirafım karşısında bir an için şaşırdı.

Alnını benimkine yaslayarak beni kendimden geçmeye sevk ediyor, sanki söylediği şeye beni inandırmaya çalışıyormuş gibi üzerimde gidip geliyordu. Boşalırken tırnaklarımı sırtına sapladım ve onu olabildiğince kendime çektim. Benim yoğunluğuma uygun olarak, hamlelerini yavaşlatıp içime girerken kulağıma doğru inledi. Beni kollarının arasına alarak yatağın üzerine uzandı. Göğsüne yaslandım ve yaşadığımız anın üzerimden geçmesine izin verdim.

Bileklerimin etrafındaki bağları gevşetti. Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran ıslak bezle tenimi ovuşturdu. Aşağıya baktığımda, göğsümde ve karnımda siyah lekeler gördüm. Narin cildimdeki mumu çıkardığında canım yandı ama son bir saatte olanlardan sonra bu pek önemli değildi. Artık acıyı neredeyse hoş karşılıyordum, sanki bizi birbirimize yaklaştırıyormuş gibiydi.

Sonra yüzümü avuçladı ve beni dudaklarına yaklaştırarak yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Artık bana kızgın değilsin, değil mi?" diye sordum. Sesim heyecandan titriyordu.

Yüzü yumuşadı. "Sana kızmadım, Charlotte. Benim gördüklerimi senin de görebilmeni istedim, o kadar."

Emerson'ın gördüklerini ben göremiyordum. Keşke görebilseydim. Belki de asla göremeyecektim. Mesele sadece Beau değildi. Sanırım babam bizi terk ettiğinden beri erkeklerle arama bir duvar örmüştüm ve en başından onlar için yeterince iyi olmazsam onları asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma kendimi inandırmıştım. Bir daha asla kimsenin hayal kırıklığını yaşamak zorunda kalmayacaktım.

Beni sıkıca kollarının arasına almasına izin vererek, "Keşke ben de görebilseydim," diye fısıldadım.

KURAL #29: İLGİ MÜKEMMELDİR.

Charlotte

Emerson alnıma öpücük kondurarak, "Benimle eve gelir misin?" diye sordu.

"Tabii," diye karşılık verdim.

"Seninle orada ilgilenebilirim."

İlgilenmekle neyi kastettiğini sormama bile gerek yoktu. Araştırmamı önceden yaptığım için keyfim yerine gelmişti. Madam Cilve, yani Eden, seksten sonraki ilginin ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Hem kim şımartılmayı sevmezdi ki? Emerson zaten bunu yeterince yapıyordu.

"Şu anda benimle ilgilendiğini sanıyordum," dedim. Son bir saatte üzerimdeki mum kalıntılarını temizlemiş, suyumu tazelemiş ve bana bolca sarılmıştı.

Yüzümdeki saçlarımı arkaya doğru iterek bana baktı. Şaka yapmadığı açıktı. "Seni üzmüş olabilirim. Eve gitmeni istemiyorum. Geceyi yanımda geçirmen daha iyi olur."

"Tanrım." Ağladığım için utanarak yüzümü kapattım. Fakat ondan uzaklaşmama izin vermedi. Gözlerimin üzerindeki ellerimi çekip cevap alabilmek için yüzüme baktı.

"Utanmana gerek yok, Charlotte. Acıya böyle tepki vermen çok normal. Bunu bilerek yaptım."

"Beni ağlatmak mı istedin?"

Başparmağıyla gözümden akan yaşlarla dağılan maskaramı sildi. "Evet. İçindekileri boşaltmanı istedim. Çok dolmuştun, biliyorum. Şimdi iyi misin?"

Başımı salladım. İyiden de öteydim. Yorulmuş ve yontulmuştum ama yeniden doğmuş gibiydim.

"Güzel." Şakağımı öptü. "Hadi eve gidelim."

Kimseyle karşılaşmamak için giyinip sessizce kulübün arka kapısından çıkarken, Emerson'ın böyle şeyler söylediğinde benim ne hissettiğimi anlayıp anlamadığını düşünüyordum. Sanki ikimizin evine gidiyormuşuz gibi söylemişti. Seks yaparken benim onun olduğumu belirtmişti. Beni sonsuza kadar becermek istediğini söylemişti ki bu seks sırasında anlık hazla söylenmiş bir şey olsa da bir türlü aklımdan çıkartamıyordum.

Onun olduğumu hissediyordum. Emerson da benimmiş gibi geliyordu. Onunla sonsuza kadar birlikte olmanın nasıl bir his olduğuna dair her türlü düşünceyi aklımdan çıkartmıştım çünkü iki hafta önce ilişkimize başlarken aramızda olanları kimseye söylemeyeceğimiz konusunda anlaşma yapmıştık. Sadece anı yaşayacaktık.

Aslında yaptığımız anlaşma şu anki davranış şeklimizle bağdaşmıyor gibiydi. Acaba o da bunun farkında mıydı?

Sessizce evine giderken elimi konsolun üzerinde tuttu. Radyodan sakince yükselen ezgiler eşliğinde başparmağımı okşadı. Aklımdaki soruları bastıramıyordum ama onları gündeme getirmekten çok korkuyordum. Ne düşündüğümü açık ettiğimde karşılığında bana sadece seks yaptığımızı ve bunun bir kaçamak olduğunu söylerse tam anlamıyla yıkılacaktım.

İstediğim şeyin gülünç olduğunun farkındaydım. Akla hayale sığmayan ve çılgınca bir düştü bu. Çünkü Emerson'ın beni Beau'nun önüne, ilk sıraya koymasını istiyordum. Oğluyla düzeltmeye çalıştığı ilişkiden çok bizim ilişkimizi önemsediğini söylemesini istiyordum.

Bunun imkânsız olduğunu bilmek acı veriyordu. Bunu düşündüğüm için bile kendimi aptal gibi hissediyordum.

Eve vardığımızda beni doğruca üst kata çıkardı ve yatak odasında durup devasa banyosuna yönlendirdi. Camla kaplı duşa girdi ve bir eliyle benimkini tutarken diğer eliyle suyu açtı.

Sonra tek kelime etmeden üzerimdekileri çıkarmaya başladı. Sanki hastaymışım ya da incinmişim ve beni şımartmaya çalışıyormuş gibi yavaş ve narin davranıyordu. Bluzumu çıkardığında, mumun düştüğü siyah lekeli tenimi öptü. Sutyenimi açtıktan sonra kelepçelerdeki kırmızı izleri öpüyor, eteğimi aşağı indirdiğinde dudaklarını daha önce beni ısırdığı yere nazikçe bastırıyordu.

Ateşli öpücükler değildi bunlar. Beni bir daha sevişmek için azdırmaya çalışmıyordu. Daha çok acıyı iyileştirmeye çalışıyormuş gibiydi. Onarılacak bir şey olmadığını söylemek istiyordum. En azından fiziksel hasar yoktu. Ama aklımın içindeki şüphe ve korku seslerini susturabilirse çok iyi olurdu.

Ben soyunduktan sonra duşun kapısını açarak, "İçeri gir," diye fısıldadı.

Ardından kendi kıyafetlerini çıkarıp beni takip etti. Sıcak suyun altında durup ikimizi de yıkamasına izin verdim. Kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne yasladım. Emerson burnumu boynuna yaslayabileceğim kadar uzun boyluydu. Bedenlerimizin birbirine bu kadar iyi oturmasına bayılıyordum. Rahatlatıcı yumuşaklıkta ve yaslanılacak kadar güçlü. Ondan önce herhangi bir erkeğin kollarının bu kadar davetkâr olabileceğini düşünmemiştim.

Bir süre böylece durduk. Ona söylemek ya da sormak istediğim her şeyi yutkundum. İçinde bulunduğumuz an oldukça hassastı. Endişeli olduğumu gösteren tek kelime, her şeyin dağılmasına neden olabilirdi. Bundan sonra bana ne olacaktı? Emerson Grant ve Cüretkâr Oyuncular Kulübü'nden sonra hayatım nasıl

olacaktı? Oraya onsuz gidemezdim, değil mi? Başka bir erkekle çıkabilir miydim? Başka birine efendim diyebilir miydim?

Artık hepsi imkânsız geliyordu. İmkânsızdan daha fazlası –anlaşılmaz. Geri çekilip sabuna uzandığımda beni durdurdu. "Ben yapayım."

Avucunu şampuanla doldurup saçlarımı yavaş ve narin hareketlerle köpürtmesini izledim. Saçımı dünyanın en hassas şeyiymişim gibi yıkıyordu. Onun her şeyiymişim gibi... Bu düşüncenin verdiği acıyı azaltmak için gözlerimi kapattım.

Tanrım, Emerson'ın hayatındaki en önemli şey olmak için her şeyimi verirdim. Onun tüm dünyası olmak için.

Saçımı durularken ona baktım. Gözlerimdeki kızarıklığı gördü, durdu ve bana baktı.

Tek kelime etmedi.

İçimden geçenleri hissedebiliyor ve gerçekten neyden korktuğumu biliyordu. Fakat buna rağmen bana her şeyin yoluna gireceğini ya da beni sonsuza kadar yanında tutacağını söylemiyordu. Sadece eğildi ve beni dudaklarımdan öptü.

Parmaklarını saçlarımda gezdirip saç kremi sürdükten sonra lifi köpürttü ve vücudumun her santimini nazikçe ovdu.

Dizlerinin üzerine çöküp lifi dikkatle bacaklarımda gezdirirken, "Bütün bu olanlar aklımın ucundan bile geçmezdi," diye mırıldandım.

"Sen ne düşünmüştün?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek, "Yani, seni memnun etmesi gereken kişinin ben olduğumu sanıyordum," diye karşılık verdim.

"Beni memnun ediyorsun." Sanki bu gerçek apaçık ortadaymış gibi soğukkanlı bir güvenle konuşmuştu. Onu nasıl memnun edebileceğimden pek emin değildim. Beni iki kez cezalandırmak

zorunda kalmıştı ve artık onun için yeterince şey yaptığımı hissetmiyordum.

"Öyleyse neden dizlerinin üzerinde olan sensin?"

Elleri hâlâ bileğimdeyken yavaşça bana baktı. "Efendi olduğum için seninle ilgilenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Yani," diye cevap verdim omuz silkerek.

"Ama seninle ilgilenmem gerekir, Charlotte." Ayağımı dizlerinin üzerine kaldırarak altına ve parmaklarımın arasına sabun köpüğü sürdü. "Bu ilişki, tek taraflı olamaz, çift taraflı olmalı. Efendi ve İtaatkâr değilken bana boyun eğmeni istemiyorum. Sana tapmama izin vermeni istiyorum ve..."

Devam etmesini beklerken sesi kısıldı. Kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi atıyordu. Fakat devam etmedi. Zihnim, konuşmanın nereye gidebileceğini anlamaya çalışarak her kelimeyi yeniden düşünüp tekrar etmeye başladı.

Ayağa kalktığında, vücudumdaki köpükleri temizlemesine izin verdim ama kendini yıkamaya başladığında bileğini tuttum.

"Çift taraflı bir ilişki olduğunu söylemiştin." Karşı çıkacak gibi oldu ama kendini durdurdu.

Saçını sabunlamam için biraz eğilmek zorunda kalınca ikimiz de güldük. Parmaklarımın seyrek gri tellerin arasından yavaşça kaymasına izin verdim. Emerson'ın benden çok daha yaşlı olduğunu düşündüğüm zamanların nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştım. Demek istediğim... o zaten yaşlıydı ama artık bana öyle gelmiyordu. Kuşaklar arası boşluk bir zamanlar aramızda bir duvar gibiydi. Artık o duvar yıkılmıştı.

Saçını yıkadıktan sonra vücudunu köpürttüm, ardından bedeninin kıvrımlarını ve dokularını öğrenmeye zaman ayırdım. Hoşuma gitmeyen bir nokta bulamadan onun her santimini keşfederken bu yakınlık duygusunun ağırlığı üzerime çöktü. Geniş

omuzları. Göğsünde bir tutam saç ve karın kaslarından aşağı inen düz çizgi. Kalçalarının o nefis V şekli ve kalın uyluk kasları.

Yaptığım şey çok tehlikeliydi. Vücuduna bu kadar alışmak – ona bağlanmak. Sadece seks yapan insanlar bunu yapmazdı. Başka birinin ellerine, kollarına ve sırtına bakıp, 'Bu, buna ait,' diye düşünmezlerdi.

Lifi bacaklarından aşağı çekerken, "Benim ilgileneceğim kişi de sensin, Emerson," diye fısıldadım.

Pervasız davranıyordum ancak kendimi bu kadar tutabilmiştim. Bu oyunu iki kişinin oynayabileceğini bilmesini istiyordum. Eğer benim duygularımla oynamayı eğlenceli buluyorsa, ben de onunkiyle oynayabilirdim.

Biraz önce önümde yaptığı gibi dizlerimin üzerine çöktüğümde elini başımın üzerine koydu. Ona baktığımda gerildiğini fark ettim.

"En son ne zaman birinin seninle ilgilenmesine izin verdin?"

Kör değildim. Gözümün önünde aleti sertleşti ama dikkatimi ona vermedim. Hâlâ yüzüne bakıyordum. Emerson'ın birlikte olduğu her kıza böyle davranıp davranmadığını, benim bir şekilde farklı olup olmadığımı ve bana söylediği o tatlı sözlerde herhangi bir gerçeklik olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Başımı okşayarak, "Çok uzun zaman önce," diye mırıldandı.

"Seninle ilgilenmek istiyorum," diye fısıldadım. Bunun duştan fazlasını istediğim anlamına geldiğini anlamışsın herhalde. Bu arzularımın dışavurumu olabilirdi ama asıl yapmak istediğim gerçek duygularımı seks vaatleriyle gizlemekti.

Duş başlığının önüne geçip suyun sırtına çarpıp vücudundan aşağı akmasına izin verdi. Lifi yere indirip ellerimi kalçalarından yukarı kaydırdım. Her seferinde zirveye ulaşmadan önce durup bekledim. Bana bakar bakmaz nefesi hızlandı.

"Seninle ilgilenen kişi ben olmalıyım," dedi beni ayağa kaldırmadan.

Neredeyse şakacı bir tavırla, "Belki seni şımartmak istiyorumdur," dedim. "Beni bırakmaman için seni kendime bağımlı hale getirmek istiyorum. Sonsuza kadar benden vazgeçmemen için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum."

Bu duygularını gizle, Charlie.

"O zaman bana ne kadar iyi olabileceğini göster." Olduğu yerde hareket ederek aletini dudaklarıma götürdü. Dilimi üzerinde gezdirirken ona baktım. Kullandığı kelimeler ve benimle şakalaşırken takındığı ses tonu midemdeki kelebekleri canlandırmıştı.

Ben dudaklarımla aletinin etrafını sararken alçak ve boğuk ses tonuyla mırıldandı. Önce aletinin başıyla oynadım, ucunu yaladım ve dişlerimle alt tarafını sıyırdım. Kalçalarını öne doğru uzattı. Oysa ben aletini ağzımın derinliklerine almadan önce biraz daha oyalanmak istiyordum.

Boğazımı gevşeterek onu her seferinde daha da içeri çektim. Elimi etrafına sararak, ağzımla ritmik olarak okşamaya başladım. İnlemesini veya övgü kelimelerini beklerken daha hızlı ve daha sıkı hareket ettirdim. Zevk aldığını duymak için can atıyordum.

Nihayet sonunda, "Ah, kahretsin, Charlotte," dedi.

Beni ödüllendirdiği için aletini iyice sert bir şekilde emmeye başladım.

Titreyerek saçlarımı avuçladı. "Böyle devam et." Söylediği gibi kökünden ucuna doğru hareket ederek aletini büküp sıktım. Eylemlerimin ortaya çıkardığı zevk inlemelerine kendimi iyice kaptırmıştım.

Diğer elimi bacaklarının arasına sokup testislerini nazikçe yoğurdum. Benim gibi ifadesinin değişmesini izledim. Boştaki eliyle güç alabilmek için duvara tutunup gözlerini kapattı.

"İşte benim kızım," diye inledi.

Hareketlerimi hızlandırdım. Dudaklarını aralayıp başını geriye yasladığında ne olacağını biliyordum. "Boşalıyorum, bebeğim."

Beni uyarmak istemişti ama ben geri çekilmeyince ne yapacağımı anlamış oldu.

"Beni yutacak mısın, Charlotte?"

Sesi boğuklaştı ve son kelimeyi ağzından zar zor çıkarttı. Tam o anda tuzlu sıvının dilime çarptığını hissettim. Bundan iğreneceğimi düşünüyordum ama tadına baktığım zaman onun varlığını hissettim. Bu benim Emerson'ımdı ve ben hepsini istiyordum. Onun her şeyini seviyordum.

Boğazımın içi onunla dolarken, kendimi çekmeden önce hevesle yutkundum. Geriye çekilip suyun altına geçtiğinde zevk suyu dudaklarımdan akıyordu. Birdenbire beni kaldırdı ve duvara yasladı.

Eliyle çenemi kendine çekip, yüzünü görebilmem için yukarıya doğru döndürdü.

"Bu çok ateşliydi," dedi beni öperek. Hâlâ dilimdeki kalıntıları tadabileceğinden korkarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama izin vermedi. Dudakları şevkle benimkine saldırdı. Beni öptükten sonra zevkle şunları söyledi. "Tam daha fazlasını yapamayacağımızı düşündüğümde, daha fazlasını yapıyorsun. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Charlotte. Bu sadece seks değil. Bana göre sen mükemmelsin. Seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum."

Ağzım açık kalmış bir halde ona baktım. *İşte bu,* diye düşündüm. Sonunda bana öncelik vereceğini ve Beau'ya her şeyi anlatacağını ima etmişti. Bu sayede gerçek bir ilişki yaşayabilecektik. Uzun sürecek bir ilişki.

Ama sonra yüzünü boynuma gömerek şöyle mırıldandı. "Tanrım, keşke bunu gerçekten yapabilseydim."

Tüm umudum ve sevincim solup gitmişti.

KURAL #30: ONA HER ŞEYİ YAPABİLİRSİN. O BUNU KALDIRIR.

Emerson

Ben kulüpteki ofiste önceki gecenin hasılatını hesaplarken Garrett, "Bu kadar uzun sürdüğü için kendimden utanıyorum," diyerek içeri girdi.

Başımı kaldırmadan, "Ne uzun sürdüğü için?" diye sordum.

"Yeni kız arkadaşını internetten incelemek."

Şimdi dikkatimi çekmişti işte. Charlotte'ın Instagram sayfası açık olan telefonunu uzattığını görünce başım döndü. Beau'yla birlikte oldukları fotoğraflar hemen en üst karelerde yer alıyordu. Malum durumdan dolayı benim fotoğrafımın olmaması normaldi ama yine de sinirim bozulmuştu.

Fotoğraflara bakıp bir şey söylemesini bekledim.

"Ben kimseyi yargılayacak değilim," diyerek telefonunu cebine koydu.

"Güzel," diye cevapladım soğukça.

"Neden bana söylemedin?" Yüzündeki incinmiş ifadeyi fark ettiğimde, muhtemelen iki hafta önce hissetmem gereken suçluluğu hissettim.

"Kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu."

Bir kahkaha patlattı. "Evet ama dün gece Kade'le açık arttırma savaşına girip onu bir mağara adamı gibi sahneden indirdiğinde o riski kendin aldın."

"Farkındayım," diye homurdandım. "Ama Beau ile bağlantısını herkesin bilmesine ihtiyacım yok, o yüzden bunu gizli tutabilirsek..."

"Anladım," diyerek ellerini kaldırdı. İçeri doğru ilerleyip koltuklardan birine oturduğunda, bu konuyu kapatmaya hazır olmadığını anladım. "Yani, bunu bilerek yapmadığını varsayıyorum."

"Tabii ki." Arkama yaslandım. Kabul etmeliydim ki nihayet bunu biriyle, en azından Garrett'la paylaşmak bana iyi gelmişti. Diğerlerinin bilmesine gerek yoktu ama içimi en yakın arkadaşıma dökememek beni çok yormuştu. Özellikle de son iki haftada oğlumun eski kız arkadaşına olan hislerim böylesine coşmuşken.

Dün kendimi ana kaptırmış ve birçok şeyi ağzımdan kaçırmıştım. Charlotte'la birlikteyken içimden geçen her şeyi söyleyebilecekmişim gibi hissediyordum. Bu oldukça tehlikeliydi çünkü ortada hiçbir şey yokken bana onu sonsuza kadar becermek istediğimi söyletebiliyordu.

Benim deli olduğumu düşünüyordu herhalde. Aslında en başta bunun geçici olacağını sanıyordum. Sonra ailesinin özel günlerine katılmaya ve hafta sonları onu görmek için yalvarmaya başladım. Bugün bile ona mesaj atmamak için kendimi çalışmaya zorluyordum.

"Peki ne oldu?"

"Beau'yla ayrıldılar. Bir gün onun adına kefil olduğum evlerinin depozitosunu almak için geldi ve onu senin gönderdiğin kızlardan biri sandım."

"Of," dedi yüzünü buruşturarak.

"Aynen öyle."

O günü düşünürken bir anlığına duraksadım. Onu ofisimde ilk görüşüm, dizlerinin üstüne çöktüğü ilk an gözlerimin önün-

deydi. Daha ilk günden onun farklı olduğunu anlamıştım. İlk beş saniye içinde onun bir şekilde benim için yaratıldığını idrak etmiştim.

"Ona iş teklif ettim. Bunun sıradan bir sekreterlik işi olduğunu açıkça belirttim ama sonra... İki hafta önce sevişmeye başlayana kadar her sınırı teker teker esnettim."

"Tanrım."

"Biliyorum..."

"Beau'nun olanlardan haberdar olduğunu sanmıyorum."

"Benimle konuşmuyor ama dürüst olacağım... Charlotte ile tanıştığımızdan beri onu pek aramıyorum."

Ben gözlerimi kaçırırken Garrett dikkatle beni izledi. Olan biten her şeyi tekrar düşünmem için bana zaman tanıdı. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Çok dikkatli olmaya çalışmıştım. Kendime katı kurallar koymuştum ama o, bütün kurallarımı yıkmama sebep olmuştu.

Garrett'a baktığımda yüzünde beni yargılamaktan çok anladığına dair bir ifade vardı. "Benim sorunum ne?"

"Senin bir sorunun olduğunu düşünmüyorum."

"Ama..."

"Ama..." Olduğu yerde hareketlendi. "Ondan hoşlandığın açık. Belki de hoşlanmaktan daha fazlası..."

Bu görüşüne karşılık vermeyecektim. Eğer düşündüklerimi kelimelere dökmeye çalışırsam başıma daha büyük işler açabilirdim. Charlotte'la aramızdaki ilişkinin karışık duygulardan ve günah kadar ateşli seksten fazlası olduğuna kendimi inandırmak, her şeyi düşündüğümden çok daha ciddi hale getirebilirdi.

Alnımı kaşıdım. "Ondan hoşlanıyorum. Yani... Onu sen de gördün."

Başını salladı, söylenmemiş sözler dudaklarının ucundaydı.

"Niye böyle bakıyorsun?"

Bir süre düşündükten sonra içini çekti ve öne doğru eğildi. "Emerson, seni on yılı aşkın süredir tanıyorum. Seni bir sürü kızla gördüm. Hepsi birbirinden güzeldi. Bu farklı."

"Öyle olduğunu biliyorum ama yapabileceğim bir şey yok." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemedim. Bariz olanı işaret etmesine rağmen sorunun tamamını göremiyordu. Charlotte'a karşı ciddi hislerim olduğunu kabul etmek düşündüğü kadar basit değildi çünkü ne olursa olsun ona sahip olamayacaktım.

"Neden?"

Arkadaşım henüz baba olmadığı için ne dediğimi ve ne hissettiğimi anlaması zor olacaktı. İçimdeki azap hissi, oğlumu sonsuza kadar kaybetme fikriyle boğuşuyordu.

"Çünkü ne yaparsam yapayım ikisinden birini kaybediyorum. Nasıl bir baba onu seçerse..."

Hüsrana uğramış sesle cümlenin geri kalanı dudaklarımda kaldı. Arkadaşım karşılık vermedi. Gergin bir sessizlikle oturduktan sonra, "Bana kalırsa ya kabul et ya da bırak..." diyerek ellerini kaldırdı. Ardından şöyle devam etti. "Beau yetişkin artık, Emerson. O çocuk değil. Sana kızgın olabilir ama seninle gerçekten konuşsaydı her şeyi çözerdiniz. Ona bu kadar çok şey vermek istediğin için harika bir baba olduğunu düşünüyorum ama bu kızla gerçekten mutlu görünüyorsun ve bunu bir kenara bırakmanı istemem."

Haklıydı. Bunu biliyordum ama bu o kadar da kolay değildi.

"Bu sırrı ne kadar uzun süre devam ettirirsen ona anlatmak o kadar zor olacak."

"Biliyorum."

"Yine de benden tavsiye alma. Ben senin kız arkadaşın ya da oğlun değilim. Dünyanın en aptal insanı da olabilirim ama seni tanıyorum. O geldiğinden beri çok değiştin."

Güldüm. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Ayağa kalkıp elini omzuma koydu.

"Tercihin ne olursa olsun senin yanındayım."

Başımı salladım. Bu konuşmanın sonunda endişelerim iyice artmıştı.

Charlotte üst kattaki kanepede göğsüme yatmışken, "Fuar nasıldı?" diye sordum. Televizyonda gerçek suç programlarından biri sessizce oynuyordu.

"Müthişti. Sophie cennette gibiydi."

"Güzel," diye cevap verdim yanağından öperek. "Aç mısın?"

"Pek değil. Fuar kapandıktan sonra bir şeyler yemeye gittik. Sen bütün gün ne yaptın?"

"Seni özledim." İrkildim. Böyle şeyleri kendime saklamalıydım.

Bana bakmadan, "Ben de seni özledim," diye cevap verdi. Aramızdaki gerilim artıyordu. Beau ve geleceğimiz hakkında söylenmeyenler, bir hafta önce tüm bunların yeni ve eğlenceli olduğu zamanlarda hissettiğimiz tüm sevinci bir kenara bırakarak büyümeye devam ediyordu. Artık, her şey gerçeğe dönmüştü ve ben hepsini istiyordum.

O gelir gelmez birlikte koltuğa uzanmıştık. Normalde şimdiye kadar işimizi bitirmiş olurduk. Ben onu evimin çeşitli yerlerinde becerirken o benim adımı haykırırdı. Fakat ikimiz de birbirimizin kıyafetlerine el atmamıştık. Henüz.

Şakağından öperek, "Kardeşinle iyi anlaşıyorsun," diye mırıldandım. Kollarını etrafıma dolamasına ve göğsüme bu kadar sıkı tutunmasına bayılıyordum. Nasıl hissedersek hissedelim, hareket geçmemi beklemek yerine bana dokunma konusunda rahat olmasını çok seviyordum.

"O iyi bir çocuk."

"Bir gün çocuğun olmasını istiyor musun?" diye sordum. Çünkü... Bilemiyordum. Belki de kendini sabote etmek istiyordum. Çünkü Garrett'la daha önce yaptığımız o konuşma, daha başlamadan bitirebileceğimi hissettirmişti. Bunu yapmanın en iyi yolu da buydu.

"Bilmem," diye yanıtladı umarsızca. "Hayatımı hem çocuklu hem de çocuksuz olarak düşünebiliyorum."

Beklediğim cevap bu değildi.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen yeniden çocuk ister misin?"

Dişlerimi sıktım. "Seneler önce vasektomi oldum."

Vücudu gerildi. "Öyle mi?"

Hayal kırıklığına uğramıştı. Bense bu konuyu bir an önce kapatmak istiyordum.

"Tek çocuğumun benimle konuşmadığını düşünürsek, en mantıklısı buydu."

Başını kaldırıp bana baktı. "Öyle söyleme. Onu ne kadar önemsediğini görebiliyorum. Sen iyi bir babasın."

"Evet, o kadar iyiyim ki eski kız arkadaşını beceriyorum."

Hemen karşılık vermeden şüpheli gözlerle bana baktı. Bir şeyler olduğunu anlamıştı ama önce kendi duygularını yönetmeye çalışıyordu.

"Bu biraz sert oldu," diye mırıldandı.

"Özür dilerim." Saçlarını yüzünden çekerek alnını öptüm.

Başını göğsüme yaslamak yerine oturduğu yerde doğruldu ve kucağındaki gömleğinin eteğiyle oynamaya başladı. "Ne olduğunu sormamın bir sakıncası var mı? Beau sana neden bu kadar kızgın?"

"Bana kızgın değil. Benden iğreniyor."

Gözleri bana doğru döndü. "Kulüp yüzünden mi?"

Başımla onayladım. "Hayatının çoğunda çeşitli eğlence alanlarında çalıştım. Garrett ve diğerleriyle kulübü kurduğumda ona bunun çöpçatanlık servisi olduğunu söyledim. Sonra dans kulübüne dönüştü. Yirmi bir yaşına geldiğinde, ona hayatı boyunca yalan söylediğimi ve büyümekte olan dans kulübümün aslında özel bir fantezi kulübü olduğunu öğrendi. Bunu kabul edemedi."

Yutkundu. Oğlum hakkında onunla konuşmak, omurgamdan aşağı soğuk bir titreme inmesine neden olmuştu. Onu çok iyi tanıyordu, hatta benden bile daha iyi tanıyor olabilirdi. Şu anda, gözlerinin arkasında dönen düşünceleri görebiliyordum. Hem ne düşündüğünü duymak için ölüyordum hem de duyacaklarımdan korkuyordum.

"Ne oldu?" diye sordum eline uzanarak.

"Ben sadece... Beau'nun seni bu kadar sert bir şekilde yargılamasının yanlış olduğunu düşünüyorum. Ama o öyle biri işte. Anlamadığı şeyleri reddediyor ve başkaları hakkında hemen hüküm veriyor..."

"Charlotte, sus."

Hızla dudaklarını kenetledi. Kaşlarını kaldırdı ve yüzünde beni her seferinde öldüren o özür dileyen ifade oluştu. Onun hakkında böyle konuşmasını dinlemek istemiyordum. Beau'nun kendine has kusurları vardı ve bu kusurların yükünü ben taşıyacaktım. Bu yüzden bana istediği kadar kızabilirdi.

"Bence bazı şeyleri atlatmak için kendi zamanına ihtiyacı var..."

Ona tekrar baktım. Sanırım ne ima ettiğini anlamıştım. Elini ellerimin arasına alıp parmak boğumlarını dudaklarıma dokundurdum. İçimde büyüyen hüznü öperek dindirmek istiyordum. Bu yüzden karşılık vermek yerine sessizliği seçtim.

Ama karşımda Charlotte vardı... ya da daha doğrusu Charlie. Gençliğinin verdiği inatçılık duygusuyla her şeyin yolunda gitmesine izin vermesine bayılıyordum.

"Ona ne kadar erken söylersek, o kadar çabuk atlatır."

"Charlotte."

"En azından denemeliyiz. Sonradan öğrenirse daha iyi olmaz ki."

"Yapamam," dedim ama pes etmedi.

"Sen söylemeden önce öğrenirse ne olur? Bu her şeyi daha kötü yapar."

"Charlie, sus." Sesim alçak ama emir komutuyla çıkmıştı. Bana ağzı açık bir halde baktı. Sözlerim havada asılı kalmıştı. Onun incinmiş ifadesine bir dakika daha dayanamayacağım için koltuktan indim ve hayal kırıklığı içinde odada volta atmaya başladım.

Ona Charlie demiştim ve muhtemelen onu inciten asıl bu olmuştu. Sanki onu adına indirgemiştim. Koltukta altdudağını çiğnemeye başladı. İki ay önce ofisimde yerde bulduğum kız bu değildi. Onu yıkmak için mi inşa etmiştim? Neden her şeyi berbat ediyordum?

İki ay. Bu kızın hayatıma girip beni kendimi tanıyamayacağım hale getirmesi için iki ay yetmişti. Charlotte'tan öncesini hatırlamakta zorlanıyordum. Ondan sonrasını düşünmek de acı veriyordu.

"Bana aklından geçenleri söyler misin?" dedim odanın karşı tarafından ona bakarak. "Kendini geri çekmenden hoşlanmıyorum."

Derin, sakin bir nefes alırken gözleri yaşlarla doldu. "Söylemek istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü... ben sadece seni mutlu etmek istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutmak zordu. "Şu anda senin efendin değilim. Beni memnun etmeye çalışma, Charlotte. Sadece dürüst ol."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Bir adım kala durdu, derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. Ona bu açıdan hayran olmamak elde değildi. Mükemmel olduğuna inanmayı reddeden dik kafalı, sert ve güzel kız...

"Beau'nun bizi öğrenmesine izin vermenin seni kötü bir baba yapacağını sanıyorsun ama Emerson, sen zaten benimle yatıyorsun. Bunu daha önce de yaptın. Bu seni kötü bir baba yapmaz, seni insan yapar. Bunun olmasını hiçbirimiz beklemiyorduk ama oldu. Ve aramızdakiler ikimizin de beklediğinden çok daha ciddi. Beni istediğin için kötü bir baba olduğunu düşünüyorsun ama değilsin. Asıl hata oğlunun duygularını incitmemek için kendi mutluluğundan vazgeçmen olur. Beau'nun bu durumla başa çıkmasına izin ver. O üstesinden gelecektir ama... ben üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum..."

"Böyle söyleme. Tabii ki gelebilirsin." Sızlayan kalbim, onu rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Yirmi bir yaşındasın, Charlotte."

"Olmaz," diye karşı çıktı. Tetikte bekleyen gözyaşları sonunda dökülmeye başladı. İki akşamdır karşımda ağlıyordu ve ben buna dayanamıyordum. Beline uzandım ve sanki tek dokunuşum bu sorunlardan herhangi birini çözebilirmiş gibi onu kendime çektim.

"Ben kırk yaşındayım bebeğim," diye mırıldandım nazikçe. "Benimle bir geleceğin yok."

"Kaç yaşında olduğun umurumda değil. Benim için fark etmez." Artık başını göğsüme dayamış, hıçkırıklarla ağlıyordu. Daha önce içimdeki o dırdırcı endişe, artık açık, kanayan bir yaraya dönüşmüştü ama böylesi daha iyiydi. Duygularımızı açığa vurmamız gerekiyordu. Aramızdaki sırları yok edecek ve sorunları çözecektik.

Gözlerimi bakması için yüzünü yukarı kaldırdım. "Seni istemediğim için böyle söylediğimi düşünmüyorsun, değil mi? Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"O zaman beni istediğini söyle," diyerek ağlamaya devam etti.

"Seni istiyorum. Tabii ki seni istiyorum."

Çaresiz bir öpücük için dudaklarıma uzandı. Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde öpücüğüne karşılık verdim. Sanırım bu kızın karşısında akıllıca kararlar vermediğimi ve vermek de istemediğimi hepimiz anlamıştık.

Kollarını boynuma doladı ve onu kalçalarından yukarı çekip bacaklarını bana dolamasına izin verdim. Tartışma noktalanmıştı. İkimiz de istediğimiz şeye sahip olamayacağımızı anlamıştık ama en azından buna sahip olabilirdik. Kimsenin olmadığı bu evde sadece biz olacaktık. O, ben ve aramızdaki açıklanamaz bağ. Hayatınızda bir kez böyle bir şeye sahip olacak kadar şanslı olurdunuz. Bu yüzden hayatımızın bu kısa, hararetli aşaması tek şansımken her damlasının tadına bakacaktım.

Onu koltuğa taşıdım ve minderlerin üzerine bıraktım.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi gömleğime tutunarak. Doğrulup hızla gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. Çıplak kaldığımızda, vücudumu onunkinin üzerine doğru eğdim. Ağzımla onun değerli, solgun tenini içime çektim ve vücudunun her noktasını koklayıp öptüm. Uyluklarının ucuna ulaştığımda, göğüs uçlarını çimdikleyerek inilti içinde kıvrandı.

Bu yeterli değildi. Ağzımı mükemmel pembe kıvrımlarından uzaklaştırıp belinden tuttum ve yer değiştirdim. Şimdi ben kol-

tukta uzanıyordum ve o üstte kalmıştı. Onu ensesinden yakalayıp morartacak güçte bir öpücükle kendime çektim. "Yüzüme oturmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Gözleri büyüdü, itiraz etmek üzere olduğunu fark ettim ama ona bu şansı vermedim. Kalçalarından yukarı kaldırarak, yüzümün üzerine koydum ve emmeye başladım.

Dilim içine doğru kayarken heyecanla haykırdı. Doğru noktayı bulduğumda zevkle sürtünmeye başladı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, beni tamamen ele geçirdiğini hissederken, bunun beni bir canavar yapıp yapmadığını merak ettim. Bu mükemmel, genç kadını yozlaştırmış, onu kendime adamış ve başka bir erkeğe karşı asla böyle hissedemesin diye mahvetmiştim. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Eğer canavarsam, canavardım. Bununla yaşayabilirdim.

Hızlandıktan sonra havada asılı durmaktan vazgeçti ve sonunda ağırlığını bana bıraktı. Klitorisini hevesle emdiğim sırada çığlık atıyordu. Kanepeyi kavrayan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

"Aman Tanrım, Emerson. Durma, durma, durma."

Omurgasını içe doğru kıvırıp orgazma ulaştı. Tüm vücudu dudaklarımda nabız gibi atıyor ve kalçalarını kafamın etrafında sımsıkı tutuyordu. Her güzel damlayı, sanki onu son kez bu şekilde yiyip bitiriyormuşum gibi yuttum. Bunun son olduğuna inanmayı reddediyordum. Sonsuza kadar birlikte olamayacaktık ama şimdilik onunla işim bitmemişti.

Kasları gevşeyip yere yığıldığında, onu tekrar kaldırdım. Aletim onun için yanıp tutuşuyordu. Kanepede oturur pozisyona geçmesine rehberlik ettim.

"Siktir, Charlotte," diye inledim. Saçını kafa derisinden kavradım ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdım. Öpüşmemizle birlikte mırıldandı, dilimin tadına baktı. "Üzerime çık."

Aklıma kazınan kahverengi gözlerini benimkilere dikmiş, boynumun arkasından tutarak sert, derin darbelerle aletime binmeye başladı. Benim onu becerdiğim gibi o da beni beceriyordu.

Onu izlerken şunu anladım... Onu seviyordum. Aşk tam olarak böyle bir his olmalıydı.

Bu Charlotte'a istediği şeyi verebileceğim anlamına gelmiyordu. Her ne kadar ben de aynı şeyi istesem de... Seçimimi kolaylaştırmasa da bunu kendime itiraf edebildiğim için kendimi daha özgür hissediyordum. Yirmi yıllık bekleyişin ardından, bunu asla bulamayacağıma olan inancımı sonunda paramparça eden şey bu olmuştu. Asla aşkı bulamayacağımı düşünüyordum. Ama ben... onunla aşkı bulmuştum işte.

Şu an ona bunu itiraf etmek istiyordum ama yapamazdım. Bu kıza daha fazla yerine getiremeyeceğim sözler vermeyi reddediyordum. Ona onu sevdiğimi söylersem, bu onun umudunu daha da arttıracaktı. Ben onu şimdiden mahvediyordum zaten.

Kalçasını sıkıca kavrayarak onu daha sert bir şekilde yere indirdim. Başını geriye atarak odayı inlemeleriyle doldurdu.

"İçine boşalmak istiyorum. Onu almanı istiyorum," diye inledim.

"İçime gel."

İki kere hareket etmesi içine boşalmam için yeterliydi. Kendisini kollarımdan aşağı bıraktı. Bitkin ve güzel görünüyordu. Bedenini kendime doğru çekip kalbinin göğsünde attığı yeri öptüm.

Her zamankinden daha hızlı nefes alıyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Sırtında ter damlaları vardı.

Dudakları benimkinden birkaç santim ötedeyken, "Ben iyi bir kız mıydım?" diye fısıldadı.

Onu kollarıma alırken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sen her zaman iyi bir kızsın."

KURAL #31: İYİ OLAN HİÇBİR ŞEY SONSUZA KADAR SÜRMEZ.

Charlotte

Pazartesi sabahı yaklaşan ayak seslerini duyduğumda içimi bir sükûnet kapladı. Bu seste bir şey vardı. Tekrarlayan tık sesleri vücudumda bir şeyleri tetikliyor, içimi huzurla dolduruyordu. Dün sabah onun kollarında uyandığımdan beri içimi yiyip bitiren kaygı, onun odaya girdiğini duyduğumda dağılmıştı.

Diz çöktüğüm yere doğru ilerledi ve yavaşça başımı okşadı.

"Günaydın, Charlotte," dedi. Normalde aynı ses tonuyla, *Günaydın, güzelim,* derdi. Ya da *Seni seviyorum, Charlotte.* Büyük ihtimalle son cümleyi ben uydurmuştum fakat kulağa hoş geliyordu.

"Günaydın, efendim."

Bu rollere o kadar zahmetsizce giriyorduk ki yerine oturan yapboz parçaları gibiydik. Cumartesi gecesinden beri Beau, sırrımız, geleceğimiz ya da duygularımız hakkında tek kelime edilmemişti. Sanki bu konu ikimizi de korkutup sessizliğe gömülmemize neden olmuştu. İlişkimizi bitirmeye ramak kaldığı için sonunda ne olacağını bildiğimizi kabul etmek yerine daha önce oynadığımız rollere dönmüştük.

Aramızda kalsın.

Duygularımız gizli kalsın.

Geleceğimiz belirsiz kalsın.

Yine de buraya gelip onun için diz çöktüğümden dolayı bu pek doğru gelmiyordu. İki hafta önce onun için her şeyi yapabileceğimi söylemiştim ve bu hâlâ geçerliliğini koruyordu.

Koltuğuna geçti ve ben de emirlerini beklemeye koyuldum. Normalde masama geçip çalışmamı ya da kendisi çalışırken kucağına oturmamı emrederdi. Ancak bu sefer dakikalar sessizlik içinde geçmeye devam etti. Ne yaptığına bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sonunda, "Bana doğru emekle," dedi. Gülmemek için dudaklarımı ısırarak ellerimin üzerinde ona doğru emekledim. Çenesini eline dayamış halde beni izliyordu. Yüzünde onaylayıcı bir bakış vardı. Bakışını nefes gibi içime çektim. Hayatta kalmak için buna ihtiyaç duyuyordum.

Koltuğuna yaklaştığımda dizlerimin üzerine oturdum. Parmaklarıyla yanağımı okşadı. Başını avucuna yasladım.

"Bugün çalışmak istemiyorum," diye mırıldandı. Dudaklarım gülmek ister gibi gerildi. "Oyun oynamak istiyorum."

"Tabii, efendim," diye karşılık verdim kibarca.

Önünü işaret ederek, "Masaya," diye emretti. Ayağa kalkarak önüne oturdum ve anında dizlerimi ayırarak aralarına girdi. Üzerimde siyah, önü düğmeli ve küçük beyaz puantiyeli, diz boyu bir elbise vardı. Göğüslerimin ve kalçalarımın etrafındaki sıkı kıvrımlarımı iyi vurguluyordu. Elbisenin içine açık mavi dantelli külot giymiştim.

Emerson'ın elleri kalçalarımda gezinip aşağı çekerken içimi heyecan kapladı. Mavi, ipeksi kumaşı burnuna götürüp gözlerini benden ayırmadan derin bir nefes aldı. Onu izlerken dudağımı ısırdım.

Sonra masasının çekmecesini açıp külotu içeri attı. Çekmeceden başka bir şey çıkarmasını izledim. Tanıdık pembe silikon. Onu hatırlayınca nefesim kesildi.

"Bunu masanda buldum," dedi. "Hatırladın mı?"

"Evet, efendim."

Oyuncağı silip kurulamasını izledim. Başıma gelecekleri bildiğim için yerimde duramıyordum. Temiz ve kuru olduğundan emin olduktan sonra ucunu ağzıma doğru uzattı. "Aç."

Çenemi açarak oyuncağı ağzıma aldım. Dilime oturduğunda, "Em," dedi. Silikonu tükürüğümle kapladım. Sonra yavaşça çıkardı ve elbisemi kaldırdı.

Onu izlerken nefes bile alamıyordum. Kalçalarımı masasının ucuna çekerek aletin yuvarlak ve ayrı ucunu içime soktu. Bağırmamak için yutkundum. Başka birisinin içine bir şey sokması, insanın içini okşamasına rağmen bir yandan da tuhaf hissetmesine neden oluyordu. Bu erotik ve neredeyse azdırıcı bir duyguydu. Bu duyguyu çok seviyordum.

Tamamen içeri girdikten sonra işine hayranlıkla baktı. Bana dokunup parmaklarını kıvrımlarımda gezdirdi. Henüz sert olup olmadığını anlayamıyordum. Gizlice göz atmaya çalıştım. Bugünün eziyet verici derecede uzun olacağını zaten biliyordum ama sonunda, nihayet ona sahip olduğumda, beklemeye değecekti.

Son seferden hatırladığım küçük siyah uzaktan kumandayı çıkardığında gülümsedim. Küçük bir tıklama ile oyuncak klitorisimde ve G noktamda vızıldamaya başladı. Bacaklarımı birbirine çarpmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Boşalmadan önce ne kadar dayanabileceğini görelim."

Karşı çıkmak istesem de yapamadım. Bugün efendi olmuştu. Geçen seferden biraz farklıydı. Titreşim düşüktü ama bu şekilde daha kötüydü. Çünkü bu beni yavaşça doruk noktasına doğru taşıyordu. Fazla tepki verememem durumu daha da kötüleştiriyordu.

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp gözlerimi yumdum ve kendimi nefes almaya zorladım. Sonra kalçalarımı okşamaya başladı, ellerini göğüslerime doğru götürdü ve meme uçlarını parmaklarının arasına sıkıştırdı.

"Yaklaşıyorsun, anlayabiliyorum," dedi. Haklıydı. Vücudum masasının üzerinde kıvranıyordu. Nefesim, tıkanmış iç çekişlere dönüşüyordu. "Tam orası..."

Aniden titreşim kesildi. Tam orgazmımın zirvesine varmak üzereyken, onu durdurdu. Uzun, ağır bir nefes alırken alnımdan bir ter damlası aktığını hissettim. Ona baktığımda kendinden memnun halde sırıtıyordu.

"Haklı mıyım?"

"Evet, efendim," diye yanıtladım.

"Cezalandırılmıyorsun ama bunu sana bütün gün yapacağım. Eğer iyi bir kız olursan, günün sonunda ödüllendirileceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını kalçalarımın iç kısmındaki yumuşak bir noktaya bastırdı. "Külotunu masamda tutacağım. Sandalyeni kirletmemeye çalış."

Sonra nazikçe kalçamı sıvazladı ve beni masama gönderdi. Sonraki birkaç saati sabit titreşimlerle benimle uğraşarak ve uçurumun kenarına götürüp tekrar aşağı çekerek geçirdi. Keşke ondan nefret ettiğimi söyleyebilseydim ama şu ana kadar o kadar da kötü değildi. Bu gerginliği seviyordum. Özellikle de bugün benimle ilgilenme şeklini çok seviyordum.

Ben Maggie'ye e-posta yazarken, "Hava çok güzel," dedi. "Birlikte restorana yürüyelim mi?" *Of, Emerson,* diye düşündüm. *İçimde bu alet varken beni dışarı çıkartmak istiyorsun, tabii.*

Karşı çıkabilir miydim? Hayır. Gülümseyerek başımı salladım ve "Tabii, efendim," demekle yetindim.

Neredeyse iki kilometre uzunluğundaki dönüş yolunda topuklarıma bakarak, "Akşam sana ayak masajı yapacağım," dedi. Ayakkabılarım öncekilerden biraz daha rahattı ama ayak masajını geri çevirmeyecektim. Restoranda bana işkence ederken beni neredeyse ağlatacaktı. İçerisi oldukça kalabalıktı. Etrafımda insanlar dolaşırken oyuncağı açıyor ve yere düşmemek için koluna tutunmama izin veriyordu.

Bunu komik buluyordu. Ayrıca onu azdırıyordu. Öyle ki sandviçlerimizi sipariş ederken insanların onun sertliğini görmesini engellemek için sürekli beni önünde tutmak zorunda kalmıştı. Orada, Emerson Grant'in sertleşmiş aletini belime bastırarak hindili sandviç sipariş etmiştim. *Mayonez* derken neredeyse orgazm oluyordum.

İnsanların ne kadar tuhaf davrandığımızı fark etmemesi için ya kör olmaları ya da bir mucize olması gerekiyordu. Yine de bizim umurumuzda değildi. Öğle yemeğimizi arka taraftaki küçük masada yüzümüze yapışan gülümsememizle yedik. *Böyle devam edebiliriz*, diye düşündüm kendi kendime. Sözde sekreteri, özde kız arkadaşı olabilirdim. Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bu bana yeterdi.

Ama evine vardığımızda Emerson'ın ön verandasında duran tanıdık yüzü gördüm. İşte o anda aptalca umut üzerime yıkıldı.

Emerson, "Beau?" diye seslendi. Babasının seslenişine cevap vermek için arkasını döndüğünde donup kaldım. Emerson'ın benim kadar suçluluk duygusu hissedip hissetmediğini bilmiyordum fakat Beau'yu gördüğümde mideme bir ağrı saplanıyordu. Ve o... iyi görünüyordu. Geçen seferkinden daha iyiydi. Saçını kestirmişti. Gülümsüyordu. Ve en önemlisi öz babasını öldürmek istiyor gibi görünmüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Emerson ona doğru ilerlerken.

"Evet ben iyiyim."

Bu sefer söze ben girdim. "Burada ne yapıyorsun?"

Emerson'ın yüzünde şüpheci bir şaşkınlık ifadesi vardı. Tüm dikkatini oğluna vermişti. Bunu fark ettiğimde içimi kıskançlık kapladı. *Bu onun oğlu, Charlie. Tabii ki dikkatini ona verecek. Haddini bil.*

"Buralarda çalışıyordum. Charlie'nin arabasını görünce gelip biraz takılayım dedim."

Takılmak mı? Yola doğru baktığımda kaldırıma park etmiş beyaz kamyonunu fark ettim. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Geçen sefer babasının ona verdiği parayı tamir ettirmek için kullanmış olmalıydı.

İçimde tuhaf bir his vardı ama Emerson onu içeri almak için kapıyı açarken hiçbir şey söylemedim. Oğlunu tekrar gördüğü için çok mutlu olmuştu. Bunu onun elinden alamazdım. Birlikte içeri girerken rahat davranmaya dikkat ettim. Emerson, ceplerini boşaltarak anahtarlarını holdeki masanın üzerindeki kâseye bıraktı.

"Aç mısın?" diye sordu Beau'ya.

Beau bana bakmadan başını salladı.

"Peki siz neredeydiniz?" Gözlerim, Emerson'ın dikkatini çekmeye çalışarak ikisinin arasında dans ediyordu ancak o hem tedbirli ve hem de ürkekti.

Emerson, "Caddenin aşağısındaki restorana gittik. Aç olmadığına emin misin?" diye karşılık verdi.

"Hayır, ben iyiyim. Yeni bir iş buldum," diye ekledi. Yüzündeki gülümseme bulaşıcıydı. Bu senaryoda bu kadar gergin olmasaydım, aslında onun için bir parça sevinebilirdim ama çok

huzursuzdum. Emerson'la seviştiğimizi yüzümüzden okuyacakmış gibi hissediyordum.

Keşke şu anda Emerson'ın aklından geçenleri okuyabilseydim ama kendini öyle sakınıyordu ki bu imkânsızdı.

Emerson, "Bize içecek bir şeyler getireyim. Siz salonda oturun, ben hemen geliyorum. Yeni işinle ilgili her şeyi duymak istiyorum," diyerek mutfağa yöneldi.

Alışkanlıkla, "Peki, efendim," diye cevap verdim. Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez yüzümü buruşturdum.

Emerson kapı eşiğinde donakaldı. Ben de sözlerimin şaka olduğunu göstermek için salona doğru vals yaparak ilerledim.

"Efendim mi?" Beau gülerek tekrarladı.

Ben de güldüm ama bunun bir hayli sahte olduğunu biliyordum. Sanki normal davranmayı bile bilmiyormuşum gibi mekanik bir ses çıkartmıştım. Emerson'ın dönmesini beklerken havadan sudan sohbet ettik. Beau şüpheleniyor gibi görünmüyordu. Bunun beni mutlu etmesi gerekirken sadece midemi bulandırıyordu. Emerson parmaklarının arasında sıkıştırdığı üç birayla geri döndü. Beau şüpheyle biralara baktı.

"Yeni işini kutlamak için birer içki içebiliriz diye düşündüm."

Beau hafifçe gülümseyerek biralardan birini alıp büyük deri koltuğa oturdu. Emerson şişemi bana uzatırken halinden memnun görünüyordu. Böyle olmasına dayanamıyordum. Ne kadar da mutluydu. Beau burada, içten bir şekilde gülümseyerek oturuyordu. İlişkilerini onarmak üzerelerdi. Bunu hissediyordum.

Bunu elinden nasıl alabilirdim ki? Beau'nun olanları kabul etmesini bekleyecek kadar bencil olabilir miydim? Benim neyim vardı böyle?

Gözlerim oğlunun karşısındaki koltukta oturan Emerson'dayken yavaşça diğer koltuğa oturdum. Popom koltuğa değdiği anda gözlerim kocaman açıldı.

Vibratör.

Orada olduğunu tamamen unutmuştum. Artık karşılarında külotsuz ve içimdeki uzaktan kumandalı yapay penisle oturmak zorundaydım. Her şey yolundaymış, biz Beau'nun arkasından sevişmiyormuşuz gibi davranıyorduk. Kafamda beliren utancın yankıları arasında söylediklerini zar zor duyabiliyordum. *Hepsi benim hatam.* Neyse ki ikisi de neler olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Aslında sonraki otuz dakika boyunca ikisi de burada oturduğumu fark etmedi.

Beau'nun babasına bakışlarını takip ediyordum. Birasını yudumlarken, ona civardaki büyük bir peyzaj mimarının yanında çırak olarak yaptığı yeni işi anlatıyordu. Sonra Emerson'm yüzündeki memnuniyet ve gurur ifadesini yakaladım. Öylece oturup bütün bunların nasıl olduğunu sorguladım.

Bir dakika önce her şey çok kolaydı. Emerson'la ben, onun sekreteri olma kimliği altında gizli ilişkimizi sürdürebilecektik. Kimse incinmeyecekti. Ve birden Beau hiçbir şeyin kolay olmadığını ve iyi olan hiçbir şeyin uzun süremeyeceğini acımasızca hatırlatmak üzere ortaya çıkmıştı.

"Demek burada çalışmayı seviyorsun?"

Beau'nun benimle konuştuğunu fark etmem bir dakikamı aldı. Birasından bir yudum alarak bana baktı ve cevabımı beklemeye koyuldu.

"Ah, şey, evet. İşim güzel."

Emerson'a bakamıyordum. Bunu kaldıramayacağımdan emindim ama onun bakışlarını da üzerimde hissediyordum. Beau geldiğinden beri ilk defa bana bakıyordu.

"Güzel," diyerek başını salladı. "Yine bu bölgeye gelirsem yanınıza uğrarım. Öğle yemeği falan yeriz." Bana, sanki bir şeyler bekliyormuş gibi baktığı için gözlerimi ondan kaçırmak istiyordum. Gerginliğimi atmak için etiketini tamamen soyduğum bira şişeme bakmak zorunda kaldım.

Emerson ayağa kalkarak, "Süper olur. Bana uyar," dedi.

Beau hâlâ bana bakıyordu. Bense gözlerimi kahverengi şişenin üzerindeki su damlalarına dikmiş halde donup kalmıştım.

Beau ayağa kalktığında rahat bir nefes aldım. Emerson'la yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Öğle yemeğinden önceki halimize geri dönmek zorunda değildik ama bu konuyu konuşmamız gerekebilirdi. Artık kurtarılması gereken bir şey vardı... tabii artık her şeyi koparıp atmak istemiyorsa. Beau'yla aram ne kadar iyi görünürse görünsün, artık onun için hiçbir şey ifade etmediğime emindim.

Hayır, böyle düşünmemeliydim.

Beau ön kapının yanında durdu ve orada havadan sudan konuşmaya devam ettiler. Girişteki masada babasınınkilerin yanına bıraktığı anahtarlarına elini uzattığını gördüğümde, masanın üzerinde tanıdık başka bir şeyin daha durduğunu fark ettim. Yüzümü ateş bastı. Beau'nun elinden sadece birkaç santim ötede siyah uzaktan kumandayı gördüğümde paniğe kapıldım.

Sadece kendi anahtarlarını alacak ve gidecek. Uzaktan kumandayı fark etmeyecek.

Emerson'a baktığımda kendi halinde oğluyla derin sohbete daldığını gördüm. Masanın üzerindeki şeyin farkında bile değildi. Cihaza önce ulaşmayı umarak hızla ayağa kalktım.

"Pekâlâ, ben gideyim," dedi Beau gelişigüzel bir şekilde. Eliyle anahtarlarını ve kamyonetinin kumandasına benzeyen siyah kumandayı kavradığında olduğum yerde donakaldım.

Anahtarları avucunun içinde almak için uğraşırken, uzaktan kumandayı yere düşürdü.

Beau kumandayı almak için uzandığında düğmelerden birine bastı. Bacaklarımın arasında beklenmedik şekilde başlayan yoğun titreşim pek hoşuma gitmedi. Birden çığlık attım ve elimle ağzımı kapatıp yüzümü acı dolu bir ifadeyle sıkarken arkamı dönüp kaçmaya çalıştım. İçimdekini hemen çıkarmalıydım.

Sanki parlak, güneşli bir günde birisi ışıkları söndürmüş gibi odadaki enerji anında değişti. Beau merakla bana bakıyor, neden böyle tepki verdiğimi anlamak için bir şey söylememi bekliyordu. Fakat ne diyebilirdim ki?

Elinde uzaktan kumandayla gözlerini bana dikerek duraksadı. "Sorun nedir?"

Aniden bir boğuşma oldu ve döndüğümde Emerson'ın oğlunun elinden kumandayı çektiğini gördüm. Düğmeye hızla basınca titreşim durdu.

Beau, "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Artık gitmeliydim. Odadan, bu evden, bu durumdan kendimi kurtarmalıydım. Ama Emerson'ın hüzünlü ve özür dileyen bakışları altında kapana kısılmıştım.

Buraya kadarmış, diye düşündüm. Sonunda oğluna sevişti-ğimizi itiraf edecek, bana değer verdiğini, baş başayken söylediği her şeyin gerçek olduğunu açıklayacaktı. Fakat bir nefes süresi geçtiğinde bunun gerçek olmadığını anladım. En azından benim istediğim şekilde söylemeyecekti.

Sessizliğin ardından Beau, "Biri bir şey söylesin, lütfen," diye kükredi.

İçinde bulunduğumuz durumu nasıl açıklayabilirdik ki? İçimde uzaktan kumandalı vibratör olduğunu söylemenin masum bir yolu yoktu. Beau'nun gözleri babasının elindeki uzak-

tan kumandadan bacaklarımın arasındaki noktaya kaydığı, kalçalarımı birbirine bastırıp elbisemi yumruğumla tuttuğum o an geldi çattı.

"Biliyordum," diye mırıldandı öfkeyle. Aniden şüphelerinin başından beri doğru olduğunu fark etti.

Emerson o büyüleyici yeşil gözlerini üzerime dikerek, "Bir şey yok," diye kekeledi. Bariz olanı inkâr etmeye çalıştığı anı ağır çekimde izliyordum. Beni, daha doğrusu bizi reddetmeye çalışıyordu. Ona bakarken ağzım açık kaldı.

Beau'nun bakışları ikimizin arasında gidip gelerek, "Bir şey yok mu?" diye çıkıştı.

"Evet, bir şey yok," diye mırıldandım kendi kendime. Ardından topuklarımın üzerinde dönüp oradan ayrıldım. Etrafımdaki duvarlar yıkılıyor gibiydi. Belki de bu kadar kızmamalıydım. Sonuçta onlar baba oğuldu. Bunu bu kadar kolay itiraf etmesini beklememeliydim. Şu anda ofise doğru yürürken son iki ayda olan her şey gözlerimin önünde canlanıyordu. Fakat farklı açılardan.

Kendimi görüyordum. Saf ve umutlu. Emerson Grant'in olmamı istediği her şeyi olmaya çalışıyordum. Onun için değiştiğimi, önünde diz çöktüğümü, yalan söyleyip kendimi feda ettiğimi görüyordum. Dudaklarından dökülen övgü dolu sözleri heyecanla bekleyip, sırf onları tekrar tekrar duyabilmek için inandığım her şeyden vazgeçtiğimi görüyordum. Tüm değerim iki aldatıcı kelimeye bağlıymış gibiydi: *uslu kız.*

Aralarındaki konuşma kızışmıştı ama sözleri ne olduğunu tercüme edemediğim boğuk bir gevezelikten ibaretti. Kendi öfke ve ıssızlık pusumda kaybolmuştum. Masamdan telefonumu alıp bulanık, ağlayan gözlerle çevreme odaklanmaya çalıştım. Arkamı dönüp çantamı almak için kapıya doğru ilerlediğimde, sıcak, nasırlı bir el kolumu tuttu.

Başımı kaldırdığımda Beau'nun yüzünün öfkeyle gerildiğini gördüm. "Bana gerçeği söyle. Sana dokundu mu?" diye bağırdı ama cevap veremedim. Sorusunu dikkate bile almamıştım. Onu silkeleyerek kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

Emerson, yolumu keserek, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Çantamı almak için eğildiğimde, yüksek topuklu ayakkabılarımın parlak siyah yüzeyi parçalandı. Bir saniyeliğine yırtığa baktım. Ben kimdim böyle? O kapıdan girdiğim an kimliğimi kaybetmiştim. Tüm benliğimi beni umursamayan bir erkeğe vermiştim.

Bir şey yok, demişti. Benim için. Aramızda olanlar için. İçimde büyüttüğüm umudum, aşkım ve sevgim birden aptallıktan ibaret olmuştu.

Neden bu kadar aptaldım ben?

Kapıyı açtığımda önüme geçti. Ona itaat etmemi isteyen ses tonuyla, "Gitme," dedi. Sanki karşısına geçip, *Peki, efendim* diyecek halim varmış gibi. Gözlerimi kaçırıp, "Olmaz," diye mırıldandım.

Emirlerine, sözlerine, övgülerine hayır!

Emerson ve Beau arasında bir kargaşa daha oldu ve ben Emerson'ın etrafından dolaştım. Aklımda sadece gitmek vardı. Bu yüzden kapı açılır açılmaz, gözden kayboldum. Arkama bakmaya cesaret edemedim. Bir saniye sonra arabamdaydım ve bir dakika sonra otoyolda evime doğru ilerliyordum. Ağlama krizine girmeden önce odama girmiş ve yatağıma ulaşmıştım.

KURAL #32: AYRILIK ACISI ÇEKERKEN KURAL #4 GEÇERLİDİR. TACO VE MARGARITA HER ŞEYİ ÇÖZER.

Charlie

Sophie kapıyı çarparak içeri girerken, "Kalk!" diye bağırdı. Emerson Grant'in evinden son kez çıktığımdan bu yana sekiz gün, dört saat ve otuz iki dakika geçmişti. Bu süre zarfında yatağımda Charlie büyüklüğünde bir girinti oluşturmaktan, Netflix'deki gerçek suç dizilerinin hepsini peş peşe izlemekten ve kendi ağırlığım kadar balık cipsi yemekten başka bir şey yaptığım söylenemezdi.

Ve ağlamak. Çok fazla ağlamak.

Geriye dönüp son iki aya baktığımda içimi bir hüzün ve utanç kaplıyordu. Elimde olmadan onun yanında olmayı özlüyordum. Fakat hepsi illüzyondu. Ben kendi payıma düşen rolü oynamıştım. Hem de ne oynamak... Sırf dikkatini çekmek için yaptığım şeyler artık küçük düşürücü geliyordu.

Bazen uyandığımda kollarının beni sardığını ve bana baktığını hissediyordum. Beni ne kadar önemsediğini itiraf ettiği cumartesi gecesini düşünüyordum... O sevgiyi bir kenara atıyormuşum gibi hissetmemek elde değildi. Ancak o Charlotte'ı sevmişti, Charlie'yi değil.

"Bugün salı yani *taco* günü. Hadi gidip zar zor yürüyebilecek hale gelene kadar *taco* ve salsa yiyelim."

Başımı yastığıma bastırarak homurdandım.

"Hesabı sen mi ödüyorsun? Çünkü benim bir işim yok, unuttun mu?"

"Bana bir yudum margarita verirsen, öderim."

Zorla gülümsedim. Her ne kadar arkamı dönüp onu görmezden gelmek istesem de bunu Sophie'ye yapamazdım. Yanlış adamlara âşık olan bir zavallı olmam onun suçu değildi.

"Peki... Önce duş almama izin ver." Sesim oldukça boğuktu. Dün bitirdiğim bir şişe beyaz şarap yüzünden başım dönüyordu. Belki bir margarita daha iyi hissetmeme yardımcı olurdu.

Bir saat sonra Sophie'yle oturmuş *carne asada* ve *queso* yiyorduk. Bu yediklerim her ne kadar aşk hayatımdaki tüm sıkıntıları tam olarak çözmese de acımı biraz olsun hafifletiyordu. Meksika restoranında mutsuz olmak imkânsızdı.

Yemeğin ortasında karşımızdaki masaya gözüm takıldı. İki genç erkek çocuğu olan bir ailenin Sophie'ye nasıl baktıklarını anladım. Kendi içlerinde mırıldanıp ardından kahkaha attıklarını duyduğumda, margarita bardağımı o kadar sertçe tuttum ki neredeyse kırılacaktı.

Sophie de olanları fark etmişti çünkü içeceğinin üzerinden bana bakıp, "Boş ver onları," diye fısıldadı.

Ona baktığımda... bunu ona söyleyenin ben olmam gerektiğini fark ettim. Yani, artık bunlara alışmıştık. Hepimiz dünyanın cahil pisliklerini görmezden gelmeyi öğrenmiştik. Ancak nasıl oluyor da küçük kardeşim benden daha cesur ve daha özgüvenli olabiliyordu?

"Keşke senin güveninin bir nebzesi bende olsaydı, Soph." İçkimi bitirdim ve su bardağını kafama diktim. Sophie donakaldı. Kaşlarını çatarak bana dik dik baktı.

"Neden bahsediyorsun? İnsanların ne düşündüğünü umursamamayı nereden öğrendiğimi sanıyorsun?"

"Kelime haznenden," diye şakalaştım. "İnsanların ne düşündüğünü umursamamak da ne demek? Ben insanların benim hakkımda ne düşündüğünü her zaman kafaya takarım."

"Eh, o zaman göstermiyorsun. Sana açıldığımda bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Bardağıma bakıp hatırlamaya çalıştım. O yıl ona milyonlarca şey söylemişim gibi hissediyordum. Bunu atlatması için elimden gelen her şeyi söylemiştim. "Bana hatırlatsana."

"İnsanların kafalarında düşündüklerinin onların sorunu olduğunu söyledin. Bunu kafama takmamam gerektiğini de."

"Hadi, canım. Öyle mi dedim?"

"Evet. Senin dünyadaki en kendine güvenen insan olduğunu sanıyordum."

"Hah!"

"Sonra Beau'yla çıkmaya başladın..." Sesi kısıldı. Ona baktım. Endişeyle dudaklarını büktü.

Restoranın kuru gürültüsü içinde cümlesini bitirmesi için bir süre sessizce oturduk.

"Ve..."

"Ve eski mutlu halinden eser kalmadı. Kendine güvenini kaybettin. Babamın gitmesi de tuzu biberi oldu."

Derin bir iç çektim. "Her zaman yanlış kişileri seçiyorum, değil mi?"

"Emerson'ın onun babası olduğunu biliyorum. Farkındasın, değil mi?"

İçtiğim su nefes boruma kaçtı. Neredeyse boğuluyordum. "Biliyor musun?"

"Evet, yani..." dedi alaycı bir ses tonuyla, "Beau'nun babasının adresini verdiği gün yanındaydım. İki gün sonra işe

girdiğini söyledin. Bir ay sonra da doğum günüme gizemli ve yaşı büyük bir erkek davet ettin. Bunları anlamak için *Sherlock Holmes* olmaya gerek yok."

Başımı önüme eğip alnımı ovuşturdum. "Annem biliyor mu?"

"Büyük ihtimalle."

"Neden bir şey söylemediniz?"

"Çok mutluydun!" diye çıkıştı. "Beau'dan önceki halinden bile mutluydun."

"Yine de bunun yanlış olduğunu görmüyor muydunuz? Eski sevgilimin babasıyla çıkmak da ne?!"

Mavi saçlarını savurarak başını salladı. "Yani insanların bunu yanlış bulacağını mı söylüyorsun? Bu *onların* sorunu, değil mi?"

Elimde olmadan güldüm. "Şah mat, Şirine. Beau olanları öğrendiğinde hepsi bizim sorunumuz olacak ama."

"Ayrıldınız mı?"

Başımı salladım. "Ama konu sadece Beau değildi. Yani daha karmaşık..."

"Anlat. Seni dinlerim."

Yeniden güldüm. "Tamam on üç yaş üstü versiyonu anlatıyorum."

Sophie burnunu buruşturarak iğrendiğini belli etti. "Evet, lütfen."

Gülümseyerek aramızda olan her şeyi anlattım. Emerson'ın her zaman bana hükmettiğinden, onunla birlikte olmak için tüm kimliğimi değiştirmek zorunda kaldığımdan, onu memnun etmek için elimden geleni yapsam da zamanla ilişkimizin zehirleyici bir hale geldiğinden bahsettim.

Benimle aynı fikirde olduğunu ya da benimle dertleşmek istediğini belirtmek yerine, söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi yüzüme baktı. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Hiç," dedi omuz silkerek. "Sadece... Kimliğini değiştirdiğini düşünmüyorum. Benim açımdan, özgüvenini geri kazanmış gibiydin. Seni gerçekten değiştirdi mi yoksa kendin olmana izin mi verdi?"

Aklım karışmıştı. Bir açıdan haklı olduğunu biliyordum ama işleri bu şekilde görmemi engelleyen başka bir durum daha vardı. Aklıma Emerson'ın itaatkârı olmayı kabul ettiğim günde bana söylediği şey geldi: 'Bazı günler sadece Charlotte olmanı istiyorum.' Ne demekti bu? Beni olduğum gibi sevdiğini mi söylüyordu yoksa nasıl itaatkâr olunduğunu öğretmeye enerjisi olmadığı zamanlarda benimle uğraşmak istemediğini mi imâ ediyordu? Aslında her şeyi öğrenmeye hevesliydim.

Kulübe gitmeye de.

"Babam beni kabul edemediği için gitti. İhtiyacım olan değişime tanık olmaktansa beni mutsuz görmeyi yeğlerdi. Ama sen, seni olduğun gibi kabul eden birini bulmuşsun."

"Keşke beni kabul etseydi, Sophie. Ancak onun önceliği oğluydu. Bu ilişkide bana yer yoktu."

Gözlerini devirdi. "Beau'ya olan biteni hazmetmesini söyle."

Yine güldüm. "Mümkün olsaydı söylerdim, emin ol."

O gece yatağımda uzanıp Emerson'ın gönderdiği ve benim cevapsız bıraktığım sekiz mesaja baktım.

Konuşabilir miyiz?

Özür dilemek istiyorum.

Hata ettim.

Seni özledim.

Zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Bekleyeceğim. Kapım sana her zaman açık.

Beau her şeyi öğrendi. Öfkelendi ama aramızı düzelteceğiz.

Onu sana tercih etmedim. Böyle bir şey olabileceğini söylediğim için senden özür diliyorum.

Lütfen, Charlie.

Her birini gözlerimden yaşlar süzülerek okumuştum. Bunlardan ayrı altı cevapsız arama ve dinlemeye cesaret edemediğim birkaç sesli mesaj daha vardı. Haklıydı, zamana ihtiyacım vardı. Aklımı toparlayabilmek için Emerson Grant Tepesi'nden aşağı inmem gerekiyordu. Belki biraz mesafe ne istediğimi anlamama yardımcı olabilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde Beau'dan hiç ses yoktu. Yargılayıcı ya da sorgulayıcı tek kelime etmemişti. Birden hayatımdan silinip gitmişti. Böylesi daha iyiydi. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum da zaten.

Telefonum yeni bir mesajla titredi. Kimden geldiğini anlamadan bir anlığına mesaja baktım.

Hey, ufaklık. Umarım iyisindir.

Açılış gecesinde bir fotoğrafçımız vardı. Bu resimler internette yayınlanmayacak ama bunu görmek isteyebileceğinizi düşündüm.

Garrett. Sadece ses tonundan ve bana ufaklık deme şeklinden anlayabiliyordum. Bana daha önce öyle hitap etmemişti, sadece her zamanki eğlenceli tavrı mesaja yansımıştı. İlk mesajının altında bir fotoğraf vardı. Karanlık bölümde çekilmişti. Etrafımızdaki insanlar bulanıktı ama Emerson ve ben apaçık ortadaydık. Altın ve mavi renkli elbisem onun safir takım elbisesine yaslanmıştı. Dans pistinin ortasında ben başka bir şeye bakarken Emerson gözlerini bana dikmişti. Yüzünde sıcak ve sevgi dolu bir ifade vardı. Yeşil gözlerine kadar uzanan bir gülümseme tüm yüzünü kaplamıştı.

Fotoğrafa bakmak acı veriyordu. Emerson'ın güzel olduğumu düşündüğü sır değildi ancak bir ilişkide bundan daha fazlası olmalıydı. Özellikle de 'iyi bir kız' olarak anılmaktan daha fazlası olmalıydı. Bunca zamandır onun itaatkârı olarak önünde diz çökmüş ya da başımı önüme eğmiştim. Emerson bende bundan fazlasını görebilmiş miydi?

Telefonu yere fırlatıp sinirle çığlık attım. Keşke kendi yargıma güvenebilseydim. Aşk ve ilişkiler hakkında bir şey bilseydim doğru adamı bulabilirdim ama bilmiyordum. Ben sadece gülünç derecede övgü ve ilgi için can atan ve bunun için her şeyi yapacak kadar aptal olan saf, çaresiz bir kızdım.

Nihayetinde bu Emerson'ın hatası değildi. Bu benim hatamdı.

KURAL #33: GERÇEKLER ACITIR.

Emerson

Bir zamanlar masamın onunkine dönük olmasına bayılıyordum. Çalışırken yüz hatlarını izleyebiliyor, burnunun eğimine, yazarken dudağını ısırmasına veya günün sonunda başını masasına koymasına hayran kalıyordum. Şimdi, masa acı verici şekilde boştu.

Hepsi benim hatamdı.

Beau, bizi öğrendiği gün kalıp bana bağırma zahmetine bile girmemişti. Yine sessizliğe gömülmüştük. Keşke içindekileri döküp gitseydi. Oğlumun bana bağırmasını beni görmezden gelmesine tercih ederdim.

İkisine de durmadan mesaj atarak telefonumu neredeyse yıpratmıştım. Artık günlerimin çoğunu kulüpte geçirmeye çalışıyordum ama orada bile Charlotte'ın hatırası aklımdan çıkmıyordu. Garrett pes etmememi, ikisine de zaman vermemi söylüyordu ama bunu daha ne kadar süre yapabileceğimi bilmiyordum.

İkisini de istiyordum ve belki bu bencilce ve gerçeküstüydü ama artık umurumda değildi.

Charlotte işten ayrılalı iki hafta olmuştu ve yakın zamanda onun yerine başkasını almayı düşünmüyordum. Belki de hiçbir zaman almayacaktım. Garrett, Maggie ve Hunter beni neşelendirmeye çalışıyorlardı. Oysa ben neşelenmekten nefret ediyordum. Şu anda onu bir daha asla göremeyeceğimi veya

onunla konuşamayacağımı bildiğim için acı içinde boğulmak istiyordum.

Artık bitmişti. Başka itaatkâr ya da başka kız arkadaş istemiyordum. Charlotte, Beau gibi yeri doldurulamaz biriydi.

Avucumun içindeki çizgileri takip ederek, uzun bir kalp çizgim olduğunu söylediğini, hayatımda büyük bir aşk yaşayacağımı anlattığı günü düşündüm. Oysa, dünyadaki en yalnız kişi bendim.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerim bozuldu. Gelen muhtemelen kargocu ya da Maggie'ydi. Yine de hızla kapıya yöneldim ve oğlumu verandada beni beklerken bulduğumda rahat bir nefes verdim.

"Beau," dedim sessizce.

Bakışlarını kaçırmadan önce sadece kısa bir süre gözlerimin içine baktı. "Daha fazlasını bilmek istiyorum. Bunu düşünmeden edemiyorum ve ikinizin arasında gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum."

Kendime hâkim olmaya çalıştım. "Elbette. İçeri gir."

Salona geçtik. Ona bir şeyler getirmeyi teklif ettim ama başını salladı. Dizini sallayarak yere bakıyordu. Kendimi hayatımın en zor konuşması olabilecek şeye hazırlayarak karşısına oturdum. "Bana istediğini sor."

"Onunla yattın mı?"

Çenem kasıldı. "Evet."

Dudakları titredi. Benim gibi çenesini kastı. "Başından beri mi?"

"Hayır, daha yeni."

İğneleyici bir tonla, "Onu incittin mi?" diye sordu.

"Asla. Onu asla incitmem." Kendinden emin ve kesin cevap vermiştim. Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum. Onu benimle yatması için manipüle ettiğimi düşünüyordu. Onun üzerinde güç gösterisi yaptığımı ve onu istemediği bir şeye zorladığımı sanıyordu. Olanın bu olmadığından yüzde yüz emindim.

"Onu kulübe götürdün mü?"

Kulüpten bahsettiğinde aramızdaki gerginlik arttı. Bu beni küçümsemesinin katalizörü gibiydi. Oğlum, insanlara cinsel ihtiyaçlarını güvenli bir şekilde ifade etmeleri için bir yer açtığım için kalitesiz bir sapık olduğuma inanıyordu. Keşke beni olduğum gibi görmesini sağlayabilseydim ama bu sıradan baba oğul sohbetinden çok farklıydı.

"Evet götürdüm."

Başını salladı. "O öyle biri değil. Bunca zamandır onu bozmak için uğraşmışsın. Benim yerime seni istemesine şaşmamalı."

"Şimdi, bir dakika," diyerek sözünü kestim. "Onu kesinlikle bozmadım. Onun böyle biri olmadığını mı düşünüyorsun? İnan bana, o böyle biri. Charlotte yetişkin bir kadın ve kendi kararlarını verebiliyor. Onu hiç zorlamadım ama kendini bulması için alan açtım ve son birkaç ayı büyümesini izleyerek geçirdim."

Burnundan nefes verdi.

"Ayrıca," diye ekledim. "Beni senin yerine koymadı. Siz zaten ayrılmıştınız..."

"Kapat çeneni," diye çıkıştı. "Bunu yüzüme vurma."

"Öyle demek istemedim." Ellerimi uzattım. "Sadece ne yaptığını bildiğini söylemek istiyorum. Ayrıca kulübümün pis ve utanç verici bir yer olduğu konusunu açmadan söyleyeyim, öyle bir yer değil. Tüm sağlık ve güvenlik gerekliliklerini yerine ge-

tiriyoruz. Her şey olması gerektiği gibi işliyor. İçeride kadınlar, erkeklerden daha güçlü. Bu yüzden beni böyle itham etmeyi kes artık."

Bir süre susup yere baktı. Ellerini ovuşturarak bir şeyler düşündü.

"Onu seviyor musun?" diye sordu başını kaldırmadan.

Duraksadım. Evet kelimesi dudaklarımın ucuna kadar geldi ama bunu duymak istediğinden emin değildim. "Bu önemli değil," dedim. "Onun yanında olmamı istemezsen olmam."

Birden bana baktı. Yüzümü inceledikten sonra, "Tabii ki istemiyorum," dedi.

Nefes almam gerekiyordu. Kalbim dakikada bir milyon defa çarpıyordu. Buraya kadardı. Olmaz demişti. Artık bu işin peşini bırakmalıydım. Bana yeniden güvenmesini sağlamalıydım.

"Peki."

"Sornma cevap vermedin," diye ekledi. "Onu seviyor musun?"

Bu sefer doğru cevabı verecektim. "Evet. Hem de çok."

Yüzünde iğrenme ve acıma ifadesi belirdi. Gözlerini kapatıp başını salladı.

"O yirmi bir yaşında. Sen de kırk. Çok iğrenç."

Omuz silktim. "Özür dilerim." Ona birlikte ne kadar mutlu olduğumuzu söylemenin bir anlamı yoktu. Birbirimizi yaşlarımızla değerlendirmediğimizi, karşılıklı verdiğimiz emekle gördüğümüzü söylemenin de. Charlotte beni güldürüyordu. Yirmi yıldır giydiğim duygusal zırhımın içini görüyordu. Her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Yani sana gerçekten onu bir daha görmemeni söylesem... Bunu yapar mıydın?"

Öne eğilerek dirseklerimi dizlerime dayadım. "Sen benim oğlumsun, Beau. Senin mutluluğun benimkinden önce gelir. Eski sevgilinle çıkmamı istemiyorsan, nasıl çıkarım?"

Kaşlarını çattı. "Gitmem gerekiyor."

Göğsümdeki hava boşaldı. "Gitme, Beau. Bana böyle kızgın kalmanı istemiyorum, lütfen."

Oturduğu yerden kalkarken boğazıma hayal kırıklığı oturdu. Yutkunamıyordum.

"Olanları sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Arkasından, "İstediğin zaman gel. Ne istersen konuşuruz. Her şeyi yaparım," diye yalvardım. Aptal gibi hissediyordum kendimi. Yine de umurumda değildi. Onu hayatımda tutmak için her şeyi yapardım.

Kapı tek kelime etmeden arkasından kapanırken, bir süre öylece durup her şeyi kafamda yeniden canlandırdım. Sonra kasvetli bir şekilde masama geri döndüm. Çalışmanın manası yoktu çünkü aklım tüm hatalarımı tekrar tekrar gözlerimin önünde canlandırırken hiçbir şeye bakamayacaktım.

Üst çekmeceyi açtığımda, o gün bıraktığı açık mavi külotu gördüm. Üstünde de siyah uzaktan kumanda duruyordu. İkisi de Charlotte'ı bir daha asla göremeyeceğimi hatırlatmak istercesine bana baktı. Beau istemediği sürece Charlotte'ı bir daha göremeyecektim.

Külotu alıp masamın yanındaki çöp kutusuna attım. Sonra elimde uzaktan kumandayla, onunla oynadığımda nasıl göründüğünü hayal ettim. O parlak gülümseme ve muhteşem kahverengi gözler.

"Kahretsin!" diye bağırdım, uzaktan kumandayı sertçe duvara fırlattım ve parça parça yere çarpmasıyla mutlu oldum.

Yarattığım dağınıklığı görmezden gelerek girişteki masadan anahtarlarımı aldım. Buradan defolup gitmem gerekiyordu ve gitmek istediğim bir yer vardı. Üzülmekten ve yalnız hissetmekten bıkmıştım. Düşündükçe kusacak gibi olsam da bu gece arkadaşa ihtiyacım olacaktı. Belki, yeterince şanslıysam, onu ne kadar özlediğimi unutabilir ve eskiden olduğum kişiye biraz benzeyebilirdim.

KURAL #34: SEKS KULÜBÜNE ÜYEYSENİZ CUMA AKŞAMINI EVDE TEK BAŞINA GEÇİRMENİZE GEREK KALMAZ.

Charlie

Saçma sapan aşk şarkıları eşliğinde sekiz yaşındaki bir grup çocuğa tekerlekli patenle liderlik etmenin beni neşelendirmeye yetmeyeceği belliydi. İlgili gibi görünsem de tek istediğim eve gidip yatağıma gömülmekti.

Şarkı bittikten sonra resepsiyona kayarak paten dağıtıp ışık çubuklarından sattım. Ortalık sessizleştiğinde, Emerson'ın piste iki gelişini aklımdan geçirdim; ilki beni çok şaşırtmıştı, ikincisi ise beni allak bullak etmişti. Onun buradaki hali gözlerimin önünden gitmiyordu. Sophie ve annemle konuştukça onu daha çok özlüyordum.

Ön kapı açıldığında içeri bir erkeğin girdiğini gördüm. Arkasındaki güneş siluetini çıkartsa da kim olduğunu göremiyordum. Vücut hatları ve adımları bir hayli tanıdıktı. Kalbim duracak gibi oldu.

Buraya gelmezdi, değil mi?

Ancak iyice yaklaştığında kahverengi buklelerini ve ince bedenini fark ettim. Beau'nun burada ne işi vardı? Tezgâhın arkasında durduğumu gördü ve garip bir şekilde el salladı. Aman Tanrım... Bunun sonu çok kötü olacaktı. Babasıyla seviştiğimi öğrendiğinden beri eski erkek arkadaşımla yüzleşmemiştim.

Tezgâha yaklaşırken bir şekilde sinirlenip bana bağırmasını bekliyordum ama beklediğim gibi olmadı.

"Selam," dedi.

"Selam."

"Seni iş yerinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Molan var mı?"

Kekeleyerek, "Hmm..." dedim. Molamı eski erkek arkadaşımdan hakaret dinleyerek geçiremeyecektim.

"Kızgın değilim," dedi aklımdan geçenleri okumuşçasına. "Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Tamam." Arkamı dönüp ben moladayken yerime bakması için ofiste oturan Shelley'nin yanına gittim. Orada patenlerimi çıkartıp ayakkabılarımı giydim. Ardından Beau'yla birlikte otoparka çıktık. Artık mayıs ayına gelmiştik, yani hava biraz rüzgârlı olsa da ısınmaya başlamıştı. Gökyüzünde bir bulut bile yoktu.

Biraz sonra yapacağımız konuşma için hava bundan daha uygun olamazdı.

Kamyonetinin yanına geldiğimizde bagaj kapağını indirdi ve bagaja tırmandım. Eskiden öğle yemeği molalarında böyle otururduk. Bu, kendimi eski Charlotte gibi hissettirmişti. Topuklu ayakkabı giyip patronu için seksi sekreter havalarına giren Charlotte değildim artık.

Beau'yla bir süre konuşmadan oturdum.

Sonunda bana bakıp, "Babamla mı, Charlie?" diye sordu.

Lanet olsun. Kamyonetten inip kapıya doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan, "Özür dilerim, geri dön," diye bağırdı.

"Molamı senden azar işiterek geçirmek istemiyorum."

"Seni azarlamayacağım!" diye çıkıştı. "Sadece hikâyeyi senden de duymak istiyorum."

"Benden mi?" diyerek döndüm. "Onunla konuştun mu yani?"

"Evet. Oradan geliyorum."

Olduğum yerde kaldım. Emerson'ın ne söylediğini duymak istiyor muydum gerçekten? "Hayır, dinlemek istemiyorum."

"Charlie, geri gel. Çok ciddiyim. Kibar olacağım."

Pek düşünmeden Beau'ya doğru yürümeye başladım. "Onunla konuştun ve şimdi de benimle konuşmak mı istiyorsun?"

"Sadece seni..."

Susunca ona baktım. "Beni ne?"

"Zorlamadığından emin olmak istiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Ciddi miydi? "Zorlamak mı?"

"Evet. O senin pattonundu, Charlie. Babam olmasını bir kenara bırakıyorum zaten."

"Of!" diye inleyerek kollarımı savurdum. "Hayır, Beau. Beni zorlamadı, manipüle etmedi. Endişelendiğin için teşekkür ederim ama baban bana çok iyi davrandı. Dürüst olmak gerekirse bugüne kadar bana en iyi davranan erkek arkadaşımdı. Hatta haftalarca bana karşı koymaya çalıştı."

"Onunla şeye gittin mi? Kulübe?"

"Olduğundan daha safmışsın gibi davranma, Beau. Onunla kulüpte çok mutluydum."

Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirerek, "Bu sen değilsin," dedi. Benden daha iyisini düşünebildiğini göstermek için hep böyle yapardı.

Öfkelenmeye başlamıştım. Aptalca bir şey yapmadan önce onu görmezden gelerek içeri girmem gerekiyordu.

"Beau... benim nasıl biri olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bir buçuk yıl çıktık, Charlie. Seni tanıyorum."

Başımı sallayarak yere baktım. Onunla tartışmaya devam etmek istemiyordum. Bunu aştığımızı sanıyordum.

"Onunla gerçekten mutlu muydun?"

"Evet ama asla bana bağlanmayacaktı. Çünkü önceliği seni kazanmaktı."

"Bunu kabul edeceğimi mi düşündünüz?" Dehşete kapılmış gibiydi. Oradan ayrılmak istiyordum

"Evet, Beau. Olanların seninle ilgisi yok. Bir kez olsun her şeyin seninle ilgili olmadığını kabul edebileceğini düşünmüştüm!" diye çıkıştım.

"O benim babam, Charlie! O kulübün sahibi olduğundan bahsetmiyorum bile. Olaylara benim tarafımdan bak. Onunlayken benimle olduğundan çok daha mutluymuşsun gibi davranıyorsun."

Çenem neredeyse yere çarpıyordu. Artık bitmişti. Onun duygularını önemsemeyecektim. Beni yönlendirmesine; suçlamasına ve küçümsemesine katlanmayacaktım.

"Belki öyle olduğum içindir! Bana mal gibi davrandığında bile onunlayken kendimi daha değerli, daha çok sevilmiş hissettim," diye bağırdım.

"Sana iyi davranmadığımı mı ima ediyorsun?" Bagajdan atladı ve burun buruna gelene kadar üzerime yürüdü.

"Evet, Beau. Benim kastettiğim tam olarak bu. Emerson, kendimi bir kez bile aptal gibi hissettirmedi ya da her şeyi mahvetmişim gibi davranmadı. Beni aldatmadı."

"Yine bu konuyu mu açıyorsun?" Kollarını havaya kaldırdı.

"Unut gitsin. Ne önemi var ki?" diyerek arkamı döndüm.

"Seni sevdiğini söyledi bana. Bundan haberin var mıydı?"

Bir anda durdum. Duyduklarımı hazmetmem gerekiyordu. Emerson'ın beni sevdiğinden haberim var mıydı? Belki hissediyordum, belki de buna emindim. Bunu duyduğuma sevinmem gerekiyordu. Bugüne kadar duyduğum en güzel şey bu olmalıydı. Ancak şu anda buna sadece üzülmüştüm.

"Söylediğim gibi, artık bir önemi yok." Bununla birlikte, Beau'yu otoparkta bırakıp geçmişi ait olduğu yerde, arkamda bırakarak gittim. Artık geçmişin bana ne getireceğini de bilmiyordum.

Saat yedide pistte işler yavaşladığında, Shelley beni eve gönderdi. Ancak eve dönüş yolunda, kemiklerimde huzursuz bir uğultu hissetmiştim. Havuz evinin duvarları birkaç dakika içinde üstüme gelmeye başladı. Evde olmaktan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Öte yandan kelimenin tam anlamıyla gidecek başka yerim yoktu. Sophie arkadaşında kalıyordu. Annem geceleri nöbetçiydi. Tamamen yalnızdım. Ne acınası bir şeydi.

Mutfaktan bir şişe şarap alıp salondaki koltuğa yerleştim ve televizyonda bulabildiğim en saçma programı açtım. Ardından şişenin yarısını içtim ve ekranda dönen görüntülere hiç aldırış etmeden telefonumda gezinmeye koyuldum.

Telefon bir süre sonra sıkıcı hale gelmişti ama en azından şarap huzursuzluğumu unutturmuştu. Dikkatimi vermeden Instagram hikâyelerine göz atınca tanıdığım herkesin bu gece benden çok daha iyi vakit geçirdiğini fark ettim.

Sonra duraksamama neden olan bir hikâyeye tıkladım. Eden, arkasındaki siyah tuğla duvara parlak pembe ışığın vurduğu loş bir odada *selfie* çekmişti. O duvarı nerede görsem tanırdım. Hikâyede konumunu etiketlememişti. Yani, herkes nerede olduğunu bilseydi orası özel bir kulüp olmazdı. Fakat sanki küçük insan kalabalığına gösteriş yapmaya çalışıyormuş gibi konumunu yeterince açık etmişti. Kulübü bilen benim gibi insanlara.

Yani benim gibi üyelere...

Evet, bu gece oraya gidemeyecek olmam çok kötüydü.

Olmaz. Bu saçmalıktı. Oraya ait değildim ki. Oraya sadece Emerson'la gitmiştim. Neden yalnız gidecektim? Orada herkes birbirini becermekle meşgulken ben tek başıma ne yapacaktım?

Ne yaptığımı düşünmeden derin yakalı ve etek ucu dizlerimin üzerinde olan şık siyah elbisemi giydim. Telefonumda Uber uygulaması açıktı ve ben dışarıda bekliyordum. Şarap etkisini yitirdiği için topuklu ayakkabılarımın üzerinde tir tir titriyor, yapmak üzere olduğum şeyin ne kadar delice olduğunu düşünüyordum.

Eski Charlie olsa bunu yapmazdı. Şu anki Charlie'nin de yapacağından emin değildim. Ama Charlotte kesinlikle yapardı. Araba sokağın sonundan yaklaşırken kendime bu gece için Charlotte olduğumu hatırlattım. Hiçbir şey yaşanmasa da olurdu. Biraz takılır, belki yine koridorda diğerlerini seyredebilirdim.

Belki onunla karşılaşırdım... Hayır.

Orada olmazdı. Bir olay olmadıkça gece kulübe gitmeyi sevmiyordu. Yani eğer oradaysa, belki birini bulmak ya da biraz zaman öldürmek için gelmiş olurdu. Bu istilacı düşünce nahoş bir şekilde aklıma yerleşmişti ama arabaya binerken onu kafamdan atmaya çalıştım.

Şoför kulübün önüne geldiğinde el sallayıp gergin kıçımı kapıya doğru ilerlettim. Şaşırtıcı bir şekilde, küçük ve karanlık lobiye giden ön kapıdan geçerken kendimi biraz daha sakin hissettim. Tezgâhın arkasındaki genç sarışın kız bana şöyle bir baktı ve gülümsedi. Keşke adını hatırlayabilseydim çünkü o beni çok iyi hatırlıyordu.

"İyi geceler, Bayan Underwood," dedi gülümseyerek.

"İyi geceler," diye karşılık verdim. Burada olmak garip hissettirmişti. Sanki hâlâ burada çalışıyormuş gibi rahat hissetmekle bir sahtekâr gibi hissetmek arasında kalmıştım.

Kendi kendime, *Charlotte ol,* diye hatırlattım.

Kız beni el sallayarak uğurladı. Benim için karanlık perdeyi ve ağır ses geçirmez kapıyı açan fedaiye gülümsedim. "İyi eğlenceler," diye mırıldandı sessizce.

Ana salona girmeden önce omuzlarımı olabildiğince geriye itip çenemi kaldırdım. Kendine güveniyor numarası yapıyor gibi hissediyordum ancak dürüst olmak gerekirse gerçek güven ile sahte güven arasındaki fark neydi? Muhtemelen hiçbir şey. Bu yüzden çantamı kolumun altına sıkıştırıp salona girdim. İçerisi hiç olmadığı kadar yoğundu. Açılış gecesi ve müzayede gecesinde bile burada bu kadar çok insan yoktu.

Salonu hızlıca taradıktan sonra belli belirsiz tanıdık birkaç yüz görüp bara ilerledim. Bu geceki barmen Geo, tanıdığım en hoş ve ateşli insanlardan biriydi. Hatta, bir barmen olamayacak kadar iyiydi. Beni görünce gözleri parladı ve ben de ona karşılık gülümsedim. Aniden biraz daha rahat hissetmeye başladım. İnsanlar beni tanıyordu. Ben buraya aittim.

"Keşke kameram olsaydı," dedi Geo. "Senin salona nasıl girdiğini kaydederdim. Sanki bu lanet yerin sahibi senmişsin gibiydi."

Güldüm. Yüzümün kızardığını saklamaya çalışıyordum. "Abartıyorsun."

"Hayır, abartmıyor," diyen tanıdık, sıcak bir sesin sahibi kolunu benimkinin içinden geçirdi. Başımı çevirdiğimde, Eden'ın yanıma geldiğini fark ettim. İçimi bir rahatlama dalgası sardı. Kulağıma usulca, "Burada olmana çok sevindim," diye fısıldadı.

"İçki içmem gerek," diye yanıtladım çünkü şu anda bana mantıklı gelen tek şey buydu.

Eden gülümseyerek başını sallayan Geo'ya, "Bu kadına içki ver," dedi.

"Ne istersiniz, kraliçem?" Bana patronluk taslar gibi konuşmuştu ama hızla buraya uyum sağlamam çok güzeldi. Eden koluma girmiş ve kibar barmen benimle bir nevi flört ederken –onunla aynı seviyede olmadığımızı bilmeme rağmen– gerginliğimi atmayı başarmıştım.

Of... Hayatımı cehenneme çevirmekten hoşlanan o dev sarışın inşaat işçisi barın karşısından bana sırıtıyordu. Bana göz kırptığında başımı ona doğru salladım. İki içki sınırı olması iyi bir şeydi çünkü biraz sarhoş olsaydım onun yanında kendime güvenmezdim.

Geo'ya, "Ben votka, maden suyu ve limonlu su alayım, lütfen," dedim. Hızla dönüp içkimi hazırlamaya koyuldu.

Eden'la havadan sudan konuşmaya başladık. Ben salonu incelerken o alkolsüz kızılcık suyunu yudumluyordu. Emerson'ın burada olup olmadığını bilmek istiyordum ama aynı zamanda bilmek de istemiyordum çünkü o buradaysa ve o odalardan birindeyse, kendimi tutamayabilirdim.

Kulübün açılış gecesinde bana dik dik bakan adamı yine gördüm. Bu gece sert, şüpheci bir bakış atıyordu. Onunla Emerson ya da kulüp aracılığıyla tanışmadığımdan neredeyse emindim ve bu gerilmeme sebep oluyordu.

Pekâlâ benim de burada olmaya hakkım vardı ve kimse beni rahatsız etmeyecekti. Ondan uzaklaşarak Eden'a baktım.

İlk içkimi yarıladıktan sonra, "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum.

Eden sinsi bir sırıtışla, "Elbette," diye yanıtladı.

"Seni blog yazılarınla tanıdım."

Cevap olarak gözleri genişledi ve yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı.

"Aslında kimsenin o şeyi okuduğunu bilmiyordum. Ama yine de yazmayı seviyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Sana kafayı takmıştım resmen. Emerson'la tanışıp burayı öğrendikten sonra, kendimi... Bilemiyorum... O kadar da tuhaf değilmişim gibi hissettiren senin blogun oldu."

"Güzel," dedi elini bacağıma koyarak. "Niyetim buydu zaten. Sence erkekler sevdikleri şeyler yüzünden etiketleniyor mu? Onlara fahişe, ahlaksız ya da iğrenç deniyor mu? Hayır. Erkekler istedikleri kadar sapkın olabilirken biz kadınlar olarak utandırılmaktan ve kendimizi bu sessiz, mükemmel küçük masum hallerin içine sığdırmaktan bıktık."

Yüzümü kaplayan sırıtışa engel olamıyordum. "Sanırım seni seviyorum," diye karşılık verdim.

Birden bardağını bardağıma dokundurarak, "Süper. Hepimizin daha fazla sevgiye ihtiyacı var, değil mi?" dedi.

"Öyle," diye yanıtladım ve bardağımda kalanları kafama diktim.

Eden yüzümdeki ifadenin ciddileştiğini fark ettiğinde, "Geo, içkisini tazele," dedi.

Geo içkimi önüme bıraktıktan sonra iç çektim. Eden aklımı okuyor olmalıydı çünkü eğilip, "O burada ama onu kimseyle görmedim. Muhtemelen ofistedir," dedi.

Ya da başka biriyle odalardan birinde.

"Neden geldim bilmiyorum," diye kendi kendime sessizce mırıldandım.

"Ben biliyorum," diye yanıtladı hemen. "Ona neyi kaçırdığını göstermek için."

"Burada, barda tek başıma otururak mı?" Güldüm.

Eden aklında başka bir şey varmış gibi bana baktı. "Doğruyu söyle bana, Charlotte. Daha önce hiç bir kadınla birlikte oldun mu?"

İçkim boğazıma takıldı. Gözlerim kocaman açıldı. Eden halime gülüyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ağırdan alacağıma söz verirsem, onu kıskançlıktan delirtmek ister misin? Fazla süreceğini sanmıyorum."

Belki bitirdiğim iki içkiden ya da bilinmeyenin heyecanından olsa gerek ama bu teklifi geri çevirmem için bir sebep düşünemiyordum. Eden çok güzeldi ve oldukça cazibeliydi. Tam anlamıyla seksten bahsetmesek de Emerson'ın dikkatini çekme fikrine hayır diyemezdim.

"Kesinlikle."

"Hadi." Elimi tutup beni bardan uzaklaştırdı. "Gidip biraz eğlenelim."

KURAL #35: YALVARMAK İÇİN DİZ ÇÖKMEK GEREKİR.

Emerson

Zaman kaybı. Lanet olası bir seks kulübüm vardı ve cuma gecemi üyelerle kaynaşmak yerine ofiste saklanarak geçiriyordum. Aslında burada depresyonumu bitirebilecek birini bulabileceğimi düşünmüştüm ama içimden bir kadının gözlerine bakma arzusu bile gelmiyordu. Hepsinin yerine boş boş kameraları izleyip, viskimi yudumlarken Maggie içeri girdi.

"Ah," dedi kapı eşiğinde donakalarak. "Burada olduğunu bilmiyordum." Telaşlı bir hali vardı. Gözlerimi kısarak ona baktım. Neyin peşindeydi? Yine de sormanın faydası yoktu. Maggie hissettiklerini açığa vurmazdı. Aslında, o çoğunlukla kapalı bir kutu gibiydi. Eğer biriyle tanışmışsa veya bir şey yapmışsa, grubumuzda bunu bilecek tek bir üye bile yoktu.

"Bana aldırma," diye yanıtladım. "Sadece takılıyorum."

Yüzünde sempatik bir ifade belirdi. Sonra içeri girip kapıyı arkasından kapatarak ana salondan gümbürdeyen müziği kesti.

"Dün gece sen içki içmeye gelmeyince Garrett bize bir şeyler anlattı."

Başımla bardağımı işaret ettim. İçki içiyordum... Fakat yalnız başıma içiyordum. "Zavallı olduğumu düşünüyor olmalısın."

Kalçasını masaya dayayarak bana baktı. "Biliyor musun... Seni ilk kez bu kadar zavallı görüyorum."

Başımı kaldırdığımda kaşlarım çatıldı. "Çok teşekkürler."

"İçtenlikle söyledim. Seni on yıldır tanıyorum ve bir kızın seni bu kadar mutsuz ettiğini hiç görmemiştim."

"Her şeyin ilki vardır," diye takılarak bardağımı kaldırdım.

Derin bir iç çekti. "Yani, onun peşine düşmeyecek misin?"

"Denedim. Aramalarıma cevap vermiyor ve oğlum ondan uzak durmamı istediğini açıkça söyledi."

"Her şeyden önce," diye söze başladı Maggie elimden içkiyi alırken. "İzin istemek yerine af dilesen daha iyi olur."

İçkimden geriye kalanları boğazından aşağı indirmesini ve bardağı masanın üzerine koyarken yüzünü buruşturmasını izledim. Mags'in sert şeyleri bir dikişte içtiğini hiç görmemiştim. "Ayrıca, o burada ve az önce Eden St. Claire ile on ikinci odayı kiraladı."

Birden sandalyemden fırlayıp viskinin ağırlığını üzerimden attım. "Ne?"

"Beni seviyorsan olay çıkartma. İşleri sekteye uğratmayalım."

İçimden bir ses oraya dönmemem gerektiğini söylüyordu. Charlotte benim değildi ve onun herhangi biriyle bir şey yaşamasına engel olmaya hakkım yoktu. Fakat ofisimden fırlayıp on ikinci odaya doğru koridorda ilerlerken bu mantık düzlemi hızla beynimden silindi.

Karanlık röntgenci koridoruna girmeden önce durdum. Bu şekilde ortalıkta dolaşamazdım. Maggie haklıydı, olay çıkartırsam hiç iyi olmazdı. Bu yüzden girişin önünde durup kravatımı düzelttim, derin bir nefes aldım, toparlandım ve ihtiyatla kapıyı açtım.

Görünmemek için uzaktaki duvara tutunarak, taht odası penceresine ulaşana kadar insan kalabalığının arasından dikkatle ilerledim. İşte oradaydı.

Göğüs dekoltesini ve bacaklarını benim için uygun olduğundan fazla belli eden siyah elbiseyle ayakta duruyor, Eden'a

gülümsüyordu. Hatta gülüyordu. O ne yapıyordu öyle? Yoksa...

Charlotte duvara yaslanmıştı. Eden, Charlotte'ın uzun kahverengi saçlarını omzundan ittirdikten sonra üzerine eğilip dudaklarını soluk beyaz tenine değdirdi. Charlotte zevkle gözlerini kapattı.

Birden içeriye dalıp onları durdurma dürtüsüyle, işlerin nereye gideceğini görmek için yeterince uzun süre izleme arzusu rekabet içindeydi. Charlotte'ın elleri Eden'ın bedeninde kaydı. Göğüslerine ulaştığında gözlerimi onlardan alamayacak hale gelmiştim. İkisi gülümseyerek birbirine baktığı anda nefesim kesildi

Eden, Charlotte'a sessizce bir şeyler söyledi. O da onayını istiyormuş gibi başını sallayıp gülümseyerek karşılık verdi. Fakat ne için onay istiyordu ki?

Eden, Charlotte'ın elbisesinin yakasını nazikçe aşağı çekip göğüslerini serbest bıraktı. Parmaklarını memelerinin üzerlerinde gezdirdiğinde ağzım açık kaldı.

Tanrım, şuna bak, diye düşündüm. Elleri başka bir kadına dokunurken titremiyordu bile. Charlotte'ı daha önce hiç bu kadar seksi görmemiştim. Pencerelerinin önünde küçük bir kalabalık toplandı.

İzlemek için toplanan insanlara göz gezdirirken, bir an için bakışlarım arkada oyalanan ve sakince büyülenmiş halde kızları izleyen Garrett'a takıldı. Neden röntgenci olmayı bu kadar seviyordu ki? Bu özelliği beni deli ediyordu.

Charlotte elini Eden'ın başının arkasına koyduğunda, ağzını istediği yere yönlendirdi. Dudaklarını göğüslerinin yumuşak, solgun etine bastırırken çenem neredeyse yere değecekti. Gördüklerime inanamıyordum.

Charlotte'ın sırtı kavislendi ve kalçalarını Eden'ınkine bastırdı. Başı zevkle geriye düştü. Sonra yavaşça başını çevirerek

odağını seyircilerin izlediği pencereye, benim durduğum yere çevirdi.

Beni göremediğini biliyordum ama sanki birbirimize bakıyormuşuz gibi hissediyordum. Onları izlemem hakkında ne düşünürdü? Gerçekten de kulübe Eden'la röntgenci odasında sevişmek için mi gelmişti?

Tam o sırada Eden, Charlotte'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu açgözlülükle öpücük için kendine doğru çekti.

Nefes alamıyordum. Elleri birbirlerinin vücudunu keşfederken yumuşak dilleri birbirine dolanıyordu. Eden'ın Charlotte'ın kıçını okşadığını, elbisesini yukarı çekip altındaki siyah danteli görebildiğim an, donup kaldım.

Kalabalığın arasından hızla ilerleyerek odanın arka tarafındaki gizli kapıya doğru ilerledim. Çaresizce tokmağa uzanırken kendimi durdurdum. *Sakin ol, Emerson.*

Birden odanın içinden gelen tiz iniltiyi duydum.

Lanet olsun böyle işe.

Kapıyı bir hışımla açtım. Kızlar irkildi. Eden bana döndüğünde yüzünde kurnaz, şeytani bir gülümseme vardı.

"Emerson!" Charlotte bağırıp göğüslerini örtmek için elbisesinin yakasını düzeltti. Camın ötesindeki kalabalığı düşünmem gerektiğini biliyordum ama tek görebildiğim oydu. Ben odaya girerken masum kahverengi gözleri büyüdü. Şaşkınlıkla bana bakarken altdudağı aşağıya sarktı. Yine de durmadım.

Gözlerimi Charlotte'ın üzerinden ayırmadan, "Eden," dedim.

Neşeli ses tonuyla, "Merhaba, Emerson," dedi.

"Dışarı çık."

Kapıya doğru yönelmeden önce bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. Ben Charlotte'ı –benim Charlotte'ımı– kucaklarken kapının kapandığını bile duymadım. Buraya gelirken başka

planlarım vardı, öncelikle onu eve götürmek, onu bu yerden ve onu bulabilecek tüm günahlardan olabildiğince uzağa götürmek istiyordum. Ancak onu kollarımın arasına aldığımda tüm gücümü yitirmiştim.

Sert ve acımasız dudaklarımı onun esnek, narin dudaklarına değdirirken, ellerim onu belinden tutup vücuduma doğru çekti. Bir an için onu öpmeme izin verdi. Hevesle boynuma sarıldı ve vücudum beklentiyle ısınıp gerginleşti.

Ancak bu bir kalp atışı kadar sürdü. Bir an. Cam gibi yere düşüp kırılmadan önce umutlu hissetmeme yetecek kadar uzun bir an.

"Emerson, dur!" diye bağırdı. Göğsümü tırmalayıp beni durdurmaya yetecek bir kuvvetle itti. Geri çekildim ve o tanıdık gözlerine baktım. Bize bir şans daha vermesi için ona yalvarmaya hazırdım. "Buraya öylece dalıp kollarına koşmamı bekleyemezsin."

"Peki," diye mırıldandım. "O halde evine dön."

Ona tokat atmışım gibi tepki verdi. Sözlerime inanamıyormuş gibi başını yana yatırdı. "Benim sahibim değilsin," diye çıkıştı. Kelimeleri kalbime hançer gibi saplanmıştı. "Artık değilsin."

Kapıya doğru uzanmaya çalışırken onu belinden yakaladım ama yine de bana karşı mücadele vermeye devam etti.

"Sana sahip olmayabilirim ama bu kulübe sahibim."

"Ben de senin kadar buraya aitim," diye bağırarak benden uzaklaştı. Onun çekimine kapıldığım için ondan uzaklaşamıyordum. Kapıya ulaşmadan önce onu köşeye sıkıştırıp çenesini yukarı kaldırdım. Böylece bakışlarımla onu aynı hizaya getirdim.

"Ne yapacaksın, Charlotte? Buraya Eden'ın eğlenmek için seni becermesine izin vermeye mi geldin?"

"Peki ya yaparsam? Beni yeterince seksi ve güzel olduğuma inandıran sendin."

Başını dik tutması, kendine inanması damarlarımda akan kanı coşturmuştu. Ancak bunu bana duyduğu düşmanlıkla yönettiğini görmek canımı sıkmıştı.

"Sen seksisin ve çok güzelsin, Charlotte. Ayrıca *benimsin*."

"Artık değilim," diye çıkıştı ama gözlerinin içinde ufak bir titreme gördüm.

Elbisesinin kumaşını yumruklarımla kavrayarak, "Evet, öylesin," diye homurdandım.

"Aramızdakileri 'önemli bir şey değil,' diye nitelendiren sensin, Emerson. Beau'yla salonda oturup ona her şeyi anlatma fırsatı bulduğunda, hiçbir şey olmadığını söyledin." Sesi titriyordu. Çenesine ve boynuna dokunduğum ellerimi yüzünden çekemiyordum. Ondan ayrı geçirdiğim bunca zamanda beni tenine ve dudaklarının tadına muhtaç çaresiz bir adama dönüştürmüştü.

"Ben mükemmel biri değilim Charlotte ve seni hayal kırıklığına uğrattım. Üzgünüm."

"Bana kurduğumuz ilişkinin, senin itaatkârın olmanın, sana her zaman güvenebileceğim anlamına geldiğini söyledin."

Bu sözler sert dış görünüşümü hançer gibi delip geçti.

"Bana güvenebilirsin, Charlotte. Söylediklerimde yanılmışım. İzin ver telafi edeyim. Beni bağışlamanı sağlayabilirim."

"Nasıl?"

Benden daha iyi bir cevap bekliyordu ama şu anda olması gerektiği gibi düşünemiyordum. Beynim ve aletim arasında bir üstünlük savaşı vardı. Her ne kadar bu güne dek verdiğim en aptalca kararı uygulasam da şimdilik iyi gidiyordum.

"Ne yapıyorsun?" Onu kaldırıp omzumun üzerine atarken çığlık attı. Onu odanın ortasına taşıyarak yavaşça tahtın üzerine

yatırdım. Oturduğunda, hareket edip nefes alabilmek için gömleğimin yakasındaki düğmelerini açtım. Sadece birkaç düğme. Sonra gömleğimin manşetlerini açıp kollarını dirseğime kadar kıvırdım. Tahttan inip odadan kaçmaya çalışmadığına göre iyiye gidiyordum.

"Emerson..." diye karşı çıkmaya çalıştı.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarından yukarı kaydırdım ve bunu yaptığım gibi elbisesini de kalçalarına kadar sıyırdım. Altdudağını dişlerinin arasına alıp tedirgin ama meraklı bir ifadeyle beni izliyordu.

"Senin karşında diz çöküyorum, Charlotte. Seninle ilgileneceğime söz verdiğimi biliyorum ve bir hata yaptım. Bunu telafi etmeme izin ver."

"Bu yeterli değil, Emerson."

Kalçasını koltuğun kenarına çekerken, "Bu daha başlangıç," diye inledim. Yüzüm neredeyse dizlerinin arasına sıkıştırılmışken, onun kokusunu içime çektim. Ağzım sulandı. Artık içine dalmaya, kusursuz vücudunu kucaklamaya hazırdım. Yine de doğru zamanı beklemeliydim.

Uyluğunun iç kısmını, bacaklarının arasını ve ıslak kadınlığını öptüğümde nefesi kesildi. Tüylerim diken diken olmuştu. Kalçalarının zonklayan, ıslak ucuna ulaştığımda, tırnaklarını saçlarıma bastırdı ve yüzümü istediği yere yaklaştırdı.

Parmaklarım külotunun ince kenarına ulaştı ve nazikçe bacaklarından aşağı sıyırdı. İşte o anda, arkamda sağlam bir cam duvar olduğunu ve şovdan zevk alan hevesli müşterilerin olduğunu hatırladım. Charlotte'a ve ona sahip olmaya o kadar odaklanmıştım ki bir röntgenci odasında olduğumuzu unutmuştum.

Perdeyi kapatabilir ya da mahremiyet için odanın ışıklarını kısabilirdim ama yüzüne gizlice baktığımda, Charlotte izleyen bakışları pek umursamıyor gibi görünüyordu. Aslında, onu

şimdiye kadar böyle istekli görmemiştim. Elbisesinin siyah kumaşından göğüs uçlarının sert hatlarını görebiliyordum.

Kalçalarını yana kaydırdı ve saçımdaki el yüzümü istediği yere yaklaştırdı. Dudaklarıma kötü bir gülümseme yayıldı. Kalçalarını daha yakına çekerek yüzümü bacaklarının arasına gömdüm ve hevesli dilimi kıvrımlarının arasında gezdirdim. Ben bunu tekrar tekrar yaparken, ahlaksız ve umutsuz bir günahkâr gibi onu azdırıyor, zevkle inlediğini duyabiliyordum.

"Klitorisimi em," diye inledi. Bir an tereddüt ettim. Bir zamanlar en ufak müstehcen konuşmayla mücadele eden kız, şimdi bana ne istediğini tereddüt etmeden söylüyordu. Gururdan göğsüm kabardı. Karşılık olarak homurdanarak dudaklarımı onun en hassas noktasının çevresine kenetledim ve onu istediği gibi emdim.

Çığlıkları odanın içinde yankılanıyor, çıplak duvarlardan sekiyordu. Bir elimle uzanıp elbisesinin yakasını aşağı çektim. Göğsünü ortaya çıkardım ve dilimle onu becerirken yumuşak etini yoğurdum. Diğer taraftan da parmağımı içine kaydırdım. Kalçaları yukarı doğru kalktı. Bunun bitmesini istemiyordum. Onun zevkini avucumun içinde tutuyordum. Onun benim olduğunu hatırlatan hırıltılı, acı verici bir andı bu.

Ona tekrar baktığımda, ilk gün ofisime tökezleyerek gelen genç kızı göremedim. Charlotte'ı gerçekte olması gereken haliyle görüyordum –kendine güvenen, tutkulu ve mutlu.

"İşte orada," diye iç geçirdi. "Durma."

Parmağımı çengel yapıp diğerini de içeri soktum. Klitorisini iştahla emerken, minyon vücudunun kaslarının etrafımda gerildiğini hissederek sertçe içine girdim. Zirveye ulaşırken nefes nefese kalmıştı. Her şey bittiğinde ürperdi. Koltuğun içinde mum gibi eridi. Ben de parmaklarımı nazikçe çekip kalçalarını öptüm.

Aletim sızlıyordu. Onun ıslak sıcaklığına ulaşmak için can atıyordum. Ancak henüz onu doğru bir hamle yapacak durum-

da değildim. Onu becermek için gelmemiştim. Onu geri almak için buradaydım.

Ellerimi yavaşça bacaklarından yukarı kaydırıp külotunu tekrar yerine yerleştirirken, "Benimle eve gel," diye fısıldadım.

Başı hâlâ geride, gözleri kapalıydı. "Bunun yaptıklarını telafi etmeye gerçekten yeterli olduğunu mu düşünüyorsun, Emerson?"

Gözlerini açıp bana baktı ve yumuşak elleriyle yüzümü okşadı.

"Bana ne istediğini söyle, yapayım," diye yalvardım.

İfadesindeki sıcaklık uçup gitti ve geriye bir hüsran ifadesi kaldı. Sonra tahttan kalktı ve kapıya doğru yürürken elbisesini aşağı çekti. Bir saniye sonra ayağa kalkıp peşinden koştum.

"Yeterli değil, Emerson."

Kapı koluna uzandığında tereddüt ettiğini, zorlandığını fark ettim. Bir yanım onun yumuşadığını görmek istiyordu. Neden olduğum acının bedelini gerçekten ödemeden beni affetmesini istiyordum.

Fakat diğer yanım onun güçlü kaldığını görmek, bunca zamandır içimde barındırdığım tüm gücü ve kontrolü eline aldığını ve kendisi için doğru olanı yaptığını bilmek istiyordu. Hem de bu seçenek beni burada bırakmak anlamına gelse bile.

Bunu yaptığında her ne kadar canım yansa da onunla gurur duydum.

Loş ışıklı odada tek başıma dururken söylediklerini düşündüm. *Bu yeterli değil.* Neyin yeterli olacağını biliyordum ama bunu yapacak cesaretim var mıydı bilemiyordum.

KURAL #36: SENİ İNCİTMELERİNE İZİN VERME.

Charlotte

Bütün gece uyuyamadım. Taht odasında olanlar gözümün önünde tekrar tekrar canlanıyordu. Eden'ı öpüşüm... onun söylediği bir tılsım gibi çalışmıştı. Emerson onu yanımda gördüğü anda kendine hâkim olamamıştı.

Ondan uzaklaşmak tam bir işkenceydi. Fakat yapmak zorundaydım. Gecenin geri kalanını dönüp durarak geçirmeme rağmen, her şeyi bir kenara bırakıp onu çağırmak istiyordum. Evine gidebilir, beni yatağa götürmesine izin verebilir ve yarınlar yokmuş gibi davranabilirdim.

Ama şunu çok iyi biliyordum ki Beau tekrar ortaya çıkar çıkmaz, ben yine kenara atılıp unutulacaktım. Emerson'la geleceğim olabilir miydi? Kendini bu ilişkiye vermez, benimle evlenmezdi. Beni masasının altında kirli bir sır olarak sakladığı sürece birlikte yaşayamaz veya hayatlarımızı planlayamazdık.

Daha iyisini hak ediyordum. Bunun doğru olduğunu biliyordum ancak bu sorunun tek çözümünün inançlarımı görmezden gelmek ve ona geri dönmek olduğunu düşünen kalbimi ikna etmek çok zordu. Akılsız kalbim.

Yatakta uzanmış, Garrett'ın birkaç gün önce bana yolladığı Emerson'la açılış gecesinde çekildiğimiz fotoğrafımıza bakıyordum ki ön taraftan araba kapısının çarparak kapandığını duydum. Annem ve Sophie zaten evdeydi. Yani bir şeyler dönüyordu.

Birden hiç beklemediğim birinin adını söylediğini duydum.

"Charlotte, dışarı çık!" Babam havuz evimin dışından bağırıyordu. Birden donakaldım. Neler oluyordu?

Şortum ve tişörtümle yataktan fırlayarak kapıya doğru sürünerek pencereden dışarı baktım. İşte oradaydı. Bir yılı aşkın süredir görmediğim adam, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle kapımın önünde volta atıyordu. Hareket edemedim. Damarlarımda dolaşan utanç ve suçluluk duygusuna karşın özür dileyecek bir şey yaptığımı düşünmüyordum.

Kısa süre içinde annemin yüzünde şok ifadesiyle evden çıkmasını izledim.

"Jimmy, burada ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Tokmağı çevirmeden önce kapıyı yumrukladı. Ardından kapının kilitli olduğunu fark etti ve yeniden kapıyı yumrukladı.

"Charlie, hemen dışarı çık!"

Kilidi açarken sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Kapıyı açarken, "Ne..." dedim.

Kapıyı açamadan bana bağırmaya başladı. "Bir iş arkadaşım telefon etti. Neler çevirdiğini duydum."

"Ne?" diye kekeleyebildim. Gözlerim annemle onun arasında dans ediyordu. İş arkadaşı mı?

Annem, "Neden bahsediyorsun?" diyerek yanımıza geldi.

Anneme karşı keskin nefretle, "Elbette kendi çocuklarının neler çevirdiğini bilmiyorsun, Gwen," dedi. Bir anda öne çıkıp annemi savunmak istedim.

Babamla ilgili mutlu anılarım vardı. Kahkahalar ve gülümsemelerle dolu hatıralar. Beni kucakladığı, şakalaştığımız, koltukta sarılarak yattığımız günler olmuştu. Ama şu anda tek gördüğüm, bana sevgi ve kabullenmeden çok, tiksinti ve utanç içinde bakan, bir yılı aşkın süredir görmediğim yüzüydü.

"Ben çocuk değilim," diye itiraz ettim.

"Evet, sen benim çocuğumsun ve vücudunu bir grup zengin sapığa satmana izin vermeyeceğim!" diye bağırınca yanaklarım kızardı.

Annemin arkasında bir hareketlilik oldu. Sophie'nin neler olup bittiğini görmek için evden çıktığını fark ettim. Kendime hâkim olarak içeri girmesi için başımı hızlıca salladım. Yüzünde kalbimi paramparça eden bir korku ifadesi vardı. Ne kendimi ne de babamın ya da annemin bana bağırmasını umursuyordum. Son birkaç aydır ne karıştırdığımın farkındaydım. Fakat benim yüzünden onun canı yanar ya da korkarsa kendimi asla affedemezdim.

Dişlerimi sıkarak, "Sesini alçalt," diye mırıldandım.

"Neden?" diye karşılık verdi. "Annenin, seks kulübünde kendini yetmiş beş bine sattığını duymasını istemez misin?"

Annem nefesini tutup ağzını kapattı. "Parayı oradan mı kazanıyorsun, Charlie?"

"Hayır!"

Babamın arkasında Sophie'nin cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazarak eve girmesini izledim. Onun buradan uzaklaşmasını istiyordum.

Annem korku içinde, "Neden bahsediyor, Charlie?" diye sordu.

Ona bakarken omuzlarım çöktü. "Ben fahişe değilim, anne," dedim. Derin nefes aldı.

Babam tiksintiyle, "Bir... bir... seks kulübüne gidiyor," diye araya girdi. İrkildim. Annemin bunları böyle öğrenmesini istemezdim.

"Orada mı çalışıyorsun? Orası Emerson'ın..."

Babam, "Emerson Grant mi?" diye lafını kesti.

Tam bu anda yerin yarılıp beni içine çekmesini istiyordum. Hayatım boyunca hiç böylesine aşağılanmamıştım. Annemin

yüzüne bakacak cesaretim yoktu. Nasıl küçüldüğünü anlayabiliyordum.

Gözlerim yerde, yanımda duran öfke dolu adamı sakinleştirmeye çalışıyordum. "Kulübün sahibi Emerson," dedim nazikçe. Keşke o ve ben bu konuşmayı yalnız yapabilseydik. Bu kadar beklediğim için kendimden nefret ediyordum. Annem anlayışlıydı. Böyle öğrenmeden önce ona her şeyi anlatabilseydim olan biteni umursamazdı.

"Ah, Charlie..." diyerek başını eğdi ve alnını ovuşturdu.

"Ama kendimi satmadım," diye bağırdım.

"Yalan!" diye bağırdı.

"Jimmy, konuşmasına izin ver. O yetişkin..."

"İş arkadaşlarımdan biri seni görmüş, Charlie! Seni orada üç kere görmüş. Sahneye çıkıp açık arttırmaya katıldığını ve kendini sattığını söyledi."

Dün gece gördüğüm şüpheci bakışları olan adam aklıma geldi. Onu bir yerlerde gördüğümü biliyordum ve şimdi her şeyi çok net anlamıştım. Onunla daha küçükken tanışmıştım. Babamın hukuk firmasında çalışıyordu. Beni sahnede yarı çıplak halde izleyip Emerson tarafından götürüldüğüme şahit olduğunu, dün gece de Eden'la röntgenci odasında gittiğimizi gördüğünü düşününce irkildim. İç çektim.

Kendimi omuzlarımı dik tutmaya ve utançtan sinmemeye zorlayarak, "Kazanan adam benim erkek arkadaşımdı," diye yanıtladım. İçimden tekrar tekrar şunu söylüyordum: *Ben yanlış bir şey yapmadım. Ben yanlış bir şey yapmadım. Ben yanlış bir şey yapmadım.*

"Ah, erkek arkadaşın," diye yanıtladı babam. "Onun hakkındaki her şeyi öğrendim. Emerson Grant." Soyadını vurgulama şeklinden, ne ima etmek üzere olduğunu biliyordum. "Beau'nun babası ha, Charlie?"

"Of, Jimmy, onu rahat bırakır mısın? O bir yetişkin. Buraya öylece gelip..."

Babam bir elini kaldırıp annemi susturmak için yüzüne bastırdı. Öfke içinden dolup taşıyordu.

"Artık söz hakkın yok, Gwen. Onları asla seninle bırakmamalıydım. Bak ikisini de nasıl mahvettin. Birincisi..." Elini eve doğru salladı ve Sophie'yi bu işe bulaştırmak üzere olduğunu anladım. Küçük kardeşimden bahsedince öfkem iyice kabardı.

Annem, "Onu bu işe bulaştırmaya kalkma," diye çıkıştı ve sözünü tamamlamasına izin vermedi. "Onu terk ettiğinde bu şansı kaybettin."

Elini yüzünden çekmeye çalıştığında annemi geriye doğru itti. Hemen araya girdim. Babam bana veya anneme hiçbir zaman şiddet uygulamamıştı ancak tartışmaları her zaman o yönlendirirdi. Sürekli olarak karşısındakini susturur ya da aşağılardı. Şu anda onu susturmak ister gibi ittirmesi beni hiç olmadığı kadar sinirlendirmişti.

"Ona dokunma!" Çığlık atarak aralarına girmeye çalıştım. Annem de karşılık veriyordu. Babam bağırmakla meşgul olduğu için onu durdurmaya çalışmamı umursamıyordu.

Aramızdaki çekişme hızla şiddetleniyorken uzaklardan gelen araba sesini duydum. Ancak o an sadece babamı annemden uzaklaştırmaya odaklanmıştım. Herkes birbirine bağırıyordu.

Birden iki büyük elin babamı yakasından tuttuğu gibi havuz evin duvarına çarptığını gördüm.

Hayal gördüğümü düşünüyordum çünkü Emerson öfkeli bir hayvan gibi hırlayarak babamla burun buruna duruyordu. "İkisine de bir daha dokunacak olursan seni buraya gömerim."

"Emerson!" diye çığlık attım.

"Emerson mı?" Babam şaşkınlık içinde adını tekrarladı. "Kızımı beceren pislik sen misin?"

Elimle ağzımı kapattım. Sophie'nin bu sözleri duymadığından emin olmak için tekrar eve doğru baktım.

Annem elimi tutarak beni kendine doğru çekti. Nasıl titrediğini hissedebiliyordum. Yine de gözlerimi, öfkesini ve nefretini hem yüz ifadesi hem de ses tonuyla belli eden Emerson'dan alamıyordum.

Emerson'ın kaşları iyice çatılmıştı. "Sözlerine dikkat et, şerefsiz."

"Midemi bulandırıyorsun," diye çıkıştı babam.

Onlara doğru ilerleyip, "İkiniz de kesin artık!" diye bağırdım.

Babam, "Bu adamdan uzak dur, Charlie. Hemen polisi arayın," diye hırlayınca Emerson onu iyice duvara yapıştırdı.

Elimi Emerson'ın koluna dolayarak, "Lütfen yapma," diye yalvardım. Bana baktığında gözleri yumuşadı. Zar zor nefes alıyordu. Dikkatle ellerini babamın yakasından çekti ve geri çekildi. İkisi de birbirine delici bakışlar atarken gerilim yükseliyordu.

"Gwen, bu kırk yaşındaki adamın... Tanrı bilir kızımıza neler yaptığını biliyor muydun?"

"Baba, lütfen sus," diye yalvardım. Aşağılanma duygusu üzerime çöküyordu. Büyük bir el sırtıma dokundu. Ona güvenle yaslandım.

Annem onu ciddiye almadı. "Evet, Jimmy, biliyordum. Sophie'nin doğum günü partisine de geldi."

Babam bir anneme, bir bana bir de Emerson'a bakarken yüzünde kısa süreliğine şaşkın ve kafası karışmış bir ifade oluştu. Emerson'ın babama söylemek istediklerinin dudaklarının ucunda olduğunu hissedebiliyordum.

Hareket etmekte güçlük çekiyordum. Tek yanlış kelime veya hareket patlamaya sebep olabilirdi.

"Benim neden bu partiden haberim olmadı?"

"Çünkü davetli değildin," dedi annem alçak sesle. Daha önce babama karşılık verdiğini duymamıştım. Bu hali çok hoşuma gitmişti. *Aferin, anne.*

"Artık gitsen iyi olur," diye çıkıştı Emerson.

"Ben mi? Burası benim evim, pislik!"

"Böyle davrandığın sürece ailenin burada olmanı istediğini sanmıyorum," diye karşılık verdi Emerson düz bir tonla. "Gidip sakinleş. İnsan gibi konuşabildiğin zaman geri gel."

Erkekler öylece kıpırdamadan duruyordu. Aralarında saatli bomba varmış gibi davranıyorlardı.

Babam gülerek, "İnsan gibi mi?" dedi. "Sen insan mısın yani? Genç kızları manipüle ediyorsun. İğrenç kulübünüz hakkında her şeyi biliyorum ve kızım sizden çok daha iyisini hak ediyor, seni hasta pislik."

"Hey!" Çitin dışından gelen sese dönüp baktığımızda Beau'nun kapının yanında durduğunu gördük. Yüzünde katıksız öfke ifadesiyle babama doğru yürümesini izlerken ağzım açık kaldı. "Babamla böyle konuşmazsın."

Sanki biri göğsüme oturuyormuş gibi yutkunmakta bile güçlük çekiyordum. Emerson'ın da yüz ifadesi değişmişti. Öfkesi kaybolmuş, yerini utanç doldurmuştu.

Babam ise gülüyordu.

"Bu adam senin baban mı?" diye sordu. "Pardon ama daha önce kızımla sen çıkmıyor muydun? Eski sevgilinle olmasına izin veriyor musun yani? Siz nasıl boktan ailesiniz böyle?"

Beau, "Evet, en azından babam beni arıyor, beni umursuyordu. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etmedi," diye karşılık verdi. Gözlerim kocaman açılmıştı. Onu sakinleştirmek için elimi uzattım çünkü şu anda babamın suratının ortasına yumruk yapıştırmak istiyor gibiydi. Ama ağzından çıkan kelimeler beni duraksattı. O... Emerson'ı mı savunuyordu?

Emerson, Beau'yu sakinleştirmek için elini uzatarak, "Oğlum," dedi. "Sorun yok."

Beau, "Hayır, var," diye sözünü kesti. "Burada durup bu cahil herifin Charlie'ye bok gibi davranmasına, sana bok gibi davranmasına ve senden çok daha iyiymiş gibi takılmasına izin vermeyeceğim."

Babam, "Siz gitseniz iyi olur," diye çıkıştı. Ben de anneme baktım. Babama odaklanmadan önce bana özür dileyen bir bakış attı.

"Hayır, Jimmy. Sen gitmelisin. Emerson haklı. Sakinleştiğinde ve konuşmak istediğinde gelebilirsin ama bugün kızlar için yeterince soruna neden oldun."

Emerson'ı işaret ederek, "Sizi bu sapıkla baş başa bırakamam," dedi. Beau ve ben karşı çıkacak gibi olduk ama Emerson bizi durdurmak için elini kaldırdı.

Sonra doğrudan babama baktı ve uzun, sakin bir nefes aldı.

"Biliyor musun, haklısın. Şehir merkezinde bir kulübüm var ve kızını oraya götürüyorum. Fakat onun beynini yıkamadım, onu manipüle etmedim veya onu hiçbir şekilde incitmedim. Ve bundan utanmıyorum. Kızların için neyin doğru olduğunu bildiğini sanıyorsun ama hiçbir fikrin yok. Sadece yaşamaları gerektiğini düşündüğün gibi yaşamalarını istiyorsun. O kadar kendini beğenmişsin ki bu yüzden aileni kaybettin. Dünyadaki en iyi baba olmayabilirim ama ne zaman olursa olsun çocuğumun mutluluğunu benimkine tercih ederim. Ve senin Charlie'yi asla benim sevdiğim kadar sevemeyeceğini de biliyorum. Ondan bir gün bile ayrı kalmaya dayanabiliyorsan onu sevmiyorsun demektir."

Bu sözler dudaklarından dökülürken havanın ciğerlerimden boşaldığını hissettim. Kalbim göğsümün içinde neredeyse patlayacaktı. O anda onu ne kadar sevdiğimi, o beni sevmeye başladığından beri ne kadar değiştiğimi ve bu zamana kadar uğruna savaştığımız her şeyin ne kadar önemsiz olduğunu anladım. Aklımda netleşen tek şey şuydu: Emerson benim için *her şey* demekti.

KURAL #37: ÜZGÜN OLMADIĞIN ŞEYLER İÇİN ÖZÜR DİLEME.

Emerson

Beau'yla arabadayken, ki bu başlı başına küçük bir mucizeydi, Sophie beni aradı. Doğum günü hediyesi olarak Anime Fest biletlerini verdiğim için numaramı Charlotte'tan aldığını düşünüyordum çünkü birkaç gün sonra bana teşekkür mesajı atmıştı. Tanrıya şükür onlardan sadece birkaç dakika uzaktaydık. Korkmuş ses tonu yüzünden hızla evlerine yol alırken neredeyse bir yerlere çarpacaktım. Babasının birdenbire eve geldiğini, Charlie'ye bağırdığını ve çok korktuğunu söylemişti.

Babasından korktuğu için beni aramıştı. O pislikten iyice nefret etmiştim.

Bu insan müsveddesine bağırıp çağırmamak imkânsızdı ama şu anda Charlie, annesi ve kız kardeşinin bunlara maruz kalmasına gerek yoktu. Bu yüzden ona her şeyi anlattım. Her şeyi olduğu gibi konuşmak en mantıklısıydı.

Adımdan ya da yaptıklarımdan utanmıyordum.

Ve Charlie'yi seviyordum.

Sözler ağzımdan dökülürken onun yüzüne bakacak cesaretim yoktu.

"Yeter!"

Tam babası benimle tartışmaya hazır bir şekilde ağzını açmışken gerilimi bozan Sophie'nin ince sesi oldu. Avluya koşarak çıkan, alıngan, mavi saçlı gence hepimiz bakakaldık. Ona

baktığımda Charlie'yi görüyordum –korkusuz, pervasız ve cehennem gibi zeki.

Göğsümü gururla kabartan gözlerindeki vahşi bir ifadeyle ona bakarak, "Baba, annem haklı. Gitmelisin. Aniden gelip beni korkuttuğun için Emerson'ı ben aradım," dedi.

Charlie şaşkınlık içinde bana baktı. "Sophie seni mi aradı?"

Başımla onayladım. Babasına baktığımda öfkeli halinden çok pişmanlığını görebiliyordum. Gözlerini Sophie'ye dikmiş, kaşlarını çatmıştı. Aslında bitkin görünüyordu ama bu ifadenin altında yatan duyguyu tanıyordum –bir babanın suçluluğu.

"Baba..." dedi Charlie, onun dikkatini çekmek için. Babası, sonunda gözleri dolu dolu, özür dilercesine ona baktı. "Kiminle çıktığımdan ya da ne yaptığımdan utanmıyorum ve senin için inanması zor olabilir ama Emerson yanlış bir şey yapmadı. Herkesin benim için en iyisini biliyormuş gibi davranmasından bıktım. Yirmi bir yaşındayım ve ne istediğimi bilemeyecek kadar aptal ya da toy değilim."

Küçük eli benimkini buldu, parmaklarımız kenetlendi. Onu kollarıma alıp daha önce hiç öpmediğim kadar sert bir şekilde öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Gitmeyi sen seçtin. Bu yüzden benimle bugün konuştuğun gibi konuşmaya hakkın yok. Geçtiğimiz yıl içerisinde yanımızda olsaydın, belki de son üç aydır ne kadar mutlu olduğumu görürdün."

Artık kendime engel olamayacaktım. Kollarımı ona dolayıp başının tepesini öperken onu kendime doğru çekip göğsüme yasladım.

Babası hâlâ direnerek, "Gwen, buna gerçekten izin verecek misin?" diye sordu.

Charlotte'ın annesi derin bir iç çekti.

"Artık git, Jimmy."

Bana doğru bakarak, "Başlarım böyle işe," diye homurdandı ama onu duymazdan geldim. Charlotte'ın saçlarının ve yumuşak teninin tanıdık kokusunu içime çekerek kolunu okşadım. Gwen'e bakarak, "Bu iş henüz bitmedi," dedi. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Sophie'ye bakıp bir an duraksadıktan sonra arka bahçeden yan kapıya doğru yürümesini izledim. Sophie el sallamak için bir anlığına kolunu kaldırdığında hepimiz Jimmy'nin ne yapacağını beklemeye koyulduk.

"Güle güle, ufaklık," diyerek ona aynı şekilde el sallayarak bahçeden çıktı. Sophie'nin yüzündeki hayal kırıklığını görmemek imkânsızdı.

Jimmy'nin arabası uzaklaştıktan sonra Gwen koşarak Sophie'ye sarıldı. Beau da peşinden gidip Sophie'nin sırtını sıvazladı.

Geri çekilip Charlie'ye baktım. "İyi misin?"

Vahşi kahverengi gözleriyle yukarı bakarak başını salladı. "Evet. Ben iyiyim."

Keşke kendime hâkim olabilseydim ama olamadım. Bundan sonra ne olacağını, aramızda neler geçeceğini bilmesem de o an içimden geldiği gibi alnını öptüm.

"Ne oldu?"

"Birdenbire çıkıp geldi. Hukuk firmasında birlikte çalıştığı birinin ona kulüpte beni gördüğünden bahsettiğini söyledi. Müzayedeye çıktığımı ve kulübün sahibiyle yattığımı anlatmış."

Çenemi sıkarak iç çektim. "Bu kişiyi araştıracağım ve üyeliğini derhal iptal ettireceğim. Kulüp üyelerini kulüp dışında ifşa etmek politikamıza aykırıdır. Çok üzgünüm, Charlie."

"Sorun değil," dedi ve belki de içgüdüsel olarak kollarını etrafıma doladı. Onunla barıştığım için kendimi mutlu hissediyordum ama henüz şansımın yaver gittiğini düşünmek için erkendi. "Neden Beau'yla birlikteydin?" diye sordu.

"Onu bu sabah aradım. Onunla konuşmam gerektiğini söyledim."

"Ya," diye yanıtladı bana bakarak. "Nereye gidiyordunuz?"

"İçki içmeye. Onunla konuşmam gereken önemli bir şey vardı."

Gözleriyle beni inceleyerek, "Ya..." dedi tekrar. Bu çok önemli şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Güçlükle ellerimi ondan çekip yavaşça uzaklaşmasına izin verdim. "Onunla konuşmaya mecburdum," dedim. Yutkundu. Sonra başını salladı. Keşke şu anda ne düşündüğümü tam olarak ifade edebilseydim. Oğluma her şeyi anlatmak üzere olduğumu söylemek istiyordum. Artık onun iznini beklemek ya da ondan bizi olduğumuz gibi kabul etmesini istemek yoktu. Daha önce yapmam gerektiği gibi bundan sonra onu seçtiğimi bilmesini istiyordum. Ama bunu ona daha sonra söylemek için zamanım olacaktı.

"Seni daha sonra arayabilir miyim?"

Hevesle başını salladı. Sonra yanağını nazikçe okşadım. Bütün günümü ona sarılarak geçirebilirdim ancak önce halledilmesi gereken başka bir şey vardı.

Charlotte'ı bırakıp oğluma döndüm. Ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. Bana öfkelenmiş ve yaptıklarıma içerlenmiş olmasını bekliyordum ama durum bundan daha karmaşıktı. Dalgın ve tedbirli ama aynı zamanda neler olduğundan emin değil gibiydi.

"Hadi, Beau," diye seslendim. Ön bahçenin girişinde duran arabaya doğru yürüdük. Kulübün açılış gecesinde Charlotte'ın

evine ilk geldiğimde, o sırada aramızdaki şeylerin kontrolden çıkmasına izin vermeyeceğimden ne kadar emin olduğumu hatırladım. Bunun mümkün olduğunu düşünecek kadar aptaldım.

Neyse ki Charlotte'ın babasından iz yoktu. Yine de uzun süre hayatının bir parçası olmak istiyorsam, babasıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Babası ne kadar kötü de olsa hayatını onsuz geçirmesi adil olmazdı.

Beau'ya baktığımda, babasının onlardan nasıl bu kadar kolay uzaklaşabildiğini hayal edemiyordum. Bir erkeğin hayatını kendi çocuklarından uzak yaşaması için ne kadar hayalperest olması gerekiyordu? Öte yandan... Kendi oğluma sırf o istemiyor diye sevdiğim kadından uzak durmayacağımı söylemek üzereydim.

Bunu ona nasıl söyleyeceğimi düşünürken sessizlik oldu. Daha iyi biri önce özür dilerdi fakat Charlotte'ı sevdiğim için kendimi özür dilemeye ikna edemiyordum. Bunun için üzgün değildim.

Beau bana baktığında bir şey söylemek istediğini anladım. Bu yüzden kendimi buna hazırladım. "Biliyor musun... beni uyarmaya çalıştı. Babasının bir pislik olduğunu biliyordum ve dinlemedim. Senin hakkında böyle söylediğini duyduğumda... birden çıldırdım."

"Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama her zaman bu şekilde tepki veren insanlar olacaktır. Olayları tek yönlü gören ve zihinlerini başka herhangi bir şeye açmayı reddeden insanlar. Dar görüşlü ve nefret dolu olmaktansa, insanların ahlaksız veya günahkâr olarak gördüğü biri olmayı tercih ederim."

Başını salladı, gözlerimin içine bakıyordu. "Onu gerçekten seviyor musun? Sadece o değil..."

"Evet," dedim sözünü keserek. "Onu gerçekten seviyorum. Ve asla böyle olmasını istemedim. Doğru söylediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Sonra kendimi zor kısım için hazırladım. "Ve onunla görüşmeyi bırakmayacağım, anlıyor musun? Sana bunu daha önce söylemeliydim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmamalıydım. Ancak seni tekrar kaybetmekten gerçekten korkuyordum."

Yutkunarak yere baktı. İlk kez oğlumun artık gerçekten bir erkek olduğunu düşünüyordum. O artık bir yetişkindi, ergen bir genç ya da bana hayranlıkla bakan küçük bir çocuk değildi. Ona bir yetişkin gibi davranmanın zamanı gelmişti.

"Yine de bunun çok tuhaf olduğunu düşünüyordum," diye mırıldandı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sizi yan yana görmeyi kaldırabilir miyim bilemiyorum. En azından bir süre... Fakat o... O senin yanında mutlu, hem de benimle olduğundan kat be kat mutlu."

Bu küçük adımın nihayetinde kocaman bir adıma dönüşmesine fazla tepki vermemeye çalışıyordum. Bana bağırmıyor, küfretmiyor ya da asla konuşmamakla tehdit etmiyordu.

Bir süre onun sessizliğine eşlik ettim.

"Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Yalan söylemeyeceğim."

"Önemli değil," dedim hızla.

"Ama ona arka çıktığın için teşekkür ederim."

"Tabii."

"Bana arka çıktığın için teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Aramızdaki boşluğa garip bir sessizlik çöktü. Sonunda başını kaldırıp istediğim göz temasını kurması saatler sürmüştü sanki.

Uzaklaşmaması ya da bana defolup gitmemi söylememesi aramızın düzeleceğine işaretti.

Başımla arabayı işaret ederek, "Hâlâ gidip içki içmek istiyor musun?" diye sordum.

Dudaklarını sıkıp başını salladı. "Kesinlikle evet."

Artık arabaya binip gitmeye hazırdım. Ancak oğlumun üç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatarak beni aniden kucaklamasını hiç beklemiyordum. Keşke bu anı beynime kazıyabilseydim. Kollarını etrafıma dolayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, keşke zaman dursa ve bunun tadını çıkarmama izin verebilseydi.

Kısa bir süre sonra geri çekildi. "Pekâlâ, hadi gidelim." Beni öylece bırakıp yolcu koltuğuna geçti.

Beau'nun daha gidecek çok yolu vardı. Kulüp hakkında veya Charlotte'la ilişkimiz hakkında aynı fikirde olamayabilirdik ama o hâlâ benim oğlumdu. Onun bu kadar kolay gitmesine izin vermeyecektim.

KURAL #38: BAZEN KELİMELER YETERSİZ KALIR.

Charlie

İçeri girdiğimde kardeşim ve annem koltukta oturuyorlardı. Sophie'nin burnunun ve yanaklarının etrafında kırmızı lekeler vardı. Ağlıyordu.

"Soph, çok üzgünüm," diyerek yanındaki koltuğa oturdum. Saat öğlen birdi. Bugün şimdiden yeterince yorucuydu. Hâlâ sindirilmesi gereken çok şey vardı. Pisliğin teki kulüpte olan biteni babama anlatmıştı. Hem annem hem de babam Emerson'ı, kulübü ve benim müzayedeye çıkarıldığımı öğrenmişti. Rezil olmuştum. Ve günün en büyük olayı da Emerson Grant'in herkesin önünde bana olan sevgisini ilan etmesiydi. Bu an aklımda tekrar tekrar canlanırken diğer şeyleri umursamak biraz zordu.

Kardeşim başını omzuma yaslarken, "Önemli değil," diye mırıldandı. "Umarım Emerson'ı aradığım için kızmamışsındır."

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım. "Kızmak mı? Hayır, tabii ki kızmadım. Sen doğrusunu yaptın."

Parmaklarıyla güldüğünü saklamaya çalışarak, "Babamı duvara nasıl çarptığını gördün mü?" diye sordu.

Annemle birlikte kahkaha attık. Annem, "Çok havalı hareketti," dedi.

Sophie her şeyi kendi başına çözdüğü için anneme bakarak, "Sana söylemediğim için özür dilerim..." diye ekledim. Bunu

baş başayken konuşmamız daha doğru olabilirdi ama artık aramızda gizli saklı kalmasını istemiyordum.

Annem dizimi ovuşturarak, "Önemli değil, tatlım. Kaç yaşında olduğunu anlayabiliyordum ama yine de şüpheleniyordum. Gerçi sana güveniyorum, Charlie. Sen güçlü, zeki bir kızsın ve kendine dikkat edeceğini biliyorum."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Boğazıma yumru oturmuştu. "Teşekkürler, anne."

Sonra annem kardeşimin saçlarını okşadı. "Hazır olana kadar hiçbirinizin onu görmesine veya onunla yüzleşmesine gerek yok. Seni korkuttuğu için üzgünüm."

"Sorun değil," diye mırıldandı Sophie.

"Kim pijama ve film günü yapmak ister? Bu cumartesiyi sakin geçirmeye ihtiyacımız var."

Sophie gülerek, "Hâlâ pijamalı olan tek kişi sensin," dedi.

"Öyleyse git kendi pijamalarını giy. Ben televizyonda Disney'i karıştıracağım, annem de atıştırmalıkları hazırlasın."

Annem, hızla ayağa kalkıp mutfağa yönelerek, "Bana uyar," diye yanıtladı.

Sepetten battaniyeleri alıp karşı tarafta annemle kız kardeşimin yanına kıvrıldım. Sonraki birkaç saat boyunca gerçeklikten kaçmak için en sevdiğimiz prenses filmlerini izledik, bugünü ve tüm yaşananları unutmaya çalıştık. İçimden duş alıp doğruca Emerson'a gitmek gelse de bir süre ailemle birlikte olmaya ihtiyacım vardı. İyi olduklarını bilmem gerekiyordu.

İkinci filmin yaklaşık yarısında kapı çalındı. Arkamı döndüğümde perdelerin arasından Beau'nun dağınık kahverengi saçlarını gördüm. Derin iç çektim. Olanlar hakkında konuşmak ya da bağırmak için geldiyse, hiç havamda değildim.

İç çekip ayağa kalkarken, "Onunla konuşacağım," dedim.

Kız kardeşim gülümseyerek, "Her ne söylerse söylesin, siktir et," dedi. Annemin ağzı açık kaldı.

"Sophie! Ağzından çıkanlara dikkat et."

Kapıyı açarken hâlâ gülümsüyordum. Beau bana bakmak için başını kaldırmadan önce ayaklarına baktı.

Onu, "Hey," diye selamladım. O da tüm tembelliğiyle, "Hey," diye karşılık verdi.

Ön verandaya adım atıp kapıyı arkamdan kapattım. Hemen konuşmaya başlamaması beni oldukça rahatsız etmişti. Benden nefret ettiğini söylemek ya da bana kızmak istiyorsa, tüm geçmişimizi ve arkadaşlığımızı bir kenara bırakmaya hazırdım. Ancak Emerson'la ilişki yaşamayı deneyeceksek, Beau'nun yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

"Özür dilerim," dedi. Öyle hızlı söylemişti ki bunu neredeyse anlayamamıştım.

"Efendim?"

"Boktan bir erkek arkadaş olduğum için... Özür dilerim," diye mırıldandı. Ellerini cebine koymuş, benden çok uzaklara bakıyordu. "Seni aldatmamalıydım. Sana iyi davranmalıydım. Mutsuz olduğunu görebilmeliydim."

Tanrım, umarım tüm bunları benimle barışmayı umut ettiği için söylemiyordu. Bu çılgınlığı yüreğim kaldırmazdı.

"Teşekkür ederim," dedim. Bu konunun nereye gideceğini bir türlü kestiremiyordum.

"Mutlu olmanı istiyorum, Charlie. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

İnledim. "Babanla olsam bile mi?"

İç çekti. Zorlandığını görebiliyordum ama sonunda başını salladı. "Evet. Babamla olsan bile."

"Umarım bunu içten söylüyorsundur."

"Seni bugün gördükten sonra... bilemiyorum... her şeyin farklı olduğunu düşünüyorum. Onun seni benden daha çok hak ettiğini görebiliyorum."

Yüzüne yayılan hüzün beni kendine doğru çekti. Sıcak ve bronz yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Kendini hırpalamayı bırak, Beau. Seni sevenler var, gençsin ve iyi olacaksın. Kendine uygun, seni iyi hissettiren, yanında olmasını istediğin birini bulacaksın. Mutlu olacaksın."

Sonunda bakışlarını bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Ona sarıldığımda vücudu gevşedi. "Sophie iyi mi?" diye mırıldandı omzuma doğru.

"Evet, o iyi."

"İyi. Benden nefret ettiğini düşünüyorum."

Gözlerimi devirerek, "Senden nefret etmiyor," diye cevapladım.

"Biraz önce pencereden bakıp kaşlarını çattı," dedi gülerek. Arkamı döndüğümde perdenin kapandığını gördüm. Bir süre güldükten sonra hüzün içinde ona baktım.

"İçeri gelip bizimle *Tangled* izlemek ister misin?"

"Cazip teklif... ama olmaz. Eve gideceğim. Ayrıca, biraz önce babamın yanındaydım. Eminim birazdan seni arayacak ya da görmek isteyecektir." Yüzüne yayılan nefret ifadesini özlememiştim.

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü son iki saatini bana seni ne kadar sevdiğini ve seninle çıkmak için iznimi beklemeyeceğini söyleyerek geçirdi."

Dondum. "Öyle mi dedi?"

"Evet."

Artık saklanmayacaktık. Artık Beau'ya yalan söylemeyecek ya da onayını beklemeyecektik. Artık her şey gerçekti.

Şaşkınlığım yüzümden okunduğu için omzuma dokundu. "Ben gideyim o zaman."

"Görüşürüz, Beau," diyebildim.

Arabasını binip gözden kaybolduğu anda duşa koştum. Duştan çıktıktan sonra kalem eteğimi ve beyaz bluzumu giymeyi düşündüm ancak bundan daha iyisini bulmalıydım. Emerson'ın yanına kendim olarak gitmek istiyordum. Beni Charlie olarak kabul etmeli, Charlie olarak istemeliydi.

Siyah *Doc Martens* botlarımla Emerson'ın kapısını hafifçe tıklatırken tir tir titriyordum. Buraya misafir olarak gelmek bir geri adım atmak gibiydi. Son üç ayda bu kapıdan neredeyse yüz kez girmiştim ama bu adım mecazi olarak her şeye yeniden başlamak, yaşananları yeniden tanımlamak gibi geliyordu. Her şeyi doğru yapmak için ikinci şansa ihtiyacım vardı.

Tüm bunlar hayatta kalmak için ona ihtiyacım varmış gibi ona yakın olmam gerçeğini değiştirmiyordu. Sonunda kapıyı açtığında, onu daha önce giydiği mavi pantolon ve dar gri gömleğiyle buldum. Göğsündeki düğmeleri, göğüs kıllarını gösterecek kadar açılmıştı.

Sadece onun yanında olmak dünyadaki her şeyin yolunda olduğunu hissettirmişti. Öylece durup birbirimizin gözlerinin içine bakarken o sabah yaşadıklarımız silinip gitmişti. Söylenecek yüzlerce şey varken, söylenecek bir şey de kalmamıştı. Seni istiyorum, sana ihtiyacım var, seni seviyorum sözlerinin ötesinde bu durumu anlamlandıracak hiçbir söz yoktu. Benim için önemli olan tek şey buydu.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, tam olarak yapmasını istediğim şeyi yaptı. Güçlü eliyle ensemi tuttu ve aramızda bir

santimetre bile boşluk bırakmayacak şekilde beni kendisine doğru çekti. Sonra dudaklarını benimkilerin üzerine getirip beni öptü.

Öpücüğüyle benden vermek istemediğim hiçbir şeyi almıyor, talep etmiyor veya çalmıyordu. Diğer eli belimi bulup beni vücuduna yaslarken, alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Aynı el sürünerek aşağı indi, popomu sertçe sıktı. Beni kaldırırken dudaklarına doğru inlememe neden oldu. Ben de ona sarıldım.

Beni içeri alıp kapıyı arkamdan kapattı. Merdivenlerden çıkmaya çalıştık ama öylesine heyecanlıydık ki beni merdivenlere oturtup önümde diz çöktü. Bu esnada ben de gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordum.

"Kahretsin, seni özledim," diye inledi. Elini saçlarıma daldırdı ve ağzı boynuma doğru ilerlerken kafa derimi kavradı.

"Seni çok özledim," dedim gömleğinin düğmelerini açarak.

Tenine dokunmak iyi gelmişti çünkü onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Daha dün gece görüşmüş olmamızın ya da yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce dudaklarını bedenimde hissetmiş olmamın bir önemi yoktu çünkü bu farklıydı.

Sonunda gömleğinin düğmelerini açtığımda hızla gömleği üzerinden attı ve karşımda çırılçıplak kaldı. Ben de ellerimi beline dolayıp göğsünden beline kadar öptüm. Karnını yalayıp kemerinin hemen yukarısındaki bölgede oyalandığım için inledi. Bu ses içimde hafif bir titreşim oluşturdu.

"Karşımda soyun, Charlotte. Sevdiğim kadını görmek istiyorum." Çenemden tutup gülümsediğimi görmek için yüzümü kaldırdı. *Onundum.*

"Tabii, efendim," dedim yumuşakça. Ardından bluzumu çıkarttım.

Göğüslerimi gördüğünde ellerini kemerinden indirip bana uzandı. Bedenimi öpücüklere boğdu ve nefesim kesilene kadar göğsümün her iki tarafını okşadı.

"Bu sefer yavaştan almak istiyorum, Charlotte," diye mırıldandı. "Ama seni görünce kendimi tutamıyorum. Beni deli ediyorsun. Şimdi sadece boşalmak istiyorum ve bunu senin içinde yapmak istiyorum."

"Evet," diye soludum siyah kot pantolonumun düğmesini açarken. Fermuarımı indirir indirmez beni belimden yakaladı.

"Dön," diye emretti, beni birkaç basamak yükseğe çıkartıp diz çöktürdü. Pantolonumu şiddetle bacaklarımdan aşağı çekti. Dudaklarının sıcak ve ıslak dokunuşunu sırtımda hissettiğimde inledim. Yukarıdan aşağıya doğru iz bırakarak ilerliyordu. Klitorisime hafifçe baskı yaptıktan sonra beni mutluluğun eşiğinde bırakıp geri çekildi ve kendi pantolonunu çıkarttı.

"Sen benimsin, Charlotte. Bu beden bana ait, anladın mı?"

"Evet!" diye haykırdım. Kalçalarımı geriye doğru bastırarak onu –dudaklarını, ellerini, aletini, herhangi bir şeyi–aradım ama beni uzakta tutuyordu. Arkamı döndüğümde çıplak vücudumu izleyerek kendini ağır ağır okşadığını gördüm.

"Bana benim olduğunu söyle. Söyle."

"Seninim," diye inleyerek parmaklarımı ahşap basamaklara kenetledim. "Senden başkasını istemiyorum. Ben seninim, sen de benimsin. Benim... efendimsin," diye haykırdım.

"İşte benim kızım," diye inledi ve birden içimi zevkle karışık bir acıyla doldurdu. Kalçamı geriye doğru iterken çığlık attım, alabildiğim kadarını içime almaya çalıştım. O da benim tamamıma sahip oluyordu.

Ellerini sert bir şekilde benimkinin yanındaki basamağa koydu ve kalçalarını sert vuruşlarla bedenime yaklaştırarak üzerimi örttü. Göğsünün sıcak derisi sırtımda ve nefesi kulağımdaydı.

Kendinden emin hareketlerle gidip geldikçe nefes nefese, zevkle inliyordum.

Birlikte boşalmak için beni hızlı ve sert bir şekilde beceriyordu. Ben çığlık atarak gelirken o da adımı inleyerek söyledi ve son kez içimde gidip geldi.

Merdivenden düşmeme fırsat vermeden beni dikleştirdi. Ardından içimden çıktı. Onunla yüz yüze olabilmem için beni kendine doğru döndürdü.

"Seni seviyorum, Charlie," diye fısıldadı ve sözlerini uyuşuk bir öpücükle mühürledi. Altdudağını ısırarak içimde kaynayan yoğunluğu hissetmesini sağladım.

Dudaklarımız ayrıldığında, karşılık olarak fısıldamadan önce altdudağındaki diş izlerini yaladım. "Ben de seni seviyorum."

Aramızda söylenmesi gereken tek şey buydu. Artık kirli sırlar veya çalınan anlar olmayacaktı. Son üç aydır hissettiğimiz her şeyin ham ifadesi buydu. Üstümüzden çıkarttığımız kıyafetleri merdivenlerde bırakarak beni yatağına taşıdı ve tüm ilgisini bana verdi. Artık acele etmesine gerek yoktu, dünyanın tüm zamanı bize aitti.

KURAL #39: İYİ KIZLAR MUTLU SONA ULAŞIR.

Charlotte

Emerson, toplantıya odaklanamıyordu. Görüşmede üç potansiyel yatırımcı vardı ve yüzlerini ekrana yapıştırmış durumda olan Maggie ile Garrett onlara kulübün önümüzdeki yıl için uygulamaya koymayı planladıkları yeni programları anlatıyordu. Emerson kaşlarını çatmış halde ekrana odaklanmadan bakıyordu.

Onu delirtmek için aletini bir lolipop gibi emiyordum. Faresinin hızlı tıklamasından mikrofonunun sesini kapattığını anladım. Parmaklarını saçlarıma daldırırken boğuk bir sesle, "Dalga geçmeyi bırak, Charlotte ve aletimi iyi bir sekreter gibi yala," diye mırıldandı.

Arzu omurgamdan aşağı inip bacaklarımın arasından doruğa ulaşırken külotum ıslandı ve sızlandım. "Evet, efendim," diye fısıldadım. Ardından etkileyici aletini hevesle boğazımdan aşağı çektim. Dudaklarımın her dokunuşunda inleyerek gövdesini tükürükle kapladım ve sevdiği ritimde başımı aşağı yukarı salladım.

"Ağzına boşalacağım," diye inledi. Karşılık olarak mırıldandım. Tam söz verdiği gibi, aletinin başı dudaklarımın arasında sıkıştı ve sonra boğazımdan aşağı boşalmaya başladı. Hepsini yutmam için ne varsa akıttı.

Ona baktığımda, gözlerinde aşkla bana bakıyordu. Başımı sevgiyle okşarken eğilip dudaklarını benimkilere dokundurdu ve gülümsedi.

"Sen mükemmelsin."

"Toplantıda değil misiniz, efendim?" diye fısıldadım.

"Kameramı kapattım. Garrett işleri hallediyor."

"Ben buradayken işinize konsantre olmazsanız beni kovar." Güldüm. Beni kaldırıp masaya yatırdı ve oturduğu yerden doğrulup bacaklarımın arasına girdi.

"Seni nasıl kovacakmış acaba?"

Birkaç dakika sonra, dili bacak arama gömülüyken ve dudakları beni başka bir gezegene götürürken, toplantının bittiğini, hatta Garrett'ın sesinin yükseldiğini fark ettim.

Emerson'ı, "Yatırımcı toplantılarımızdan böyle kaçamazsın," diye azarladı. Neyse ki kamera ve mikrofonun sesi hâlâ kapalıydı çünkü çığlık atarak ikinci kez boşalmama iki saniye kalmıştı.

"Beni duyabildiğini biliyorum, Grant."

Emerson bacaklarımın arasından kıkırdadı. "Sessiz olsan iyi olur, Charlotte." Boştaki eliyle ekranına tıkladı ve mikrofonun sesini açtığını anladım. Kamerayı açmaması iyi olmuştu yoksa iş ortağı, Emerson'ın masasına dayanan popomu olduğu gibi görebilirdi.

"Öğle yemeğinde çalışıyorum, Garrett. Benden daha ne istiyorsun?" diye sordu. Klitorisimi hevesle yalayıp yıldızları görmeme neden olurken dudağımı ısırdım.

"Hah, öğle yemeğiymiş, kıçım," diye yanıtladı Garrett. "Sevgilinle barıştığınıza sevindim ama hâlâ yönetmemiz gereken bir şirketimiz var, bu yüzden belki de masanın altında kaybolmak

için daha az, yatırımcılarımızı memnun etmenin yollarını bulmak için daha çok zaman harcarsan harika olur."

Emerson bacaklarımın arasından, "Birinin sevişmeye ihtiyacı var," diye homurdandı. Aynı anda içime iki parmağını sokunca orgazm olmamak için kendimi zor tuttum. Onu daha derinden hissetmek için kalçalarımı salladım.

Garrett hoparlörden boğazını temizledi. "Merhaba, Charlotte. İşinizi bitirdiğinizde, az önce gönderdiğim teklifi okur musunuz? Bu çeyreğin sonuna kadar VIP kotasını doldurmamız gerekiyor yoksa işimiz biter. Bu çok ciddi."

Hat kesilir kesilmez, bir zevk çığlığı attım ve uzun zamandır beklediğim orgazmıma ulaştım. Emerson beni öpmek için bedenimi kendine doğru çekerken nefesimi tuttum. Islak parmaklarını göğüslerimde gezdirdi.

"Onu duydun," dedi dudaklarıma doğru. "Beni işimi yapmaktan alıkoyuyorsun, Charlotte. Bu kadar mükemmel olmayı bırakmazsan, seni masana bağlamak zorunda kalacağım."

"Bu çok eğlenceli olabilir," diye fısıldadım.

"Kesinlikle."

İkimiz de orgazmın doruklarından indikten sonra işe geri döndük. Garrett'ın gönderdiği teklifi yazdırdım ve ardından ona hızlı ve resmi olmayan bir özürle yanıt verdim. Garrett'ı seviyordum ve onun bu kadar hoşnutsuz olduğunu duymaktan nefret ediyordum. O farklıydı. Genelde çok kaygısız ve eğlenceli biriydi, Emerson ile olan ilişkimin en büyük destekçisi olmuştu. Son zamanlarda onun ruh halini neyin bozmuş olabileceğini merak ediyordum. Kıskançlık mı duyuyordu, acaba? Emerson, Garrett'ın sakin hayat yaşayacak biri olmadığını ve bu konuda kendini kötü hissetmemek için yeterince seviştiğini söylüyordu.

Ama belki de en iyi arkadaşını mutlu, ciddi bir ilişki içinde görmek onu rahatsız ediyordu.

Geçen ay eşyalarımı Emerson'ın evine taşımaya başladığımda annemle yaptığımız anlaşmaya göre, salı günleri *taco* yemek için buluşma geleneğimizi sürdürmek zorundaydım. Oraya hem giderken hem de dönerken arabayı Emerson kullandığı ve hesapları yine o ödediği için özgürce margarita içebiliyorduk. Bu da annemi çok mutlu ediyordu.

Sophie her zaman Emerson'ın yanında oturmak istiyordu. Bu akşam da aylardır çizdiği anime için yaptığı tasarımı ona göstermek adına yanına geçince keyfim iyice yerine geldi. Kardeşimin çizimlerinden büyülenmiş gibi davranması ve bu kadar sevimli olması beni daha da mutlu ediyordu.

Siparişimiz yeni gelmiş ve henüz yemeye başlamışken annem kolunu omzuma doladı ve "Bana kızma. Kendime engel olamadım," diye fısıldadı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sorduğum anda onun içeriye girdiğini gördüm.

"Onu davet etmem gerekiyordu. Bu bizim aile yemeğimiz."

Beau beceriksizce bana el sallarken gözlerim açıldı. Emerson'a baktım ama şaşırmışa benzemiyordu. Yani geleceğini zaten biliyordu.

"Neden kimse bana neler olup bittiğini anlatmıyor?" diye sordum ama annem Beau'ya sarılmak için ayağa kalktığı için cevap alamadım. Sonra Emerson oğlunun omzuna bir şaplak attı ve masanın sonundaki sandalyeyi oturması için geri çekti.

Eski erkek arkadaşımla şu anki erkek arkadaşımın akşam yemeğinde birlikte olması garip miydi? Elbette. Restorandaki gerginlik bu margarita sürahisinden daha büyüktü. Ama o Emerson'ın oğluydu, yani sanırım artık teknik olarak aileden biriydi. Bütün aileler yeterince tuhaf oluyordu.

"Neler yapıyorsunuz?" diye sordu Beau. Ben içkimi bitirip garsona bakınmaya başladım.

Emerson gelişigüzel bir şekilde, "Sophie bana çizdiği çizgi romanı gösteriyor," diye yanıtladı.

Sophie, "Adı manga," diye düzeltti gözlerini devirerek ve annem güldü.

"Ona biraz anlayış göster, Soph. O yaşlı," dedi Beau gülümseyerek. Çizimlerini ona doğru çevirdiğinde, o da Emerson kadar beğenmişti. Bu manzara kalbimi ısıttı.

Gerçi kalbimi ısıtan tekila da olabilirdi.

Garson kızarmış dondurmayı küçük kız kardeşimin önüne koyarken, çakırkeyif olmuştum. Masanın tuhaflığı artık o kadar da tuhaf gelmiyordu. Annemle kıkırdamadan duramıyorduk. Emerson sarhoşluğumuza gülüyordu. O, annem ve Beau benim hakkımda utanç verici hikayelerini anlatıyorlardı. Bense dondurmaya odaklandığım için anlattıklarını umursamıyordum.

Onlar konuşurken, küçük kız kardeşimi ayağımla dürttüm. Gülümseyerek bana baktı. Sessizce, "Mutlu görünüyor muyum?" diye sordum.

Dudağını ısırıp masamızdaki insanlara bakıp sonra tekrar bana baktığında gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Hevesle başını salladı. Boğazımda oluşan yumruyu bastırmak zorunda kaldım.

Biz böyleydik işte... Tuhaf, yanlış veya rahatsız edici değil. Biz sadece aileydik.

Hesap ödendikten sonra hepimiz Beau'ya sarılarak vedalaştık. Emerson, annemle kız kardeşimi eve bıraktı. Arabayla evine dönerken, bana doğru uzanıp bacağımı kavradı. Ben o sırada pencereden dışarı bakıyordum.

Ona bakarken altdudağımı ısırdım. "Ailemin yanında çok yumuşaksın ama şu anda aklından geçen pis şeyleri bilselerdi eminim ki..."

Yüzündeki şeytani gülümseme, çok daha uğursuz bir şeye dönüştü. "Tahmin bile edemezsin."

"Göstermek ister misin?" diye sordum.

Güldü. Sonra trafik ışığında durduğumuzda koltuğun üzerinden uzanıp yüzümü kendisine yaklaştırdı ve beni çenemin altından sıkıca kavradı. Hain bir fısıltıyla, "Kırmızı ışıkta yangın tatbikatı," dedi.

Bir saniye sonra arabadan indi ve gözlerim büyüdü. Arabadan atlayıp arkasından koşarken dudaklarımdan kahkaha yükseldi. O zaten önümdeydi ve ben sürücü tarafına vardığımda onun çoktan geldiğini fark ettim. Beni belimden yakaladı ve arabanın yan tarafına doğru bastırdı. İkimiz de gülüyorduk. Nefes nefese kalmıştık. Dört ay önce tanıştığım o ciddi adamdan şimdi eser yoktu.

Ağzını ağzıma yaklaştırarak, "Bebeğim, senin yanında olduğum her saniye sana yapmak istediğim tüm pis şeyleri düşünüyorum ve bunların hepsini yapacağımdan emin olabilirsin. Bu fantezilerin her birini yaşayacaksın. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye mırıldandı.

Üstdudağımı yalayıp benimle uğraşırken ağzım açık kaldı. "Hmm..." Nefesim kesildi.

Arkamızdan çalan korna sesiyle kıkırdama sesleri karanlık gecede yankılandı. "Kelimelerini kullan, Charlotte." İnledi ve elini bacaklarımın arasına kaydırdı.

"Evet, efendim."

Alnını nazikçe benimkine dayadığında o uğursuz gülümsemesi geri döndü. "Uslu kız."

